

SOFIE PETRI &
MILLE KROGH

TIER DU DET IHJEL, DRENG?

En kvalitativ undersøgelse om drenge og deres
behov for hjælp til mentale udfordringer

Læring og Forandringsprocesser
Institut for Læring og Filosofi - Aalborg Universitet
Vejleder: Jens Aagaard-Hansen

FOTO COPYRIGHT:
HENRIETTE SABROE
EBRESEN

Tak

Vi vil gerne takke de ti modige drenge, som har hjulpet os med at blive klogere på dette felt.

Derudover vil vi gerne takke vores familier og venner for at heppe på os igennem vores specialeproces.

Til sidst vil vi gerne sige det største TAK til vores vejleder, Jens Aagaard-Hansen, for altid at støtte og tro på relevansen af dette speciale.

Indholdsfortegnelse

1. ENGLISH ABSTRACT	4
2. LÆSEGUIDE OG BEGREBSAFKLARING	6
2.1 LÆSEGUIDE	6
2.2 BEGREBSAFKLARING	7
3. INDLEDNING	9
3.1 VORES UDDANNELSESMÆSSIGE BAGGRUND	9
3.2 PROBLEMFELT	10
3.2.1. <i>Historisk indblik</i>	10
3.2.2 <i>De dominerende diagnoser hos drenge og mænd</i>	12
3.2.3 <i>Den store forskel</i>	13
3.3 STATE OF THE ART	14
3.3.1 <i>WHO's bidrag til ligestilling</i>	15
3.3.2 <i>Ungdommens forståelse af mental sundhed</i>	16
3.3.3 <i>Mænd og mental sundhed</i>	17
3.3.4 <i>Frygten ved at søge hjælp</i>	18
4. SPECIALETS FORMÅL	20
4.1 PROBLEMFORMULERING	21
5. VIDENSKABSTEORI OG TEORETISK BEGREBSAPPARAT	22
5.1 POSTSTRUKTURALISME	22
5.2 NORMANN FAIRCLOUGHS KRITISKE DISKURSANALYSE	23
5.2.1 <i>Tekst</i>	26
5.2.2 <i>Diskursiv praksis</i>	27
5.2.3 <i>Social praksis</i>	28
5.3 RAEWYN CONNELLS MASKULINITETSKATEGORIER	28
5.3.1 <i>De fire kategorier</i>	29
5.4 ERVING GOFFMANS BEGREBER OM <i>STIGMA</i> OG <i>ANSIGTSARBEJDE</i>	30
5.4.1 <i>Stigma</i>	31
5.4.2 <i>"Ansigtsarbejde"</i>	33
6. METODE	36
6.1 EMPIRIINDSAMLINGSMETODE	36
6.1.1 <i>Semistruktureret interview</i>	36
6.1.2 <i>Interviewguide</i>	37
6.1.3 <i>Computerunderstøttede interview</i>	38
6.2 FORSKERPOSITION	39
6.3 FORSKNINGSETISKE OVERVEJELSER	40
6.3.1 <i>Etik og moral</i>	40
6.3.2 <i>Informeret samtykke og anonymisering</i>	41
6.4 STUDIE DESIGN	42
6.4.1 <i>Rekruttering af informanter</i>	42
6.4.2 <i>Præsentation af informanter</i>	43
6.5 DATABEHANDLING	44
6.5.1 <i>Transskribering</i>	44
6.5.2 <i>Kodning</i>	45
6.6 ANALYSESTRATEGI	47

7. ANALYSE	48
7.1 DRENG I DAG	48
7.1.1 <i>Tekst og diskursiv praksis</i>	48
7.1.1.1 Handler før man taler	48
7.1.1.2 Sårbarhed er ikke for drenge	50
7.1.1.3 Drenge går kun op i sport og computerspil	52
7.1.1.4 Opsamling	54
7.1.2 <i>Social praksis</i>	55
7.1.2.1 Den legende diskurs	55
7.1.2.2 Den følelseskolde diskurs.....	56
7.1.2.3 Den konkurrerende diskurs	56
7.2 DRENGENES FORSTÅELSE AF SUNDHED	57
7.2.1 <i>Tekst og diskursiv praksis</i>	57
7.2.1.1 De stærke drenge	57
7.2.1.2 Opsamling	62
7.2.2 <i>Social praksis</i>	63
7.3 FORSKELLIGE HJÆLPEFORMER	64
7.3.1 <i>Tekst og diskursiv praksis</i>	64
7.3.1.1 Drenge hjælper sig selv	64
7.3.1.2 Venner og familie.....	68
7.3.1.3 Udefrakommende hjælp – nej tak	70
7.3.1.4 Opsamling	72
7.3.2 <i>Social praksis</i>	72
7.4 UDFORDRINGER VED AT SØGE HJÆLP	74
7.4.1 <i>Frygten for stigmatisering</i>	74
7.4.1.1 Drenge har svært ved at tale	74
7.4.1.2 Fysisk aktivitet er løsningen på alt	75
7.4.1.3 Er sårbarhed pinligt?	77
7.4.2 <i>"Ansigtsarbejde"</i>	79
7.4.2.1 Det forkerte ansigt overfor omverdenen	79
7.4.2.2 Gemmer sig væk eller er ligeglad	81
7.4.2.3 Drenge er "gode" til ansigtsarbejde	83
7.4.3 <i>Opsamling</i>	83
8. DISKUSSION.....	85
8.1 HVORFOR DRENGE?	85
8.2 KRITISK BLIK PÅ VORES TEORETISKE TILGANGE	88
8.3 PERSPEKTIVERING TIL ANDRE TEORETISKE TILGANGE	89
8.4 KRITISK BLIK PÅ VORES METODISKE VALG.....	91
8.5 PRAKTISKE IMPLIKATIONER	95
9. KONKLUSION.....	97
10. LITTERATURLISTE	99

FORMIDLLENDE ARTIKEL: Nogen at tale med, eller?

BILAGLISTE:

Bilag 1 – Transskribering af interview med Albert

Bilag 2 – Transskribering af interview med Bobby

Bilag 3 – Transskribering af interview med Frederik

Bilag 4 – Transskribering af interview med Filip

Bilag 5 – Transskribering af interview med Max

Bilag 6 – Transskribering af interview med Jeppe

Bilag 7 – Transskribering af interview med Nicklas

Bilag 8 – Transskribering af interview med Tristan

Bilag 9 – Transskribering af interview med Harald

Bilag 10 – Transskribering af interview med Willy

Bilag 11 – Interviewguide

KAPITEL 1:
English abstract

1. English abstract

This study seeks to investigate which discourses are the most dominant amongst boys, with the scope being that of being a boy in Denmark today and their mental health within this field. The interest in the subject stems from published studies showing that boys and men are more lenient to commit suicide, drop out schools and die earlier. Despite the fact that boys and men, in several surveys, receive the highest score when it comes to how satisfied they are with their life. In addition to this they, in contrast to girls, make less use of organizations offering free counseling. An example of this is the Danish voluntary organization Headspace, which offers counselling and help for boys and girls in the age span 12-25. Here, the distribution of youngsters making use of the organization is 70% girls against 30% boys. This distribution has made us wonder, and we have therefore found it relevant to investigate what thoughts boys carry about themselves, their lives and their mental health. This has led us to the following problem statement:

What discursive understanding do boys in the age 14-15 have regarding being a boy today, with the scope being health and mental health. In addition to this, what challenges do boys experience in seeking help?

In order to investigate the above we have conducted 10 qualitative interviews with Danish boys in the age 14-15 years living in relatively Copenhagen and Northern Jutland. To start out with, our desire was to conduct field work. This, however, was not an option due to COVID-19.

We have, amongst our empirical material, chosen to conduct our analysis in line with Norman Fairclough's critical discourse analysis in order to dive into the current discourses in society amongst boys. We here found that boys often described and regarded other boys today as being lazy, goofy and strong. In addition to this, we asked the boys to describe how they perceive mental health. To this, most of the boys did not recognize the term. To them, the term *health* was more a description of physical health which was achieved via a healthy diet and exercise. This allowed us a look into how boys nowadays perceive health and how big a part the physical aspect plays in their perception of health in contrast to the mental aspect of it, to which they had very limited knowledge of. We have thus chosen Raewyn Connells masculinities theory to shed a light upon where the utterances from the boys stems

from and what they are controlled by, via 4 masculinity categories. The most dominant theory of masculinity was the *hegemonic* which relates to physical and mental strength which is an ideal that is hard to achieve.

We have, in order to investigate what challenges the boys might face when seeking mental health related help, examined *where* they seek help. The common denominator here was that boys most often desire to appear independent, which relates to the fact that they seek to solve the problems on their own. Should the problem become too dominant, they choose to seek help in their closest network. To this, Erving Goffman's terms *stigma* and *facework* can be put into use. Based on the utterances by the interviewees we conclude that boys most often choose to not show their true feelings as they fear being stigmatized or perceived as weak. These results are significant to keep in mind as it, in our opinion, can have fatal consequences if boys do not seek help in time. We are thus of the opinion that it is the mere understanding of boys that needs to be prioritized and discussed in order to change the current ideal we have in today's society.

KAPITEL 2:

**Læseguide og
begrebsafklaring**

2. Læseguide og begrebsafklaring

I det følgende kapitel vil vi forsøge at skabe overblik over specialets opbygning. Specialet er inddelt i ti kapitler med nedstående afsnit, der bør læses kronologisk for at opnå en fuldendt forståelse. Ydermere vil vi introducere vores begrebsafklaring for at skabe gennemsigtighed.

2.1 Læseguide

Specialets indledende kapitel har til formål at belyse problemfeltet samt State of the art for at skabe indsigt i feltet ”Drenge og mental sundhed” og derigennem præsentere specialets problemformulering. Hertil er der udarbejdet fire problemstillinger, som skal medvirke til at danne et fundament til besvarelse af selve problemformuleringen. Dernæst vil vi udfolde vores videnskabsteoretiske ståsted for at uddybe hvilke tre teoretiske tilgange, vi har valgt at benytte i undersøgelsen. Vi vil efter vores introduktion til undersøgelsens teoretiske præmisser beskrive vores metodiske overvejelser samt tilgang, således den overordnede metodologiske ramme er på plads, inden vi påbegynder analysen. Vi har valgt at dele vores analyse op i fire afsnit ud fra vores fire problemstillinger, der tilsammen skal besvare vores problemformulering. Vores analytiske arbejde skal herigennem belyse, hvordan drenge italesætter det at være dreng i dag, samt hvilke udfordringer der kan opstå i søgen af hjælp. Efterfulgt af analysen vil der komme en diskussion, som har til formål at diskutere analysens resultater samt et kritisk blik på specialets valg af teori og metode. Slutligt vil der komme en konklusion ud fra vores problemformulering.

Rigtig god læselyst ☺

2.2 Begrebsafklaring

Sundhed

Når vi taler om sundhed i dette speciale, har vi valgt at tage udgangspunkt i WHO' definition:

“Health is a state of complete physical, mental and social well-being and not merely the absence of disease or infirmity.”

(WHO)

I undersøgelsen lægger vi vægt på, at sundhed indebærer at man både er fysisk, psykisk og social sund, da alt dette har en væsentlig betydning for menneskets velbefindende.

Mental sundhed

Når vi taler om mental sundhed, har vi valgt at tage udgangspunkt i WHO's definition, som lyder således:

“Mental health is a state of well-being, in which an individual realizes his or her own abilities, can cope with the normal stresses of life, can work productively and is able to make a contribution to his or her community.”

(WHO, 2019)

Omgangskreds

I vores speciale vil omgangskreds både dække over informanternes venner, men også de jævnaldrende personer, der befinder sig på deres skole samt til deres fritidsaktivitet. Vi vil derfor skelne mellem deres omgangskreds og familie

Familie

Familie refererer her til vores informanternes husstand, herunder deres værge og deres søskende, som kan være biologisk og ikke-biologisk søskende.

Udfordringer

Udfordringer kan ses ud fra mange forskellige vinkler og der er derfor ikke én definition. Det er således forskelligt fra person til person, hvordan man forstår en udfordring. Vi ser det derfor nødvendigt at præcisere, hvordan vi tolker og bruger ordet: udfordringer. Udfordringer anser vi som værende, når man er i konflikt med en situation, der påvirker én negativt og

hermed kan gøre én ked af det eller trist, hvilket vi også i dette speciale betegner som mentale udfordringer. Disse udfordringer kan man enten selv håndtere og dermed selv finde en løsning på det, men det kan også være udfordringer, man ikke selv kan klare.

Adfærd

Med adfærd forstår vi en reaktion, handling, aktivitet eller opførsel, der fremgår bevidst eller ubevidst.

Køn

Køn med blik for maskulinitet og femininitet mener vi, er socialt konstrueret. Dette sker blandt andet ud fra en kulturel- og samfundsforståelse om, hvordan maskulinitet og femininitet gennem sproget bliver italesat og skabt samt hvilke forestillinger, vi har om disse.

Normer

Når vi anskuer normer, ser vi det som værende regler og værdier, der er implementeret del af hverdagen, uden man selv nødvendigvis tænker over det. Inden for bestemte normer findes der ønskede og forventede adfærd, der skal opfyldes (den danske ordbog).

Forforståelse

Vi benytter os af Hans-George Gadamer's forståelse af forforståelse, idet det skal medvirke til, at vi som forskere øger fokus på vores tilgang til feltet og hvilke forståelser vi har af feltet inden vores undersøgelse (Gadamer, 2007, s. 259)

Kultur

En kultur anser vi her som menneskeskabt, der skabes i relationer. Dog er det vanskeligt at udforme en entydig definition. Kultur bliver her benyttet med blik for at påpege, at der kan forekomme handlinger og holdninger, der differentieres i sociale kategorier såsom køn (Hasse, 2011, s. 16).

Samfund

Samfundet forstår vi som grupper af individer, der begår sig i Danmark. Samfundet består af normer, regler, institutioner samt kultur, som vi forstår i national kontekst.

KAPITEL 3:

Indledning

3. Indledning

I nærværende kapitel vil vi komme ind på, hvilke faktorer der danner baggrund for vores undersøgelse. Dette indebærer både et indblik i vores uddannelsesbaggrund samt national og international forskning.

3.1 Vores uddannelsesmæssige baggrund

Vi har begge en professionsbachelor i Ernæring og Sundhed med speciale i sundhedsfremme, forebyggelse og formidling. Igennem vores praktikker blev vi nysgerrig på den mentale sundhed og den kompleksitet, der kan være forbundet med denne, når det omhandler mennesker. Derfor valgte vi begge denne humanistiske kandidat med blik for vores interesse for mennesker i forandring. Da vi endelig fik muligheden for at komme i praktik på vores forrige semester, var det derfor oplagt for os begge at søge et sted hen, der havde blik for børn og unges mentale sundhed. Sofie prøvede kræfter i headspace og Mille i Ungdommens Røde Kors, hvor motivationen ved at arbejde med målgruppen drenge for alvor opstod. Det var særligt gennem en kampagne “Sygt ung” ved Ungdommens Røde Kors, som vakte interesse, da den blandt andet omhandlede at børn og unge skal tale højt om deres mentale udfordringer og derigennem bryde tabuet der kan være herom. To af kampagnens ambassadører var unge mænd, som beskrev i Ungdommens Røde Kors’ videoer, at det kan være vanskeligt for deres køn at tale højt om mentale udfordringer. Dette understreger vigtigheden af vores forskning, da Sofie også gennem sit virke i headspace oplevede, hvordan kulturen om drenge og mentale sundhed ofte blev italesat på én måde. Vi blev her nysgerrige på at udforske og udfordre feltet drenge og mental sundhed, da vi fandt viden om dette begrænset.

Da vi begge har erfaringer med børn og unge, samt vi har dannet os en forståelse ud fra vores praktikker, var det derfor væsentligt for os at være opmærksomme på vores forforståelse, således vi kunne tilgå feltet åbent og det ikke begrænsede os. Vi havde en forforståelse om, at drenge ikke havde behov for at tale om udfordringer, samt at de i højere grad havde lettere ved at være ligeglade, hvis der var noget som gik dem på. Derudover havde vi en forforståelse om, at drenge ikke vil belaste deres omgangskreds med deres udfordringer, hvorfor de kan være tilbøjelige til at gå med udfordringerne selv. Ydermere havde vi en forforståelse om, at drenge ønsker at anse sig selv om værende stærke og seje, hvorfor vi mener, det kan være vanskeligt at udtrykke sig til sin omgangskreds, da der kan opstå en frygt

for ikke at blive accepteret. Derfor gik vores undring også på, om det var os som kvindelige forskere, der havde en idé om, at drenge skulle lære at tale om udfordringer, eller om vi skulle imødekomme drengene på anden måde. Alle disse forforståelse var relevante at have blik for i vores tilgang for at forholde os gennemsigtige til vores undersøgelse.

3.2 Problemfelt

I nærværende afsnit belyser vi de faktorer, som vi mener ud fra vores forforståelse, har en indvirkning på, hvordan drenge og mænd opfattes.

3.2.1. Historisk indblik

Inden for de sidste ti år er mænd kommet mere i fokus og især når det omhandler deres mentale sundhed. Der er kommet flere kampagner og rådgivningstilbud rettet imod mænd. Dette er forholdsvis nyt, da kønsdebatten primært har omhandlet kvinders rettigheder, hvortil mænd ikke på samme måde er blevet set som et køn og mænd har således ikke set sig selv som et køn (Reinicke, 2012, s. 29). Derfor har det ikke været relevant for mænd at forholde sig reflekterende og kritisk til deres køn, hvorfor de heller ikke har skulle forklare deres handlinger på samme måde, som kvinderne skulle. Da mænd ikke er opdraget til at tale om køn, men således være kønnet, kan dette være én af årsagerne til, at vores viden inden for mænds tanker og mental sundhed er begrænset (Reinicke, 2012, s. 30). Dog er der tegn på, at kønskampen er ved at skifte, således at flere hjælpeorganisationer og NGO'er sætter drenge/mænds sundhed på dagsorden. På trods af at mænd fortsat er dem, der dominerer i forhold til løn og ledende stillinger, fører de i høj grad også på andre parametre såsom:

- Mænd i Danmark lever gennemsnitlig fire år kortere end kvinder.
- Når det omhandler kriminalitet, er 80 procent af dem begået af mænd.
- 80-90 procent af alle hjemløse er mænd.
- En større del af unge mænd end unge kvinder gennemfører ikke en uddannelse.
- Selvmordsraten er tre gange større hos mænd end hos kvinder.
- 25 procent af alle mænd har ikke en partner.

(Forum for Mænds Sundhed, 2020)

Vi ser et øget fokus på, at det skal være mere acceptabelt, at drenge og mænd også kan have brug for hjælp, når de oplever mentale udfordringer, hvilket det ikke altid har været. Hvis vi

bare ser 60 år tilbage i Danmark, var det i højere grad den traditionelle mand, som var den mest dominerende og hvor man som mand ikke talte om mentale udfordringer. Her blev drenge født ind i en socialt konstrueret maskulin identitet, som var normen. Denne maskulinitet blev for drengene tillært allerede fra barnsben (Reinicke, 2012, s. 58). I 1970'erne udformede psykologerne Deborah Sarah David og Robert Brannons fire faktorer, som har haft betydning for, hvordan man anså maskulinitet:

1. Vær aldrig feminin.
2. Sørg for at erobre magt og tjen mange penge.
3. Vis aldrig dine følelser.
4. Udvis konstant mod og aggressivitet.

(David & Brannon, 1976).

Disse faktorer blev historisk bestemt af kulturelle og samfundsmæssige forhold og vi anser disse som normer, der har været styrende i mange år i forhold til dét at være en mand. Før 1960'erne var der tydelige kønsroller, hvor mændene var ude på arbejdsmarkedet og kvinderne var i hjemmet, hvor de passede børn. Her blev mandens identitet ofte udviklet på arbejdsmarkedet, hvor de skulle udvise styrke, uafhængighed samt være resultatorienteret. Derfor var det i højere grad normen, at mænd forsøgte at negligere og fortrænge deres følelser, hvor kvinderne udgav omsorg og de satte flere ord på deres følelser (Reinicke, 2012, s. 45). Denne historik ses stadig tydeligt i dag ud fra kulturelle og samfundsmæssige kønsforhold. Mænd konstruerer således ikke kun sig selv individuelt, men de bliver også konstrueret ud fra samfundet samt kvinders og andre mænds forventninger til dem (Reinicke, 2012, s. 17). Dette ses også hos drenge, hvor de sågar ofte får tilskreven maskuline egenskaber, på samme måde som pigerne får tilskreven feminine egenskaber. Drenge udvikler heraf nogle egenskaber, som har betydning for deres personlighed, syn på sig selv og andre (Reinicke, 2012, s. 61). Her anses drenge stadig som værende de stærke og dem, som i højere grad opmuntrer hinanden til at slå og udfordre hinanden for at bevise og bevare deres maskulinitet og hvis de er følsomme, er de enten piget eller bøsser (Reinicke, 2012, s. 67). Det er her væsentligt at forstå, at det er en årelang kultur- og samfundsforståelse, at drenge skal være maskuline.

Forståelsen af 'det at være dreng i dag' er i forandring, men der er dog stadig nogle strukturer, der bibeholder dem i en maskulin position. Denne position siger den amerikanske

psykolog William Pollack, kan medvirke til, at drenge ikke udvikler et sprog for deres følelser, men de ofte tyr til vrede og aggression (Pollack, 1995, s. 11-31). Dette er væsentligt at have for øje, for at kunne danne et overblik over hvilke kønstypiske træk, der kan have en påvirkning på, at drenge i mindre grad ikke søger hjælp ved mentale udfordringer (Reinicke, 2012, s. 58). Vi er opmærksomme på, at ingen drenge/mænd er ens, hvorfor vi ønsker at udfolde mangfoldigheden. Samtidig er vi også opmærksomme på, at drenge/mænd i høj grad kan have ensartede handlemønstre, som kan være udfordrende at forandre, da det har været normen i mange år.

3.2.2 De dominerende diagnoser hos drenge og mænd

Hvis vi ser på forskellen hos mænd og kvinders sundhed, er der ikke de store kønsbetingede forskelle i diagnoser i alderen 0-12 år, hvilket først sker når de når teenageårene. Hvis vi ser på forskellen i søgning af hjælp, er der tre gange så mange mænd end kvinder, som ikke ser det nødvendigt at tale med en nær ven eller familie, hvis de mistrives eller lider af en psykisk sygdom (Madsen, 2014, s. 50-51). Vi kan således se et skel hos de praktiserende læger, hvor det er 30 procent færre mænd end kvinder, der kontakter deres læge. Dette kan medvirke til, at mænd er underdiagnosticerede og underbehandlede, som kan have fatale konsekvenser, da de derfor ikke får den rette hjælp (Madsen, 2014, s. 63-64). Statistikker påpeger, at det er særligt børn og teenagerdrenge, der oplever en høj livstilfredshed, hvilket vi mener, taler sig ind i den tendens om, at drenge ikke foretrækker at tale højt om deres udfordringer. Dette kan enten være, fordi de ikke er bevidste om deres tilstand eller de ikke ønsker, at deres omgangskreds skal vide noget. Der ses modsat her flere piger end drenge med en lav livstilfredshed (Jeppesen et al., 2020, s. 58). Dette kan skyldes, at flere piger i højere grad end drenge taler om de gener, de har med helbredet og deres mentale udfordringer (Ottosen et al., 2018, s. 218). Der kan således ses en forskel på kønnet i forhold til de diagnoser, der bliver stillet. Pigerne udvikler i højere grad stress, angst, depression og spiseforstyrrelser, hvorimod drengene udvikler adfærdsproblemer, psykoser og ADHD (Görlich, Pless, Katznelson & Graversen, 2019, s. 24). Gennem en telefonisk samtale med Svend Aage Madsen, som er Danmark førende mandeforsker samt chefpsykolog på Rigshospitalet, udtaler han, at mange mænd lider af mentale udfordringer, som ikke bliver opdaget og hjulpet i tide. Hertil hævder han, at der er lige så mange mænd som kvinder, der lider af psykiske problemer. Årsagen til at der er dette mørketal, begrundet han ved, at drenge og mænd ofte udviser deres symptomer ved en grænseoverskridende adfærd i stedet for at tale om det (Telefonisk kommunikation,

26.03.2021). Denne årsag giver derfor os en begrundelse for den sammenligning, der er mellem de diagnoser, som bliver stillet til kønnene og hvordan mænd agerer på udfordringer. Vi kan her se, at drenge og mænd oftere bliver opdaget og diagnosticeret ud fra deres adfærd i stedet for, hvad der eksempelvis ligger bag deres adfærd.

Hvis man ser på de alvorlige konsekvenser, der kan forekomme ved manglende hjælp i forbindelse med psykiske problemer, eksempelvis ved selvmordsforsøg, ligger pigerne her ca. 1,5-2,5 gange højere end hos drenge (Ottosen, 2018, s. 17). Dog er der hele tre gange så mange mænd end kvinder, der går hele vejen og begår selvmord (Madsen, 2014, s. 61-62). Madsen påpeger her, at dette skel kan skyldes, at drenge og mænd finder det vanskeligt at tale højt om deres følelser og udfordringer, hvorfor deres psykiske problemer på den måde ikke bliver opdaget, inden det er for sent (Telefonisk kommunikation, 26.03.2021). Hertil bliver pigernes psykiske problemer oftere opdaget i tide, hvilket kan tyde på, at piger er bedre til at sige det højt, når de har selvmordstanker, og på den måde bliver de forhindret og hjulpet til at komme videre. Ydermere er mænds dødelighed tre gange højere end hos kvinder, hvilket særligt skyldes sygdom og pludselig død hos unge drenge. Pludselig død kan eksempelvis være trafik- og arbejdsulykker (Madsen, 2014, s. 21-22). Madsen begrundes, at dette kan sættes i relation til, at drenge og mænd kan udvise en grænseoverskridende adfærd i tilfælde af psykiske problemer, og det kan her være kombinationen, som gør at det ender med en ulykke (Telefonisk kommunikation, 26.03.2021).

3.2.3 Den store forskel

Da vi som tidligere nævnt ved, at drenge og mænd har et begrænset sprog for den mentale sundhed (Pollack, 1995, s. 11-31), kan man derfor sætte spørgsmålstejn ved, hvor stor en forskel der er på køn i søgen efter hjælp. Vi har derfor taget udgangspunkt i headspace, for belyse hvem der henvender sig. Det Sociale Netværk har opstartet headspace og de befinder sig rundt i 22 centre i hele Danmark. Dette er et gratis, uforpligtende og anonymt rådgivningstilbud til børn og unge i alderen 12-25 år, som ikke har nogen at tale med, hvorfor deres slogan er: "Nogen at tale med". I headspace er der både frivillige, centerchef, kommunale ansatte samt rådgivere, der har deres daglige virke. Foruden samtaler tager de frivillige også ud på skoler, uddannelser og fritidsklubber for at afdæmpe tabuer om psykisk sårbarhed. headspaces mål er at styrke opsporing, således børn og unges udfordringer ikke vokser sig større og de bliver nødsaget til at få intensiv behandling fra social- og

sundhedsvæsenet. headspace-centrene får desuden støtte fra kommuner, fonde samt satspuljemidler, hvorfor de nu er blevet en del af Finansloven. Ud fra deres evaluering fra 2019 er det tydeligt at se, at der er en kønsforskel, hvor det er 68 procent piger/kvinder og 30,5 procent drenge/mænd, som henvender sig til deres tilbud (headspace, 2019, s. 9). Dette har medvirket til, at vi finder det særligt relevant at undersøge drenge og deres mentale sundhed. Man kan her sætte spørgsmålstegn ved, om drenge/mænd bare har det godt og de derfor ikke i lige så høj grad som pigerne benytter sig af et rådgivningstilbud. Vi vil undersøge, om diskurser kan medvirke til at forklare, hvorfor at drenge holder sig tilbage med at udfolde sig om deres mentale udfordringer og hvorfor de dermed ikke henvender sig til eksempelvis headspace.

Disse forskellige perspektiver i problemfeltet har det øget vores motivation og interesse for feltet: drenge og mental sundhed. Således har vi fravalgt pigers perspektiv, da vi ønsker at sætte fokus på drenge og især med blik for dreng og dreng iblandt og deres forståelse af sig selv. Vores ønske er her at understrege hvor relevant og kompleks dette felt er, samt hvor vigtigt det er at imødekomme denne målgruppe med en åbenhed og forståelse for et mangfoldig køn.

3.3 State of the art

Nærværende afsnit har til formål at belyse relevant forskning inden for drenge/mænd og deres mentale sundhed. Forskningsområdet inden for drenge og mænds mental sundhed er ikke bredt, men vi begynder at kunne se en øget interesse indenfor dette område. Formålet med State of the art er derfor at give et indblik i, hvilken forskning der på nuværende tidspunkt eksisterer på området både nationalt samt internationalt. Dette skal medvirke til at give læseren en bedre forståelse for den forskningsmæssige sammenhæng og relevans, dette speciale indskriver sig i.

Vi påbegyndte litteratursøgningen ved at søge i relevante databaser, PubMed og Google.Scholar via internettet. Vi søgte på ord som: *"Teen Boys or/and network"*, *"Teen boys or/and help"*, *"Mental illness"*, *"Mental health"*, *"Young boys"* og *"Gender/Sex"*. Herefter gennemgik vi grundigt de forskningsartikler, vi fandt relevante for vores undersøgelse. Dette medvirkede til at udvide vores horisont, hvilket gav os en dybere forståelse for specialets

feltet. Derudover har vi søgt i diverse tidsskriftartikler, litteratur samt organisationer der arbejder inden for emnet.

3.3.1 WHO's bidrag til ligestilling

Globalt har dette felt også en aktualitet, idet to af de 17 FN-verdensmål kan sættes i relation til mænd og deres sundhed. Her er nummer tre er *God sundhed og trivsel* samt nummer fem er *Ligestilling mellem kønnene*. Da der som tidligere nævnt er en forskel i dødelighed mellem kønnene, har World Health Organization – WHO derfor udarbejdet rapporten: *The health and well-being of men in the WHO European Region: Better health through a gender approach* fra 2018 (WHO, 2018). Rapporten har taget udgangspunkt i tal fra hele Europa, som kommer fra WHO-databaser, rapporter og publikationer fra FN, regioner, med flere. Denne rapport sætter fokus på fysisk- og mental sundhed samt trivsel hos mænd i alle aldre. Der er især tre centrale anbefalinger fra WHO's strategi til regeringerne i Europa, som vi finder særlige væsentlige i Danmark. Den første anbefaling er en øget opmærksomhed på køn i sundhedspolitikker og -strategier for fysisk og mental sundhed samt trivsel hos mænd. Derudover fokuserer den anden anbefaling på at prioritere at gøre noget ved de forhold, der udsætter mænd for sundhedsrisici og som medfører høj dødelighed hos mænd. Den sidste anbefaling vi finder særlig relevant, påpeger at indrette sundhedssystemet, således tjenesterne også passer til mænd i alle aldre (WHO, 2018, s. 97). Dette skulle gerne resultere i bedre vilkår for trivsel og livsstil samt mindske andre risikofaktorer hos mænds sundhed, eksempelvis selvmord og adfærdsproblemer. På trods af at rapporten i nogle tilfælde sammenligner mænd med kvinder, er det ikke målet at foretage en sammenligning i køn (WHO, 2018, s. 3). Her bliver køn brugt til at illustrere forskellen på køns sundhed samt påpege forskelle i kønnets behov og mulighed for hjælp. Dette sker med blik for at udfordre de kønsnormer og stereotyper, der kan forekomme i forbindelse med psykiske sygdomme, da disse kønsnormer og stereotyper allerede eksisterer i grundskolen og især blandt drenge (WHO, 2018, s. 67-68). Negative reaktioner fra jævnaldrende, forældre, lærere og sundhedspersoner omkring psykiske sygdomme, kan især medvirke til at forsinke eller forhindre den enkelte i opsøgning af hjælp. Derfor bør opmærksomheden om køns mentale sundhed også tilsigte mod dem, der arbejder med denne målgruppe, således de er oplyste og de har en viden om feltet (WHO, 2018, s. 68). Denne rapport finder vi særligt interessant, da

den belyser forskelle i køns behov samt den sætter fokus på huller i sundhedssystemet. Hertil anbefales en forandring i sundhedssystemet for at imødekomme begge køn, hvilket gerne skulle mindske uligheden i kønnet.

3.3.2 Ungdommens forståelse af mental sundhed

Forskningsartiklen: *Adolescent Girls' and Boys' Perceptions of Mental Health* er skrevet af Agneta Johansson, Elinor Brunnberg og Charli Eriksson i Sverige, i 2007. Formålet med denne artikel er at belyse og undersøge forståelsen af mental sundhed ud fra hvilken opfattelse både piger og drenge i alderen 13 og 16 år har af denne. Ydermere ønsker undersøgelsen at belyse, hvad de unge anser for at være vigtige faktorer i forbindelse med mental sundhed. Forskningsartiklen skal oplyse vigtigheden af mental sundhed, da det er en af Sveriges største trusler mod deres folkesundhed blandt ungdommen (Johansson, Brunnberg & Eriksson, 2007, s. 183).

Forskningsdesignet i deres undersøgelse bygger på en fænomenologisk tilgang, da de ønsker at belyse informanternes opfattelser af mental sundhed samt deres vigtigste udtalelser om mentale sundhedsdeterminanter. Undersøgelsen bygger på i alt 48 unge, hvor 18 unge er i alderen 13 år og de resterende i alderen 16 år. De unge kommer fra to forskellige skoler, som ligger i forskellige byer midt i Sverige. Alle de unge blev enten interviewet individuelt eller i et fokusgruppeinterview. Fælles for alle deltagere var, at de deltog frivilligt og at de seks måneder tidligere havde besvaret et spørgeskema i en pilotundersøgelse om deres mentale sundhed (Johansson, Brunnberg & Eriksson, 2007, s. 185).

Det gennemgående ved alle de unge var, at de relaterede mental sundhed til en følelsesmæssig oplevelse. Informanterne fremhævede, at der både er positive og negative parametre, som har en indvirkning på den mentale sundhed. De 16-årige italesatte i højere grad indre følelser, såsom dét at føle sig deprimeret, stresset samt have lav selvtillid. Her var det de ældre piger, der udtrykte negative følelser i forhold til de ældre drenge og alle de 13-årige. Det var dog sværere for de 13-årige at beskrive mental sundhed, men når de forsøgte, at beskrive det var det i højere grad relateret til deres forhold til andre personer og især med blik for mobning. Der var dog ingen af de unge, som mente, at der var nogen forskel i den mentale sundhed blandt køn. De var dog alle enige om, at drenge i højere grad ikke var gode til at tale om ting, der vedrører deres mental sundhed. Ydermere var der enighed om, at

familien samt tætte venner var de vigtigste faktorer for den mentale sundhed (Johansson, Brunnberg & Eriksson, 2007, s. 199-200).

Denne forskningsartikel er udarbejdet i Sverige, hvilket vi anser som relevant for vores speciale, da det er et land, som minder om Danmark på mange måder. Derudover er det væsentligt at se på Sverige, da de anser dårlig mental sundhed blandt unge, som den største trussel for deres folkesundhed (Johansson, Brunnberg & Eriksson, 2007, s. 183).

Undersøgelsen viser ydermere en tendens til, at alle børnene har en antagelse om, at drenge ikke er gode til at tale om ting inden for den mentale sundhed (Johansson, Brunnberg & Eriksson, 2007, s. 200).

3.3.3 Mænd og mental sundhed

I 2016 udgav Forum for Mænds Sundhed: *Mænd og psykiske problemer*, der er et delresultat af en større undersøgelse af mænds forhold til sundhed, sygdom og sundhedsvæsenet.

Delresultatet medvirker i projektet: *Er du klar over det, mand*, som også laves af Forum for Mænds Sundhed. Undersøgelsen: *Mænd og psykiske problemer* bygger på mænd, der oplever særlige udfordringer ved at søge hjælp hos deres praktiserende læge i forbindelse med psykiske problemer. Herigennem forsøger undersøgelsen at belyse hvorfor og hvilken barrierer, der medvirker til disse udfordringer (Sabaj-Kjær & Madsen, 2016, s. 2-3).

Undersøgelsesdesignet er baseret på interview, hvilket både omfatter enkeltmandsinterview og fokusgruppeinterview med 50 mænd, som alle er bosat forskellige steder i landet og de har forskellige socioøkonomiske baggrunde. Ydermere bygger undersøgelsen også på feltarbejde i fire forskellige virksomheder, som nogle af mændene arbejder i (Sabaj-Kjær & Madsen, 2016, s. 9).

Undersøgelsen påpeger, at grunden til at mændene har særlige udfordringer skyldes, at de mangler et sprog for deres psykiske tilstand. Derudover viser undersøgelsen, at mændene mangler nogen at tale med i deres hverdag, samt at det kan være vanskeligt for dem at tale om deres psykiske tilstand med andre personer. Her bliver det i undersøgelsens belyst, at mændene ofte ikke ved, hvor samt hvornår de skal henvende sig til at få hjælp til deres psykiske problemer, og hvis de henvender sig, så føler de ikke at de formår at forklare deres problem tydeligt. Undersøgelsen understreger derfor, at det er nødvendigt, at det bliver gjort klart for mændene hvordan psykiske problemer kan udforme sig og hvor de kan søge hjælp.

Yderligere er der behov for, at mænd indbyrdes kan tale åbent om deres psykiske tilstand, om den er god eller dårlig (Sabaj-Kjær & Madsen, 2016, s. 8).

På trods af at vores målgruppe er drenge, finder vi stadig denne undersøgelse interessant, idet de belyser årsagen til, at nogle mænd ikke opsøger hjælp i tilfælde af psykiske problemer, sker på grund af selvstigmatisering. Dette påpeger, at mange mænd ikke er klar over, hvad der er galt, hvis de lider af psykiske problemer, hvilket belyser vores undersøgelse aktualitet (Sabaj-Kjær & Madsen, 2016).

3.3.4 Frygten ved at søge hjælp

Med blik for international forskning har vi fundet Louise Lynch og Maggie Longs videnskabelige artikel fra 2018: *Young Men, Help-Seeking, and Mental Health Services: Exploring Barriers and Solutions*, relevant. Formålet var at undersøge, hvilke udfordringer og løsninger mænd mellem 18-24 år italesætter i forhold til deres psykiske udfordringer og i deres søgen om hjælp. Undersøgelsen er udført i Nordvest Irland og dataindsamlingen indebærer fem kvalitative interviews samt to fokusgruppeinterviews af seks personer (Lynch & Long, 2018, s. 141). Gennem disse interviews blev der udformet syv nøgletemaer, der kan forklare nogle årsager til, at mænd kan tøve med at søge hjælp: ”Manglede accept fra jævnaldrende”, ”Personlige udfordringer”, ”Kulturelle og miljømæssige påvirkninger”, ”Selvmedicinering med alkohol”, ”Meningen ved at søge professionel hjælp”, ”Frygt for homofobiske reaktioner” og ”Traditionelle maskuline idealer”. Disse faktorer er væsentlige for vores speciale at have for øje, da de understreger, at mænd med psykiske udfordringer kan have mange fordomme, tanker og udfordringer om dét at søge hjælp. Lynch og Long konkluderer i deres undersøgelse, at dette sker ud fra en selvstigmatisering som mændene har, om at deres psykiske udfordringer er et tab af kontrol, unormalt samt umandigt, hvorfor de også har svært ved at dele det med andre. Desuden bliver det i artiklen belyst, hvordan mændene flygter fra deres psykiske udfordringer ved at blive distraheret gennem alkohol, stoffer, computerspil og fysiske aktiviteter, hvilket er deres måde, at håndtere udfordringerne på. Mændene udtrykker, at denne adfærd forekommer nemmere og mere acceptabel at ty til, da de italesætter at søgning af hjælp til psykiske udfordringer, kan skade deres selvværd, identitet og sociale relationer (Lynch & Long, 2018, s. 146). Derudover belyser undersøgelsen, hvordan de professionelle kan imødekomme disse udfordringer, hvilket blev udformet til fem løsninger: ”Tilpasset mental sundhedsreklame”, ”Integrering af mental

sundhed i formel uddannelse”, ”Uddannelse via semiformelle supporttjenester”, ”Tilgængelig hjælp til mental sundhed” og ”En ny meningsdannelse”. Vi er opmærksomme på at undersøgelsen foregår i Nordirland og omhandler unge mænd fra 18-24 år, og at vores informanter er drenge i Danmark i alderen 14-15 år. På trods af dette finder vi denne artikel relevant, da forskning om vores målgruppe er begrænset. Hermed giver denne artikel et indblik i, hvilke udfordringer unge mænd kan have i søgen efter hjælp, samt forslag til hvordan man kan imødekomme disse mænd.

KAPITEL 4:

Specialets formål

4. Specialets formål

På baggrund af vores indledning er formålet med dette speciale at bidrage til at udvide forskningsfeltet inden for målgruppen, drenge og deres mentale sundhed. Dette sker med fokus på den ulighed der kan forekomme blandt køn og deres sundhed, hvilke vi mener, vi kan medvirke til med vores uddannelse og især i et forandringsperspektiv. Gennem uddannelsen har vi haft for øje at arbejde med teorier og metoder, som omhandler mennesker i forandring. Derfor fandt vi det væsentligt at arbejde med målgruppen "drenge", for at kunne medvirke til at udvide det allerede snævre forskningsfelt og især med blik for deres mentale sundhed. Vi har gentagne gange stødt på, at piger og kvinder scorer højest i forhold til mentale sygdomme, såsom stress, angst og depression. Det er blevet klart for os, at der er et skel, som omhandler at drenge scorer lavest i forhold til mentale sygdomme, men at de er i flertal, når det handler om selvmord og uddannelsesfrafald. Dette har øget vores undren i forhold til, hvordan det egentlig forholder sig og om der er en sammenhæng. Derfor ønsker vi at undersøge det på et dybere plan, hvorfor vi har gjort brug af de færdigheder, som vi har tilgået via vores uddannelse, eksempelvis at mestre relevante teorier og videnskabelige metoder (Studieordning, 2017). Vi vil her specialisere os inden for feltet med blik for at oplyse vigtigheden af dette fokus, for derigennem at kunne forandre og forebygge det. Feltet kan være udfordrende, da drenge og mænd er af få ord og som den førende mandeforsker Madsen også påpeger, så har de muligvis heller ikke et sprog for deres følelser og deres mentale sundhed.

Her spiller diskurser en rolle i forståelsen af normerne, men således også i opgøret med normerne og den stigmatisering, der kan forekomme ved at være en dreng og deres mentale sundhed. Dette bliver belyst ud fra en nuanceret forståelse, der både er baseret på national og international forskning for at forstærke relevansen af undersøgelsen. Det er væsentligt at nævne, at vi anskuer, at femininitet og maskulinitet er socialt konstrueret køn, som altid er i forandring. Med hjælp fra vores problemfelt kan vi argumentere for, at der er nogle kulturelle og samfundsmæssige strukturer, der blandt andet medfører at nogle drenge bliver fastholdt i bestemte maskuliniteter. Dette kan medvirke til, at de ikke søger hjælp, før det får konsekvenser for deres mentale sundhed. Vi vil nu undersøge dette empirisk med hjælp fra vores problemformulering:

4.1 Problemformulering

Hvilken diskursiv forståelse har 14-15 årige drenge i Danmark om det at være dreng i dag med blik for sundhed, herunder mental sundhed og hvilke udfordringer kan drengene opleve ved at søge hjælp?

Vi ønsker at besvare vores problemformulering i samråd med nedenstående specifikke problemstillinger for give en fyldestgørende besvarelse.

Specifikke problemstillinger:

1. Hvordan italesætter informanterne det at være en 14-15 årige dreng i dag?
2. Hvad er informanternes forståelse af sundhed, herunder mental sundhed?
3. Hvor vil 14-15 årige drenge søge hjælp i tilfælde af mentale udfordringer?
4. Hvilke udfordringer kan medvirke til, at drengene ikke søger hjælp?

KAPITEL 5:

**Videnskabsteori og
teoretisk begrebsapparat**

5. Videnskabsteori og teoretisk begrebsapparat

For at vi kan forholde os til problemformuleringen ud fra et foranderligt blik, vil vi benytte nedenstående videnskabsteori. Dernæst vil vi belyse de teoretiske tilgange for at udvikle en forståelse af vores empiriske fund.

5.1 Poststrukturalisme

Vi har ved dette speciale et poststrukturalistisk ståsted. Dette ståsted anvender vi som en lygte, der medvirker til at kaste lys over, hvordan vi har valgt at undersøge vores problemfelt.

Det kan være vanskeligt at beskrive poststrukturalismen som én samlet teori. Dette skyldes, at det er en samling af strømninger fra forskellige sprog-, human- og samfundsvidenskaber. Poststrukturalismen udvikles konstant gennem dialog mellem de forskellige strømninger, der finder sted (Stormhøj, 2010, s. 13-14). Dette betyder også, at poststrukturalisme ikke kan defineres som en entydig teori, hvilket vil være et resultat af en bestemt struktur, som er det, poststrukturalister forsøger samt kæmper for at bryde op med (Stormhøj, 2010, s. 14). En struktur kan her relateres til, at det eksempelvis kun er mænd, der kan håndtere hårdt fysisk arbejde, hvor kvinder kun arbejder inden for omsorgsfag.

Poststrukturalismen er en videnskabsteori, der er opstået i forlængelse af strukturalismen. På trods af at ordet "post" betyder *efter* strukturalismen, så skal det ikke betyde, at det er et opgør, men det skal, anses som en videreudvikling af strukturalismens metode og forskningsinteresse (Esmark & Laustsen, 2015, s. 308). Dette betyder derfor, at poststrukturalismen ikke kan ses foruden strukturalismens historie, hvilket medfører, at strukturerne er historisk begrænsede og de er dermed foranderlige i poststrukturalismens blik. Dette står i modsætning til strukturalismens syn, hvor strukturerne er lukkede og uforanderlige (Esmark, Laustsen & Andersen, 2005, s. 33-34). Derudover lægger poststrukturalismen særlig vægt på, at virkeligheden ikke må defineres som en fast størrelse. Her skal den imødekomme en struktur, der konstant kan ændres og udvikles, hvilket styrker dens argumentation af, at verdenen skal være foranderlig, samt at sproget aldrig kan blive fastholdt i én bestemt betydning (Stormhøj, 2010, s. 35). Ydermere beskriver poststrukturalismen, at man skal forstå sproget som en form for aktivitet, der både medvirker til meningsskabelse og den er betydningsproducerende for mennesket. Sproget har hermed en bærende og aktiv rolle i menneskets erkendelsesproces. Poststrukturalister mener således

ikke, at man kan erkende virkeligheden før ens sproglig udfoldelse og den tænkning som automatisk forløber sideløbende heraf (Stormhøj, 2010, s. 16).

Den poststrukturalistiske tilgang bliver hermed vores videnskabsteoretiske ståsted, som vi vil benytte til at anskue vores speciale. Denne tilgang ses som relevant for vores undersøgelse, for at påpege at informanterne er indlejret i nogle strukturer, men at disse strukturer er socialt konstruerede og foranderlige. Derfor er det væsentligt at være opmærksomme på de diskurser, som bidrager til potentielle skadelige strukturer. I dette tilfælde er det strukturerer, der kan begrænse drenges oplevelse af at kunne søge hjælp. Vi ønsker herigennem at opnå en indsigt i, hvordan en bestemt viden om virkeligheden kan blive social konstrueret gennem sproget og samfundet. Denne indsigt bliver her sat i relation til, at de udledte diskurser, aldrig vil være endegyldige og fastlåste, hvorfor vi finder det relevant at benytte denne tilgang. Vi ser derfor, at disse diskurser konstant er i bevægelse, hvilket betyder at måden at være dreng på, fortsat vil blive udviklet og udforsket. Vi ønsker med dette speciale at undersøge de mest dominerende diskurser der er blandt drenge, om det at være dreng i dag og mental sundhed samt de udfordringer der kan være ved at søge hjælp.

5.2 Normann Faircloughs kritiske diskursanalyse

Vi har ladet os inspirere af den britiske lingvist Normann Faircloughs kritisk diskursanalyse samt hans tredimensionelle diskursmodel. Hans arbejde anskues som opererende inden for kritisk realisme. Her har vi valgt at anvende hans teori i et samspil med poststrukturalisme. Vi benytter os af Faircloughs tredimensionelle diskursmodel til at analysere drengenes udtalelser med et foranderligt blik. I analysen har vi særligt fokus på drengenes italesættelser med blik for kontekstens betydning af det sagte (Fairclough, 2008, s. 28). Derudover ses konteksten også som en væsentlig faktor for poststrukturalismen. Dette skyldes, at denne videnskab ikke mener, der findes én universel sand viden, men at der inden for bestemte kontekster findes forskellige diskurser, som kan opleves som sand viden (Stormhøj, 2010, s. 19).

I specialet vil den kritisk diskursanalyse blive anvendt, da vi vurderer Faircloughs tilgang, er den mest udviklede teori og metode, idet den både tager højde for mennesket og samfundet. Vi vil benytte tilgangen til at analysere vores informanternes italesættelser og holdninger, som kommer til udtryk gennem de foretagende interviews, for derigennem at undersøge de

eksisterende diskurser, der finder sted. Fairclough har udarbejdet denne tilgang i ønsket om at få en lingvistisk-orienteret diskursanalyse til at spille sammen med en social og politisk tænkning (Fairclough, 2008, s. 15). Ifølge Fairclough er en diskurs:

“[...] både en måde at handle på, en form, hvori folk kan agere i forhold til verden og særligt i forhold til hinanden, og en måde at repræsentere verden på.”

(Fairclough, 2008, s. 17).

Vi har valgt at have et blik på, hvordan sproget udspringer fra en diskurs, der bliver skabt ud fra social tænkning, hvilket skal medvirke til at udvikle en social forandring (Fairclough, 2008, s. 15).

Ifølge Fairclough er sproget et væsentlig middel til at opnå en forståelse af den type kontekst, man befinder sig i, samt hvilke mål der er i den given interaktion (Fairclough, 2008, s. 16). Sproget varierer i forhold til, hvilken relation individerne har i deres interaktion, hvorved Fairclough mener, at det sociale liv spiller en stor rolle for sproget. Vi ser her sproget via *tekst* gennem vores interviews i specialet. Disse tekster kan medvirke til reproducere diskurser samt transformere diskurser, således nye sammensætninger forekommer (Fairclough, 2008, s. 16). Derudover vil der være et dialektisk forhold mellem diskurs og sociale praksisser samt sociale strukturer. Derfor kan man sige, at diskurs både tilpasses og begrænses af sociale praksisser på niveauer såsom:

“af klasse og sociale relation på samfundsniveau, af relationer, som specifikke for specifikke institutioner såsom retsvæsen eller uddannelse, af klassifikationssystemer og af forskellige normer og konventioner både af diskursiv og ikke-diskursiv art”

(Fairclough, 2008, s. 17).

Her ligger både identiteter, relationer og institutioner bag og de er medvirkende til, at konstruere verden og til at skabe mening heri. Inden for disse konstruktive effekter er der især tre områder, som understreger diskursens påvirkning. Via identitetsområdet, medvirker diskurs til at konstruere sociale identiteter, subjektposition eller forskellige former for selvet. Med blik for relationsområdet er diskurs med til at konstruere sociale relationer blandt

mennesker, hvorfor diskurs gennem institutionsområdet kan bidrage til at konstruere videns- og betydningssystemer (Fairclough, 2008, s. 18). Vi vil ikke uddybe disse områder i vores analyse, men de har haft betydning for vores forståelse af diskurserne.

Den tredimensionel diskursmodel skal medvirke til, at vi opnår en forståelse for, hvordan undersøgelsens interviews skriver sig ind i forskellige diskurser.

Denne model skal forene det sagte med den kontekst, informanterne befinder sig i for til sidst at undersøge det sagte ud fra et samfundsmæssigt perspektiv. Der er særligt to forskellige elementer, vi skal være opmærksomme på, når der analyseres på diskurser. Disse to elementer er *den kommunikative begivenhed* og *diskursorden*.

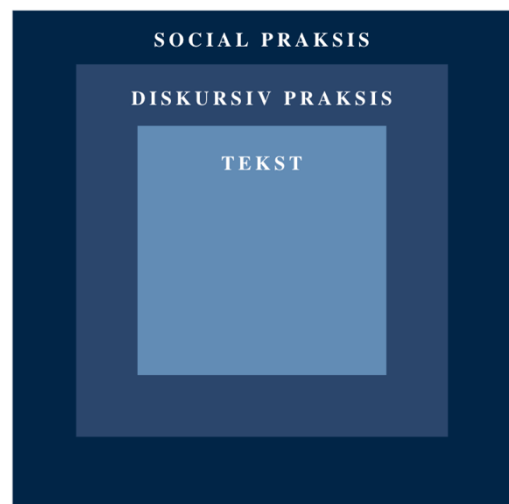
Den kommunikative begivenhed er ethvert tilfælde af sprogbrug, som altid besidder de tre dimensioner i den tredimensionelle diskursmodel, som vil blive beskrevet nedenfor.

Diskursorden er en form for system af de forskellige *diskurstyper*, der bliver benyttet inden for en bestemt social praksis og det udgør dermed en *diskursorden*. Derudover er det ikke en fastlåst struktur, da *den kommunikative begivenhed* kan påvirke og ændre *diskursorden* og omvendt (Fairclough, 2008, s. 128).

Man skal dog være opmærksom på, at når individerne producerer deres verden, er de nødvendigvis ikke bevidste om, hvordan de former deres praksisser. Det kan blandt andet bestå af sociale strukturer, magtrelationer samt typen af den sociale praksis, som individerne er en del af (Fairclough, 2008, s. 28). Modsat kan individernes praksisser også ubevidst have en indflydelse på sociale strukturer, relationer og kampe der foregår omkring dem (Fairclough, 2008, s. 28).

Vi benytter os af Faircloughs tredimensionel diskursmodel (Figur 1, s. 24) for at give en uddybende besvarelse i analysen. Modellen indeholder tre dimensioner, som er i et dialektisk

Figur 1: Faircloughs tredimensionelle diskursmodel, udarbejdet af Sofie og Mille.

samspil med hinanden. Disse dimensioner er: *tekst*, *diskursiv praksis* og *social praksis*. Den første del af diskursanalysen omhandler: *tekst*, som er tekstanalyse af vores interviews og er den beskrivende del, herefter kommer den anden og tredje del: *diskursiv praksis* og *social praksis*, som bliver kaldt den fortolkende del (Fairclough, 2008, s. 29). Vi vil i de følgende afsnit uddybe disse dimensioner.

5.2.1 Tekst

Tekst er den inderste dimension i modellen (Figur 1, s. 24). *Tekst* kan både forekomme som tale, skrift, billede eller en kombination af det sproglige og visuelle. Vi har benyttet os af vores transskriberede interviews til at analysere det sagte i form af *tekst*. En grundig analyse af *teksternes* egenskaber kan medvirke til at belyse diskurserne tekstuel, som kan understøtte vores fortolkning. Her er det væsentligt at have fokus på det sprogbrug, som er mest fremtrædende for at kunne behandle *diskursiv praksis* optimalt (Fairclough, 2008, s. 30). Dog kan vi ikke antage, at alt fra vores interviews er relevant for vores diskursanalyse, hvorfor det kan fremstå udfordrende og teknisk, at finde frem til det mest relevante til vores analyse. Det vil sige, at vi i *tekst* har fundet frem til det gennemgående, der er blevet sagt og som deraf kan påvise diskurser. Hensigten med dette arbejde er at give læseren et overblik i alt den indsamlede *tekst*, som er centralt for de diskurser, som vi vælger at dykke ned i. Dette kan blandt andet være i drengenes udtalelser om dét at søge hjælp i tilfælde af mentale udfordringer eller deres frygt for, hvad omgangskredsen tænker om dem, hvis de udtrykker sig om følelser. En anden faktor kan også være i *tekstens* betydningspotentiale og dens fortolkning, som kan overlappes af forskellige diskurser. Det vil sige, at teksterne er komplekse og de kan forekomme åbne for forskellige fortolkninger. Derfor er der diverse lingvistiske værktøjer, som man kan benytte til at analysere *tekst*. Her har vi udvalgt begreberne *vokabular*, *ords betydning* samt *interaktionskontrol* (Fairclough, 2008, s. 31).

Vokabular har fokus på brug af forskellige ord samt hvordan og hvorfor nogle ord italesættes frem for andre. *Vokabular* er væsentligt at analysere for at forstå, hvordan individet italesætter noget og hvordan det kan medvirke til at skabe en dominans i interviewet (Fairclough, 1992, s. 77). Derudover er *ords betydning* også relevant i vores arbejde med *teksten*, i og med at betydningen af de valgte ord afhænger af den sociale praksis (Fairclough, 1992, s. 185-190). De ord og meninger som bliver nævnt af informanterne, bliver valgt ud fra

forskellige sociale og kulturelle processer, som kan forekomme naturlige for dem. Dog skal der ses en forskel mellem *vokabular* og *ords betydning*, da *vokabular* har mere fokus på de valgte ord og *ords betydning* giver de valgte ord mening.

Interaktionskontrol undersøger, hvem der har styringen i selve samtalen og herunder hvordan samtalestrukturen er blandt os som interviewer og vores informanter, som de interviewede. Dette begreb fokuserer på, hvordan interaktionen forløber og det har dermed til formål at afgøre dominansforholdet i interviewet. Der er mange måder at se den dominerende på, men det kan eksempelvis være at den dominerende har magten til at be- eller afkræfte, hvad der er det rigtige. Derudover kan man se på, om den dominerende afbryder den talende (Fairclough, 1992, s. 152-158). *Interaktionskontrol* analyserer vi ved at fokusere på, om informanten gentagende gange stiller spørgsmål til os, som interviewer, hvilket kan være et tegn på et asymmetrisk forhold eller at informanten ikke har forstået, hvad spørgsmålet går ud på. Der er her en risiko for, at vi kommer til at ligge nogle ord i munden på informanten, hvilket kan medvirke til, at han taler imod sig selv i frygt for at forekomme usikker. Det kan dermed have en negativ påvirkning, hvis det asymmetriske forhold er for stort (Fairclough, 2003, s. 152-159).

5.2.2 Diskursiv praksis

Ifølge Fairclough kan *teksten* forstås forskelligt ud fra forskellige kontekster, således ens *diskursiv praksis*. Derfor er det væsentligt at se på konteksten af det sagte for at udvikle en forståelse af indholdet (Fairclough, 2008, s. 44). Her er det vigtigt at have konteksten for øje, idet en forståelse og viden om konteksten har en betydning for, hvordan man fortolker *tekst*. Dette skyldes at Fairclough ikke mener, at man udelukkende kan analysere på selve *teksterne*, men at det er en nødvendighed at forstå konteksten bag *teksterne* for derigennem at skabe en diskursiv og social forandring (Fairclough, 2008, s. 39). Desuden er det væsentligt for os i arbejdet med den *diskursive praksis* at undersøge *intertekstualitet*, hvilket vil sige, at man altid skal have in mente, at alt *tekst* er en kombination af fortiden og nutidens diskurser (Fairclough, 2008, s. 43). *Diskursive praksis* påvirkes således af samfundsmæssige kræfter og det er sågar kun gennem *diskursiv praksis*, at *tekster* former og formes af *social praksis* (Fairclough, 2008, s. 43).

5.2.3 Social praksis

Når man har undersøgt de to inderste dimensioner i Figur 1, kan man bevæge sig ud til den yderste dimension: *social praksis*, hvor vi, med Faircloughs ord, bevæger os ud over grænserne for, hvad man kan undersøge ved hjælp af et lingvistisk afsæt (Fairclough, 2008, s. 10). Ifølge Fairclough kan teorien om den kritiske diskursanalyse ikke stå alene i ønsket om at opnå viden om den *social praksis*, da den både har diskursive og non-diskursive elementer i sig. Derfor er det væsentligt at forstå den sociale kontekst, hvor diskursens tekstuelle fremstilling er skrevet i for at udvikle en større forståelse. En forståelse af den *sociale praksis* ses derfor som et vigtigt element, da den kan medvirke til at forandre og reproducere viden, identiteter samt sociale relationer. Denne dimension i modellen kan som sagt ikke stå alene i ønsket om at forstå den *sociale praksis*, hvorfor det er væsentligt at understøtte det med en sociologisk teori, så længe den ikke modarbejder den kritiske diskursanalyse (Fairclough, 1992, s. 86). Vi vil i den *sociale praksis* sammenfatte vores analyse fra *tekst* og *diskursiv praksis* for at undersøge, hvordan informanterne italesætter det at være dreng i dag med blik for mental sundhed og udefrakommende hjælp. Vi har således valgt at benytte Raewyn Connells maskulinitets teori, som kan medvirke til at udvikle en forståelse af den brede *sociale praksis*. Vi vil i det nedenstående afsnit redegøre for denne teori.

5.3 Raewyn Connells maskulinitetskategorier

Vi har valgt den australske sociolog og mandeforsker Raewyn Connells maskulinitetsteori, for at analysere drengenes konstruktioner af maskuliniteter ud fra de ovenstående dimensioner. Her understreger Connell, at der eksisterer forskellige maskuliniteter i den sociale verden og dette vil vi i nedenstående afsnit belyse.

Maskulinitetsforskning er et relativt nyt forskningsområde, hvor ønsket er at understrege, at maskulinitet ikke kan forstås som én enhed, men det bliver defineret ud fra krop, persona samt kultur i diverse sociale kontekster (Connell & Messerschmidt, 2005, s. 71). Her fokuserer man på hvordan maskulinitet skabes, samt hvordan man opdeler og rangerer mænd for derigennem at tildele mere magt til nogen mænd frem for andre. Denne forskning sker i forlængelse af kvinde-, køn- og ligestillingsforskning, der har til formål at belyse de kønnede fremtrædelsesformer samt relationen til ulighed og magt, både socialt og kulturelt. Her er det væsentligt at have blik for, hvordan køn og maskulinitet bliver anset ud fra en forestilling om,

hvilken adfærd der forventes, fremstilles og forsvares i sociale kontekster. Således bliver køn til 'noget vi gør' og det har en grundlæggende social karakter, hvilket vil sige, dét at være eksempelvis en dreng har en vis mening og betydning (Connell & Messerschmidt, 2005, s. 35). Dog vil vi gennem hele specialet være opmærksomme på, at køn kan opfattes som en omdiskuteret meningskonstruktion, der ofte må forsvares og genforhandles.

5.3.1 De fire kategorier

For at kunne udvikle en forståelse af maskulinitetsforskningen har Connell medvirket til at belyse, hvilke maskuliniteter der ses i den sociale kontekst. Disse maskuliniteter skabes via arbejdspladser, institutioner samt i kulturelle og sociale relationer. Derfor har Connell udarbejdet forskellige kategorier for at belyse, hvordan maskuliniteter bliver defineret i sociale relationer og hvordan de reagerer deri. Disse kategorier bliver beskrevet som *den hegemoniske maskulinitet*, *den underordnede maskulinitet*, *den medløbende maskulinitet* og *den marginaliserede maskulinitet*. Man kan dog ikke generalisere maskulinitet og der eksisterer ikke én entydig måde at være mand på. Dog er der inden for diverse kulturelle og samfundsmæssige sammenhænge bestemte maskuliniteter, der styrer og former dem. Connell understreger, at nogle maskuliniteter eller specielle mønstre i maskuline handlinger i højere grad er mere dominerende end andre, hvilket hun kalder for *den hegemoniske maskulinitet* (Connell, 2000). Connell anser denne form for maskulinitet som værende den 'rigtige' og den besidder mere magt over andre mænd og denne maskulinitet kræver, at alle andre mænd positionerer sig i relation til denne. *Den hegemoniske maskulinitet* er traditionelt defineret ud fra karaktertræk som værende en hvid, heteroseksuel, uafhængig, rationel, konkurrence-minded og uddannet mand. Derudover skal denne mand også være mental stærk samt være og se fysisk stærk ud (Connell & Messerschmidt, 2005). *Den hegemoniske maskulinitet* er altid i forandring, men den er indlejret i samfundet, hvorfor den kan være svært at ændre (Connell, 1995, s. 65). Det er således væsentligt at forstå, hvordan *den hegemoniske maskulinitet* bliver til, da dette sker i ønsket om at forsvare mænds sociale privilegier såsom status, arbejde og køn. På trods af at denne maskulinitet anses som værende den 'rigtige', har størstedelen af mænd ingen eller kun en svag forbindelse til denne. Det kan skyldes, at de ikke kan opnå det der kræves, eller at de har taget en beslutning om ikke at støtte denne maskulinitet. Dette vil vi undersøge gennem vores informanternes italesættelser og hvordan de ubevidst opretholder kategorier, hvilket kan ses i en bred samfundsmæssige konstruktion af mænds magt og patriarkalske privilegier.

Der kan opstå andre konstruktioner af maskuliniteter, som bliver tilbudt privilegier, hvis de indgår og underkaster de hegemoniske maskulinitetspositioner. Denne form for maskulinitet bliver kaldt for *medløberen*, da måden de agerer på, kan forekomme imod deres egen mening. De har dog et ønske om at leve op til *den hegemoniske maskulinitet*, hvorfor de vælger at modsætte sig selv for at nå dertil. Dette sker på trods af de fleste mænd sågar heller ikke kan leve op til *den hegemoniske maskulinitet*. Eksempelvis kan *den medløbende maskulinitet* være tilhænger af traditionelle idealer, men han kan samtidig interessere sig for madlavning eller hækling. Derudover kan *medløberen* også forekomme, hvis man støtter og ser op til mænd, der i høj grad er *hegemoniske* som eksempelvis en mandlig sportshelt, uden selv at være det. Disse to maskuliniteter indgår på denne måde i en enhed. Derudover kommer Connell ind på *den underordnede maskulinitet*, hvilket er modsætningen til de to ovenstående kategorier og hvor den domineres af disse. Det er især med blik for homoseksualitet, Connell har udarbejdet denne kategori, da den indebærer følsomme og feminine træk, hvorfor den befinder sig i bunden af maskulinitetshierarkiet. Der er dog også heteroseksuelle mænd, som kan befinde sig i denne kategori (Connell, 2000, s. 79). Den sidste og fjerde kategori er *den marginaliserede maskulinitet*, som bliver ekskluderet blandt de dominerende mænd, da de i mindre grad lever op til idealerne enten grundet klasse eller race (Connell, 2000, s. 80). Disse kategoriseringer af maskuliniteter bliver skabt i samfundet og i relationer, hvilket kan ændres i forhold til andre komponenter såsom klasse, etnicitet og seksualitet. Disse komponenter kan medvirke til at rangordne mænd og deres status af maskulinitet. Ud fra ovenstående kategoriseringer finder vi det relevant at undersøge, hvordan vores undersøgelse indskrives informanterne i de forskellige kategorier, samt hvordan *den hegemonisk maskulinitet* påvirker dem. Vi er her bevidste om, at ingen af drengene kun tilgår én maskulinitet, men alt efter hvilken situation de befinder sig i, kan dette have en betydning.

5.4 Erving Goffmans begreber om *stigma* og *ansigtsarbejde*

Vi vil udover ovenstående teorier inddrage to forskellige begreber af den canadisk-amerikanske sociolog Erving Goffman, som vil medvirke til at besvare vores fjerde problemstilling: *Hvilke udfordringer kan medvirke til at drengene ikke søger hjælp?* Goffman arbejder inden for mikro-sociologien, hvilket betyder, at han beskæftiger sig med det sociale praksis og ansigt-til-ansigt relationer. I nedenstående afsnit præsenterer vi *stigmabegrebet* og *ansigtsarbejde*, som er de begreber, vi finder relevante og anvendelige til besvarelsen af problemstillingen.

5.4.1 Stigma

Stigmabegrebet skal i dette speciale bidrage til en forståelse for og indblik i, hvilke udfordringer vores informanter kan møde, når de oplever mentale udfordringer, samt hvorfor det kan være svært at søge om hjælp til ens udfordringer.

Goffman er optaget af individers interaktion med hinanden. Hertil udtrykker han, at denne interaktion er formet af samfundet, hvilket vil sige, at individers tanker og handlemåder er styret af de sociale strukturer, som eksisterer i samfundet. Dette betyder, at individer kun kan definere sig selv i overensstemmelse med statusser, roller og relationer, som er en del af den sociale orden i samfundet (Mik-Meyer & Villadsen 2007, s. 45). I forlængelse af det arbejder Goffman med begrebet *stigma*, som han beskriver således:

”at undersøge den sociale interaktion, som finder sted mellem stigmatiserede og såkaldt ’normale’ mennesker.”

(Goffman, 2009, s. 19).

Stigma eksisterer i alle kontekster og det kan forekomme i forskellige grader. Det handler om, at individet konstant søger at blive anerkendt af omgivelserne, idet det frygter at blive stemplet for at være afvigende af de ‘normale’ mennesker (Jacobsen & Kristiansen, 2004, s. 14). De ‘normale’ mennesker bliver i dette afsnit betragtet ud fra Goffmans betegnelse, som er de mennesker, der ikke er stigmatiseret.

Samfundet skaber kategorier og måder at inddele individer på. Disse er medvirkende til at bestemme, hvilke egenskaber der skal forstås som almindelige og naturlige for individerne i de forskellige kategorier. Samfundet er her med til at fastlægge det sociale miljø og fastlægge hvordan man bevæger sig i kategorierne. Dette medvirker til, at når individer begår sig i det sociale miljø, kan man nemt interagere med fremmede individer, fordi man kan forudse, hvilken kategori andre tilhører. Her kan man mærke, hvilken social identitet det pågældende individ besidder (Goffman, 2009, s. 44). Goffman uddyber, at individerne først bliver bevidst om de krav og antagelser de har om hinanden, når de udfordrer og bryder kategorierne. Dette skyldes, at individerne ikke før har været klar over, at de har skabt nogle forventninger til hinanden. Goffman arbejder her med begrebet: *den tilsyneladende sociale identitet*, som beskriver en situation, hvor omgangskredsen forventer en bekræftelse i bestemte egenskaber

om individerne, uden de kender til hinanden. En situation hvor individet reelt besidder de egenskaber som forventes af dem, kaldes derimod for: *den faktiske sociale identitet*. Disse begreber er med til at belyse, hvornår stigmatiseringen finder sted, da der sker en uoverensstemmelse mellem individets *tilsyneladende* og *faktiske sociale identitet* (Goffman, 2009, s. 44). Eksempelvis vil det sige, at hvis en af vores informanter ytrer sig om sine behov for hjælp til mentale udfordringer, men det ikke er normen i hans omgangskreds, kan vi anse dette være en egenskab, der ikke stemmer overens med *den tilsyneladende sociale identitet*, som hans omgangskreds forventer af ham. Dette kan medvirke til, at informanten bliver reduceret fra at være et 'normal', alsidigt individ til at være et nedvurderet individ med *karaktermæssige fejl*. Vi vil igennem vores analyse om *stigmatisering* benytte os af disse begreber for at undersøge, hvilken identitet drengene befinder sig i, samt om der er uoverensstemmelse. Denne uoverensstemmelse er årsagen til, at der kan forekomme en *stigmatisering*.

Karaktermæssige fejl er én form ud af tre forskellige former for *stigma*, som Goffman belyser. Derudover findes *den kropslige stigma* og den "*tribal*" *stigma*. Vi vil dog beskrive den *karaktermæssige fejl* og den "*tribal*" *stigma* i dette afsnit, da det er disse to, vi finder relevante til vores analyse. Individer der besidder usynlige tegn på uønskede egenskaber, som man ikke kan se med det blotte øje, befinder sig i den form, der hedder *karaktermæssige fejl*. Dette kan blandt andet være mentale udfordringer, stofmisbrug, seksualitet, selvmordsforsøg eller arbejdsløshed. "*Tribal*" *stigma*, er derimod en slægt betinget stigma, hvilket vil sige at det indbefatter race, nation og religion (Goffman, 2009, s. 46).

Fælles for alle der bliver stigmatiseret er, at stigmaet bliver en retfærdiggørelse for, at "de normale" nu kan behandle den stigmatiserede som et ikke rigtigt individ. Ydermere retfærdiggøres det at "de normale" kan tillægge den stigmatiserede endnu flere defekter udover det oprindelige stigma, som individet allerede er belastet af (Goffman, 2009, s. 47). Her kan den stigmatiserende blive begrænset i sine udfoldelsesmuligheder ved eksempelvis at tage afstand fra samfundet, for at undgå at blive konfronteret med omgangskredsens opfattelse (Goffman, 2009, s. 60). Goffmans *stigma-begreb* er relevant for vores speciale, da drengenes fortællinger kan give et indblik i, om de på forskellige måder har oplevet stigmatisering, eller de i højere grad kan have oplevet begrænsninger grundet frygt for at blive stigmatiseret. Vi vil derfor benytte dette begrebsapparat for at belyse, hvilken betydning

stigmatisering har for vores målgruppe, da vi mener, at det kan have en betydning for de udfordringer, de kan opleve i deres søgen på hjælp.

5.4.2 “Ansigtsarbejde”

I et forsøg på at mindske den ovenstående teori *stigmatisering* finder vi Goffmans teori om *ansigtsarbejde* relevant, da den kan medvirke til at undgå *stigmatisering*. Goffmans begreb om *ansigtsarbejde* er relevant for vores speciale, da vi ønsker at undersøge, hvordan informanterne italesætter og beskriver deres interaktion med omgangskredsen. Goffman koncentrerer sig blandt andet om hvordan et menneske:

”.. præsenterer sig selv og sine handlinger over for andre i almindelige arbejdsituationer, hvordan han kontrollerer og styrer det indtryk, de danner sig af ham, og hvilke ting, han gør eller ikke gør som led i sin optræden over for dem”

(Goffman, 2014, s. 51).

Goffman mener ud fra dette citat, at individet konstant søger at skabe kontrol over de indtryk, individet giver til dem de omgås med for derigennem at opretholde et bestemt selvbillede over for dem. Dette omhandler både individets måde at tale på, kropssprog samt påklædning (Jacobsen & Kristiansen, 2014, s. 20).

Goffman (2004) beskriver i sit essay, *Om ansigtsarbejde – en analyse af samhandlingens rituelle elementer*, hvordan mennesket i sociale interaktioner konstant benytter *ansigtsarbejde* for at beskytte sig selv for omverdenen. Goffman beskriver *ansigtsarbejde* således:

”Man kan sige at en person besidder, eller bærer, eller opretholder ansigtet når den linje som han anlægger i praksis gengiver et billede af ham der er internt konsistent, bliver støttet af vurderinger og vidnesbyrd fra de andre deltagere, og bliver bekræftet af vidnesbyrd fra upersonlige instanser i situationen.”

(Goffman, 2004, s. 40).

For at opretholde dette ansigt for omverden, introducerer Goffman begrebet *linje*, som beskrives således:

“[...] et mønster af verbale og non-verbale handlinger der udtrykker hans opfattelse af situationen og derigennem hans vurdering af deltagerne, især ham selv.”

Linje er førstehåndsindtrykket, man giver andre og hermed det ansigt man først har anlagt i sit første møde med omverdenen. Det er vigtigt for opretholdelsen af *linje*, at man holder netop dette ansigt. Hvis der opstår uoverensstemmelse mellem ansigt og *linje*, kan det være nødvendigt at bruge *ansigtsarbejde*. Det er således umuligt ikke at anlægge en *linje* i mødet med omverdenen (Goffman, 2004, s. 39).

I den forbindelse med *ansigtsarbejde* taler vi om, at ansigtet er individets opfattelse af sig selv og dermed også det selvbillede, andre møder. Det er dette ansigt, som man skal vise omverden og bedømmes ud fra. Dog kan man ikke pludselig ændre sit *ansigt* drastisk over for omverden, uden det har konsekvenser for ens selvbillede (Goffman, 2004, s. 39). Ydermere menes der med *ansigt*, at det er en foranderlig størrelse, hvilket vil sige, at når et individ naturligt reagerer følelsesmæssigt i mødet med omverdenen og det ikke må opdages, kan det anses for at være en udfordring for individet. Hertil kan omverdenen komme med kommentarer, der strider imod dét *ansigt*, individet forsøger at opretholde, idet omverden ikke skal kunne gennemskue, hvordan individet virkelig har det (Goffman, 2004, s. 40). I forlængelse af dette kan individet bære et *forkert ansigt*, eller derimod er *uden ansigt*. *Forkert ansigt* er et udtryk for, at den *linje* individet har lagt fra start af, ikke stemmer overens med individet 'sande jeg' (Goffman, 2004, s. 42). Eksempelvis hvis én af vores informanter beskriver, at han ikke vil fortælle sin omgangskreds, hvordan han virkelig har det, kan det være fordi han bange for at miste status og de ikke vil acceptere ham, for den han er. Hvis én fra omgangskredsen finder ud af, at han ikke har fortalt sandheden om sin tilstand, vil han *bære det forkerte ansigt*. Derudover vil *uden ansigt* forekomme, hvis eksempelvis en af vores informanter ikke levede op til normerne der forventes af ham i omgangskredsen. Der er en væsentlig risiko for et svækket selvbillede, hvis man vælger at *bære det forkerte ansigt* eller er *uden ansigt* over for ens omgangskreds. Ydermere indebærer risikoen også, at hvis man bliver opdaget i at opretholde en facade, kan man føle sig forlegen, ydmyget eller flov (Goffman, 2004, s. 42). Denne situation kalder Goffman: "tab af ansigt" (Goffman, 2004, s. 43). Denne vinkel er interessant for vores speciale, for at undersøge om vores informanter viser deres 'sande ansigt'.

Ydermere beskriver *ansigtsarbejde* også, at *ansigt* kun kan opretholdes med hjælp fra omgangskredsen. Således kan en interaktion mellem to individer kun lykkes, når de begge

gør deres bedste for at undgå, at tabe deres eget *ansigt*. I ønsket om at opretholde sit eget *ansigt*, vil begge individer også gøre deres bedste for at opretholde hinandens *ansigt*. Dette vil være ubehageligt for begge individer, hvis én af dem taber *ansigt*. Det er samtidig en forudsætning for at deres dialog lykkes, hvis begge *ansigter* bliver opretholdt (Goffman, 2004, s. 45).

Ansigtsarbejde vil vi benytte til at belyse, hvordan drengene ubevidst kan bruge *ansigtsarbejde* overfor deres omgangskreds til at opretholde deres status. Derudover vil vi belyse, hvordan drengene kan ændre *ansigt*, alt efter hvem de er sammen med.

KAPITEL 6:

Metode

6. Metode

Med dette kapitel ønsker vi at introducere læseren til vores metodiske valg. Dette belyser, hvordan vores empiriske fund er blevet indhentet samt behandlet.

6.1 Empiriindsamlingsmetode

I nedenstående afsnit vil vi belyse specialets metodevalg med blik for det kvalitative interview. Dette valg har vi truffet, i og med vi ønskede at udvide en større forståelse af feltet ud fra informanternes meninger, holdninger og opfattelser. For at besvare vores problemformulering har vi fundet det relevant at tilrettelægge individuelle semistruktureret interviews. Disse interviews har til formål at indhente viden om drengenes opfattelse af det at være dreng i dag med blik for mental sundhed, samt hvilke udfordringer der kan opstå i søgen af hjælp.

6.1.1 Semistruktureret interview

Før vores indsamling af empiri i form af interviews var det vigtigt for os som forskere at være opmærksomme på, hvordan vi ville gribe interviewene an. Interview er situerede i sociale interaktioner og de kan belyses ud fra en dialog med informanternes virkelighed, de betydninger og meningsskabelser, de oplever i deres verden. Denne verden kaldes også for livsverden, hvorved de direkte og umiddelbare oplevelser fremkommer. Således var det vores ønske at forstå feltet ud fra informanternes livsverden, hvilket også kan medvirke til at styrke vores undersøgelsesdesign og teoriudvikling i specialet (Tanggaard & Brinkmann, 2020, s. 35). Dog har vi blik for, at det kan være vanskeligt at opnå en fuldstændig forståelse af informanternes livsverden, hvorfor målet har været at komme det nært, således vi kunne formulere et sammenhængende og teoretisk velinformeret tredjepersonsperspektiv på deres oplevelser. Vi har haft fokus på den diskursive tilgang, hvorfor det har været væsentligt at være opmærksomme på, hvordan diskurserne bliver italesat (Tanggaard & Brinkmann, 2020, s. 34). Vi valgte med blik for vores interviewform at gå semistruktureret til værk, idet metoden giver os mulighed for at høre informanternes egne fortællinger, som de finder relevante.

Inden det semistruktureret interview fandt vi det væsentligt at prioritere *hvad*-spørgsmålene først, således vi havde et kendskab til feltet, inden vi havde blik for, *hvordan* vi vil tilgå selve interviewet (Tanggaard & Brinkmann, 2020, s. 39). Dette er især vigtigt, for at kunne danne et overblik over, hvilke metoder og teorier der kan bruges, da de ofte hænger sammen. Ud fra dette har vi fastlagt fire problemstillinger for at bibeholde en retning, der er centralt for specialet. Dog fremgik interviewene i relative åbne dialoger, hvorfor det også var muligt at afvige fra spørgsmålene. Blandt andet skete det i relation til en konkrete interaktion som vi ønskede en uddybning på, for at vi kunne forstå informantens livsverden bedre. Vi valgte også, at ved hvert interview skulle én af os interviewe, hvor den anden sad i et andet rum. Dette skete i ønsket om at informanterne følte sig trygge, i og med det godt kan fremkomme overrumplende med to interviewer til én dreng.

6.1.2 Interviewguide

Ved et semistruktureret interview er der almindeligvis en interviewguide, som medvirker til, at vi opnår den viden, vi ønsker. Her havde vi i høj grad selv valgt, hvor styrende den skulle være i vores interview. Vi valgte at opdele vores spørgsmål, således vi havde problemstillingerne og derudfra interviewspørgsmålene, så de spørgsmål vi stillede informanterne, var mere mundrette og forståelige (Bilag 11). Problemstillingerne var væsentlige at have blik for, da vi ville sikre os en forståelse af feltet, kontekster og sammenhænge, hvorfor interviewspørgsmål kan medvirke til at belyse disse (Tanggaard & Brinkmann, 2020, s. 42). Ydermere var det vigtigt for os at følge spørgsmålene, således informanterne talte om deres egne oplevelser og følelser så meget som muligt. Derfor forsøgte vi at holde samtalen i gang for at fremme interaktion og således de uddybede deres svar. Hertil valgte vi at stille mange *hv*-spørgsmål og vi forsøgte at lære interviewguiden udenad, således vi kunne fokusere på samtalen ved at være til stede og ved aktiv lytning (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 41). Før og efter interviewet gennemførte vi korte briefing og debriefing-samtaler med informanterne (Brinkmann, 2020, s. 594). Ved briefing informerede vi informanterne om interviewets forhold og adspurgte dem, om vi måtte bruge lydoptager og om informanten havde spørgsmål inden selve interviewet. Da interviewet var færdigt, forhørte vi os hos informanterne, om de havde ubesvarede spørgsmål.

Inden vores første interview blev et pilotinterview gennemført med en jævnaldrende bekendt i vores egen omgangskreds. Pilotinterviewet medvirkede til at give os en forståelse af, om vores spørgsmål var forstående samt interviewets varighed. Derudover medvirkede vores første par interviews til, at vi kunne revurdere interviewguiden til, således vi hele tiden kunne imødekomme nogle brugbare svar til vores problemformulering (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 171).

6.1.3 Computerunderstøttede interview

I det kommende afsnit vil vi klarlægge, hvordan vi har gennemført vores interviews. Interviewet skal i denne undersøgelse forstås som et socialt møde mellem interviewer og informant. Det er her væsentligt at redegøre for, at et fysisk interview har været vanskeligt at imødekomme grundet COVID-19. Vi har derfor valgt at gennemføre alle vores interviews virtuelt over ”Zoom” med lyd og video. Hertil var det væsentligt for os at imødekomme Lene Tanggaard og Svend Brinkmanns argumentation om, at det optimale ved et interview gennemføres ved ansigt-til-ansigt interaktion. Det var derfor vigtigt for os, at vores informanter godkendte at det virtuelle interview foregik med video (Tanggaard & Brinkmann, 2020, s. 34). Ved at vores interviews er foregået virtuelt, gør dette også, at det er relevant at have fokus på, hvilken betydning dette har haft for vores indsamlede empiri. Sociologen Aaron Cicourel (1964) holdning er, at et interview skal forstås som et socialt møde, hvilket vi har haft fokus på at imødekomme ved at fokus på videosamtaler. Ydermere mener Cicourel, at selve interviewmaterialet ikke kan fjernes fra den sociale kontekst, som det er blevet skabt i (Cicourel, 1964, s. 97). Herigennem vil vi argumentere for, at når vores målgruppe er drenge, er det en fordel, at de får lov til at deltage i interviewet, mens de befinder sig i deres eget hjem, på deres eget værelse eller hvor de ønsker at være. I forlængelse af dette beskriver Steinar Kvale og Brinkmann også, at man kan imødekomme nogle af de barrierer, der kan opstå ved interviews med børn ved at interviewe dem i deres vante omgivelser (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 201). Dog kan en barriere også være, at de er i hjemmet, da en forælder, søskende og så videre, kan påvirke drengenes besvarelse ved at være i nærheden.

For at skabe et trygt rum for de drenge vi har interviewet, har vi forsøgt at imødekomme dette ved at være den receptive interviewer. Ifølge Tanggaard og Brinkmann er den receptive interviewer særligt lyttende og den har fokus på, at få informanterne til at beskrive deres egen

erfaringer, som er formuleret med deres egne ord (Tanggaard og Brinkmann, 2020, s. 38). Vores analyse bygger på en diskursanalyse, hvorfor der i høj grad vil være fokus på informanternes indhold: hvilke erfaringer, holdninger og handlinger, informanterne trækker deres beskrivelser ud fra. Derfor har den receptive interviewstil været væsentlig for at imødekomme drengene i øjenhøjde (Tanggaard og Brinkmann, 2020, 38-40). Ydermere havde vi fokus på den tavshed, der kan forekomme i et interview. Dette kan medvirke til, at drengene får god tid til at reflektere over vores spørgsmål og vi giver dem mulighed for at komme i tanke om begivenheder og holdninger, som kan ligge et stykke væk i hukommelsen (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 191). Tavshed var fordelagtigt at imødekomme, da vi derigennem kunne se, om vores informanter tænkte eller om de bare var stille, grundet at de ikke forstod vores spørgsmål. Her var video-samtale et alternativ til et almen fysisk interviews, hvilket var en optimal løsning.

Vores formål med den indsamlede empiri, skal medvirke til, at kunne give et indblik i nogle diskurser på tværs af de ti drenge, vi har afholdt interview med. Vores analytiske arbejde vil derfor tage udgangspunkt i drengenes udtalelser med konteksten som baggrund for, hvordan og hvorfor drengene udtaler sig, som de gør.

6.2 Forskerposition

Vi er af den overbevisning, at empiri forekommer i mødet med informanten og i samspil med os, som interviewer. Derfor har vi også en forståelse af, at det resultat vi udleder, vil være anderledes, hvis studiet blev udført af andre forskere. Vi vil derfor her belyse vores refleksioner med blik for vores forskerposition samt denne position i mødet med vores informanter. Dette sker, idet vores identitet har en væsentlig rolle i mødet med feltet, da faktorer såsom køn, uddannelse, alder og forforståelse kan medvirke til at påvirke vores tilgang. Disse faktorer er relevante i dette speciale, da vi er to 27-årige kvinder, som begge har hver vores forståelse, men vi har relativt samme udgangspunkt i form af, at vi begge er kvinder, vi har samme bachelor, vi er fra Jylland og vi har begge taget basisuddannelsen i Forsvaret. Vi ved, at vores baggrund har betydning for, hvordan vi anser målgruppen og hvordan målgruppen anser os. Vi kan derfor ikke forholde os fuldstændig neutrale til feltet, hvorfor det er vigtigt, at vi har blik for disse faktorer.

Via interviews var ønsket at få indblik i informanternes egne oplevelser af deres livsverden. Vi er dog bevidste om, at vi allerede inden interviewet havde sat nogle rammer for, hvad vores informanter vil dele med os. Vi havde udarbejdet en semistruktureret interviewguide, hvilket kunne have begrænset informanternes svar, da interviewet kan forekomme styret af de emner, vi gerne vil berøre, men det er uundgåeligt (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 22). Den semistruktureret interviewguide kunne dog også medvirke til at styrke vores tilgang, således det forekom mere autentisk. Derudover er det vigtigt at være opmærksom på den ulige magtbalance, som vi ser i mødet mellem interviewer og informanterne, hvilket også kan påvirke informanternes svar. Dette opmærksomhedspunkt anser vi som væsentligt, da vi havde en dagsorden med vores interviews og det var os, som stillede spørgsmålene, hvorfor interviewet kan forekomme begrænset i forhold til at være en åben og fri samtale. Heraf forsøgte vi at minimere denne ulige magtbalance ved briefing og debriefing, som også bliver belyst i afsnit 6.1.2 om Interviewguide.

6.3 Forskningsetiske overvejelser

I det kommende afsnit vil der blive beskrevet, hvordan vi har forberedt os på, at skulle interviewe og arbejde med mennesker.

6.3.1 Etik og moral

I dette afsnit vil vi belyse de etiske overvejelser, der er væsentlige at have for øje gennem vores arbejde med kvalitative interviews, da disse indebærer et indblik i menneskers personlige liv og erfaringer. Det kan være en udfordrende opgave, men det kan samtidig også give en mulighed for at gå i dybden med nogle af de problemstillinger, som man ikke kan indhente via kvantitative empiri (Brinkmann, 2020, s. 581). Her sættes forskningsetik i relation til moral, da dette er et relevant element i sociale praksisser. Interview er således en social praksis, hvorfor vi ikke kan undgå at interaktion samt specialets resultater kan påvirke informanternes tanker og handlinger efterfølgende. Dette giver os som forskere et ansvar i forskningssammenhæng, således vores tilgang til informanterne forløb på en hensyn- og respektfuld måde. Her har vi særligt været opmærksomme på, at nogle af vores spørgsmål kunne forekomme følsomme, hvorfor vi inden interviewene forberedte os på, at informanterne kunne blive påvirket af emnerne. Vi forberedte os ved at tale forskellige scenarier igennem og hvordan vi skulle håndtere disse. Vi kan dog ikke undgå etiske

problematikker og det kan her deles op i form af mikro- og makro-etiske problematikker. De mikro-etiske problematikker omhandler at tage hensyn til de informanter, som deltager i specialet. Derfor er det vigtigt at have informanternes samtykke, sikre anonymitet og sikre at informanterne ikke lider overlast ved deltagelse (Brinkmann, 2020, s. 593). Derudover har vi også været opmærksomme på, at vores tilstedeværelse kan påvirke feltet, hvorfor dette kan resultere i, at interaktionerne til informanterne kan påvirke deres selvforståelse. Derfor har vi som tidligere nævnt prioriteret briefing og debriefing, således informanterne havde en grundig forståelse af, hvad der skulle ske og de selv kunne vælge om, de vil svare på, de stillede spørgsmål (Brinkmann, 2020, s. 593). Ydermere er de makro-etiske problematikker også relevante at have blik for, da vores forskning har et samfundsmæssigt aspekt og specialets resultater kan påvirke den diskurs, der er inden for forståelsen af drenge. Dog er det i et begrænset omfang, vi kan påvirke diskursen, men vi har således valgt at publicere dette speciale, for at bidrage med viden til dette felt.

6.3.2 Informeret samtykke og anonymisering

Som et vigtigt led i vores forskningsdesign har vi orienteret os ved den danske Databeskrivelseslov (retsinformation.dk) og ved Børnerådet. Det har således været nødvendigt at indhente skriftligt samtykke fra informanternes værge, da de alle var under 18 år og derfor ikke selv kunne give den endelige godkendelse. I en undersøgelse hvor den empiri man indsamler, skal behandles efterfølgende, som eksempelvis når vi laver interviews, hvor vi skal transskribere samt citere informanterne i vores speciale, er det vigtigt at have samtykkeerklæringer på plads (Børnerådet, s. 53-54). Det har været væsentligt for os, at vores informanter samt deres værge eller forælder blev informeret om specialets formål og hvad interviewet skulle omhandle i grove træk for at opretholde en tryk ramme (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 116). Vi havde her fokus på at finde en balance mellem at informere informanterne med alt, hvad der var nødvendigt, men at vi ikke på forhånd informerede dem om alt, hvad vi skulle tale om i selve interviewet. Vi sendte således ikke interviewguiden forud for interviewet, da en for detaljeret information, kan medvirke til at informanterne forbereder svar på spørgsmålene. Her ønskede vi et så autentisk interview så muligt, hvilket vi har forsøgt at imødekomme på denne måde (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 116). Ydermere var det væsentligt gennem vores samtykke at gøre det klart for vores informanter, at de til enhver tid kunne trække sig fra undersøgelsen, samt de kunne sige til, hvis der var spørgsmål, de ikke vil besvare.

Vi har ikke haft mulighed for at møde vores informanter fysisk og dermed heller ikke deres værge eller forældre, der skulle give samtykke. Derfor havde vi udarbejdet en samtykkeerklæring, som vi mailede til informanternes værge eller forældre, hvor de skulle give os samtykke til, at informanterne måtte deltage i vores undersøgelse (Bilag 12, Samtykkeerklæring). Det var her væsentligt at udforme en e-mail, der forklarede, at de skulle læse hele det vedhæftede dokument igennem. Efterfølgende skulle de sende en mail tilbage til os, hvor de beskrev at de kunne bekræfte samtykkeerklæringen og de godkendte, at vores informant kunne deltage i vores undersøgelse. Ydermere skal det fremhæves, at det var vigtigt for os at få drengenes samtykke. Dette medvirkede til at styrke vores etiske overvejelser om, at det skulle være trygt for alle at deltage og derfor var det vigtigt for os at høre det fra selve informanten. Dette betød at inden selve interviewet blev den enkelte informant spurgt ind til, om han stadig havde lyst og tid til at deltage. Herefter gennemgik vi igen, hvad interviewets formål var, således informanten ikke var i tvivl om, hvad han deltog i. Vi sikrede os på den måde, at det vores informant havde sagt ja til at deltage i, også var det, han havde forventede (Petersen, 2017, s. 25).

Ydermere har vi valgt at anonymisere informanternes navne, da det er deres ytringer og fortolkninger, der er væsentlige for os og ikke dem som personer, der er interessante for vores diskursanalyse og derunder problemformulering. Vi har derfor i vores samtykkeerklæring beskrevet, at alle informanter vil blive anonymiseret. Derudover medvirkede anonymiseringen til, at skabe et rum som var tillidsfuldt og hvor en åben dialog kunne foregå. Ved at, vi anonymiserer alle vores informanter, er der derfor ikke mulighed for at spore tilbage til, hvem vores informanter er (Mølholt & Kristiansen, 2020, s. 253).

6.4 Studie design

Det kommende afsnit skal medvirke til at danne overblik over vores rekrutteringsproces, for derefter at give en præsentation af vores informanter.

6.4.1 Rekruttering af informanter

Ved at vores undersøgelse bygger på en diskursanalyse om drenge fordelt i hele Danmark, har vi vurderet at antallet af informanter i form af ti personer, har været passende. Vi fandt det passende, da vores ti interviews gav en udtømmende besvarelse til vores problemformulering. Informanterne der har medvirket i interviewprocessen, er ti drenge

fordelt i hele Danmark. Vores kriterium var, at de var mellem 14-15 år og de gik i en folkeskole. Vi valgte denne målgruppe, da der sker en forandring med drenge i den alder og vi fandt det relevant at undersøge, hvad de bliver påvirket af. I starten var ønsket at få mulighed for at interviewe alle ti drenge i én klasse, for at udvikle en general forståelse af drenge i netop den kontekst, de er i. Dette kunne ikke lade sig gøre og det var sværere end først antaget, at få fat i informanter i form af drenge. Derfor blev vores rekrutteringsramme udvidet, således vi forsøgte at kontakte forskellige skoler rundt om i landet. Dette var også en udfordring, da tilbagemeldingerne fra skolerne var, at de enten ikke havde tid eller COVID-19 havde begrænset deres kontakt med eleverne. Således endte det med, at vi søgte informanter i vores netværk via de sociale medier. Dette resulteret i ti drenge på forskellige skoler og i forskellige byer, hvorfor interviewene også forløb virtuelt. Dette gav os også en fordel, i og med vi således kunne komme ud til drenge, vi ellers ikke kunne interviewe, da lokationen ofte kan begrænse én. Her måtte informanterne vælge om interviewene skulle være med eller uden kamera, over computer eller telefonisk. Som det tidligere er beskrevet, mener Tanggaard og Brinkmann (2020), at det optimale interview foregår ansigt-til-ansigt. Dog mener vi, at et interview om ens sundhed til dels kan forekomme angstprovokerende for unge drenge, hvorfor vi med fuld forståelse havde accepteret et interview med et slukket kamera. Dette kan medvirke til at give en vis tryghed, da øjenkontakt derfor ikke vil være nødvendig. Alle informanter valgte dog at lade sig interviewe over computeren med kamera.

6.4.2 Præsentation af informanter

Vi vil gennem Tabel 1 forsøge at præsentere og overskueliggøre informanterne ved, at vi belyser informanternes fiktive navne samt alder, interesser og hvor de kommer fra. Vi har valgt ikke at nævne den præcise by, hvor de kommer fra, idet informanterne enten kommer fra Nordjylland eller Sjælland, hvorfor vi har valgt at placere dem i disse kategorier. Vi nævner interesser og landsdel, for at gøre det nemmere for læserne at kunne relatere informanterne til noget, i og med at vi ikke nævner mere om deres baggrund.

Tabel 1: Præsentation af informanter.

Navn	Alder	Interesser	Landsdel
Albert	14 år	Fodbold	Sjælland
Filip	14 år	Svømning og venner	Sjælland

Frederik	14 år	Fodbold	Sjælland
Max	15 år	Computerspil og bygning af droner	Sjælland
Bobby	15 år	Boksning og basketball	Nordjylland
Harald	14 år	Computerspil	Nordjylland
Jeppe	15 år	Computerspil og basketball	Nordjylland
Nicklas	14 år	Fodbold og floorball	Nordjylland
Tristan	15 år	Boksning	Nordjylland
Willy	14 år	Boksning	Nordjylland

6.5 Databehandling

Vi vil i nærværende afsnit komme ind på vores transskribering samt kodning, for at give læseren et indblik i, hvordan vi har tilgået vores empiri og behandlet det.

6.5.1 Transskribering

Som tidligere nævnt har vi benyttet os både af video- og lyd gennem alle interviewene, hvorfor vi valgte kun at optage lyden. Dette var væsentligt for, at vi derigennem kunne høre interviewene flere gange, således vi kunne opnå en øget indsigt og forståelse af, hvad informanterne fortalte og hvilke emner og temaer de særligt fandt interessante. Vi har derfor valgt at transskribere alle vores interviews, hvilket derigennem medvirker som den første del af vores analytiske proces (Bilag 1-10). Transskriberingen havde derudover en betydning for vores første fortolkningsproces af selve interviewet til det skrevne sprog. Det skrevne sprog er derfor også behjælpelig til at gøre vores empiri håndgribeligt til vores videre analysearbejde (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 238). Hovedfokuset for vores transskriberinger har været at gøre dem autentiske og virkelige. I vores ønske om at styrke dette, har vi valgt at medtage pauser og ”øhh”, igennem alle vores interviews. Derudover har det været væsentligt for at imødekomme et autentisk billede, at transskribere alle interviews så ordret og detaljeret som muligt, hvorfor vi derfor ikke har ændret på ordstillingen (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 239). Denne transskriberingsmetode kan her medføre, at visse sætninger kan forekomme med ufærdige sætninger og med grammatiske fejl. Når vi citerer

interviewpersonerne direkte i specialet, har vi valgt at færdiggøre, de valgte citater for at undgå, at citatets mening går tabt.

6.5.2 Kodning

Efter endt transskribering af vores ti interviews stod vi tilbage med en stor mængde empirisk materiale, der skulle bearbejdes grundigt. Vi fandt det derfor nødvendigt at påbegynde en kodningsproces for at skabe et overblik over vores empiriske fund. Vores kodningsproces var præget af en åben tilgang til at starte med, da vi ikke på daværende tidspunkt havde udvalgt alle de teorier, vi ville benytte til vores analyse. Ved denne tilgang lader man derfor empirien tale for derigennem at blive klogere på en relevant teori (Jensen & Kvist, 2016, s. 51). På trods af vores åbne tilgang i starten af vores kodningsproces, var vi dog styret af vores problemformulering samt de temaer i vores interviewguide, som vi havde lavet i samarbejde med problemformuleringen. Dette betød, at vi havde en overordnet idé om, hvilke teorier vi kunne bruge, men vi var åbne for nye. Vi vil her uddybe vores kodningsproces, der foregik i Word, som vi har valgt at opdele i tre faser.

Første del af kodningen foregik ved at gennemlæse alle vores transskriberinger med det formål at finde fremtrædende temaer ud fra vores interviewspørgsmål, som kunne være behjælpelig til at besvare vores specifikke problemstillinger og derefter problemformulering. Denne fase gav os et overblik over vores transskriberinger, hvilket hjalp os med vores videre teorisøgning. Herefter kunne vi påbegynde at finde teorier, som kunne understøtte vores empiri og besvare vores problemstillinger samt problemformulering.

I anden del af kodningen kunne vi i højere grad gå systematisk til værks. Vi kunne gennem vores valgte teorier, *Normann Faircloughs kritisk diskursanalyse*, *Raewyn Connells maskulinitets kategorier* og *Erving Goffmans begreber om stigma og ansigtsarbejde*, begynde at udforme konkrete kategorier. Disse kategorier skulle vi i denne fase have for øje, da vi igen skulle i gang med kodning af vores transskriberinger. Anden del af kodningsprocessen var med henblik på at finde nedslag i transskriberingerne, hvor vores informanter gav forklaringer og personlige holdninger om de forskellige kategorier, der var behjælpelige til vores problemformulering og teorivalg. Vi valgte at dele vores analyse op, hvilket gjorde at vi skulle have nogle klare regler for, hvordan anden del skulle forløbe. Vi besluttede os for, at vi hver især markerede i vores transskriberinger med bestemte farver, når vi fandt et citat relevant for vores analyseafsnit. Hertil skrev vi en kommentar med, hvilken kategori den tilhørte og på den måde undgik vi, at vi valgte de samme citater.

I tredje del af kodning var formålet at sortere i de valgte citater og nedslag, vi havde fundet i anden del. Derudover brugte vi denne del på at danne et overblik over de nedslag og citater, vi fandt relevante til at besvare analysen. Dette medvirkede til at skabe en struktur over, hvilken rækkefølge nedslagene og citaterne skulle indgå i vores analyse.

Den indsamlede empiri er blevet gennemlæst flere gange for at undgå, at vi overser eventuelle vigtige pointer, som skal medvirke til at kvalitetssikre vores speciale (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 261-262). I det nedenstående vil vi beskrive i Tabel 2, hvilke forskellige kategorier, vi særligt havde for øje i vores anden del af kodningsprocessen.

Tabel 2: Kodningsemner.

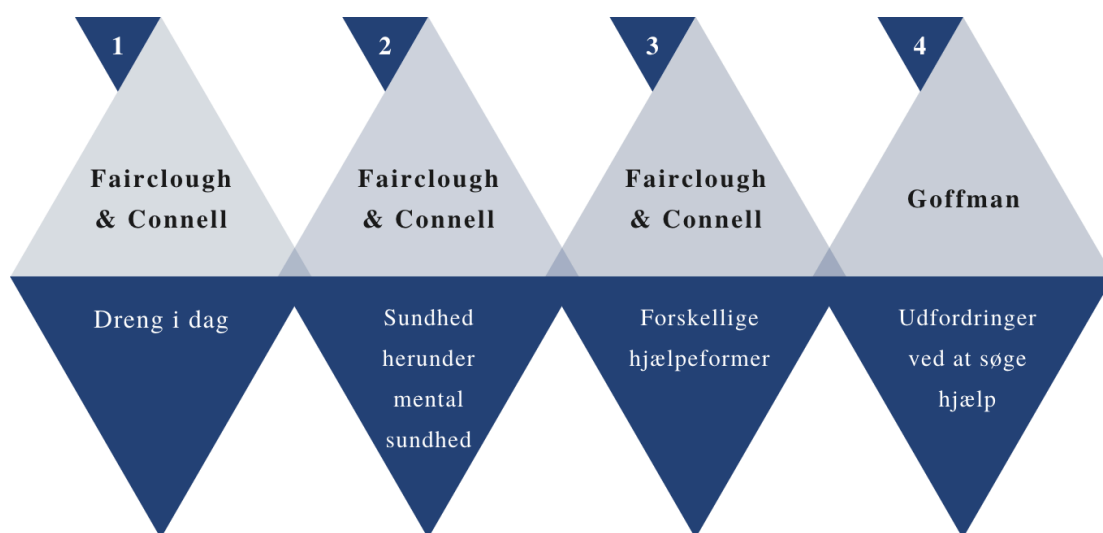
Emne	Beskrivelse af emne
Dreng i dag	Hvordan italesætter informanterne det at være dreng i dag, herunder det at være en sund dreng?
Interesser	Hvilke forskellige interesser har informanterne?
Maskulinitet	Hvordan skriver informanterne sig ind i maskulinitetskategorierne?
Generel sundhed	Informanternes opfattelse af ordet ”sundhed”.
Mental sundhed	Opfattelse af mental sundhed.
Hjælp til problemer	Hvem benytter informanterne, når de har brug for hjælp til mentale udfordringer?
Hjælp fra udefrakommende	Hvad er holdningerne til det at søge hjælp af et rådgivningstilbud?
Hvem søger hjælp?	Hvem søger hjælp og hvornår søger man hjælp?

6.6 Analysestrategi

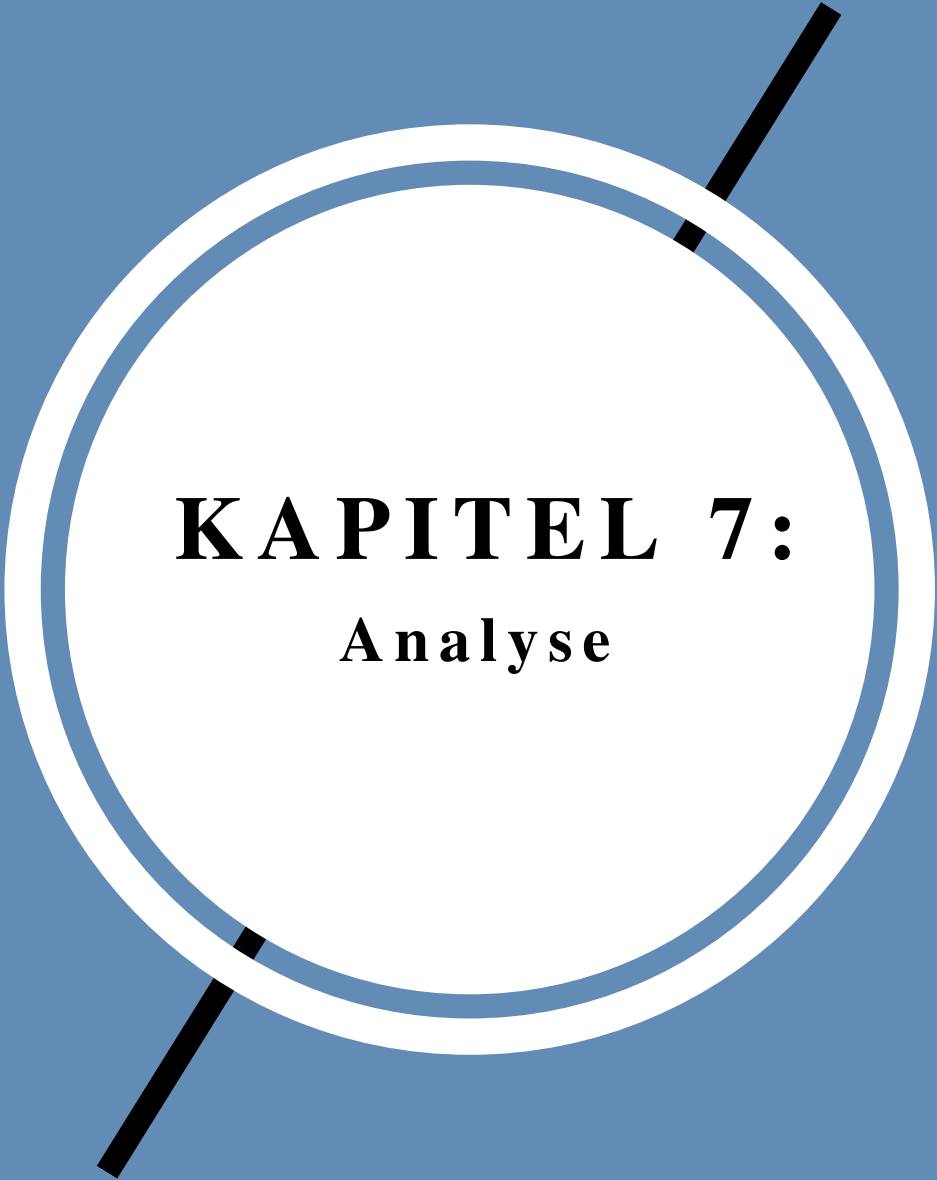
Det kommende afsnit har til formål at præsentere og afdække vores analysestrategi. Dette skal give en forståelse og indblik i, hvordan vi har valgt at strukturere vores analyse og hermed vores undersøgelse.

Vores analysestrategi forløber således, at vi har inddelt det i fire overordnede afsnit, som vil besvare vores fire problemstillinger. De tre første problemstillinger vil blive analyseret ud fra Faircloughs tredimensionelle diskursmodel og Connells maskulinitetskategorier. Desuden fandt vi det relevant at benytte Goffmans teoretiske afsæt, for at besvare vores fjerde problemstilling. Vi har forsøgt at belyse, hvordan vi har struktureret vores analyse i nedenstående figur.

Figur 2: Analysestrategi.

I ønsket om at belyse de udledte diskurser, har vi valgt at sammenfatte Faircloughs inderste del af hans model: *tekst* med modellens midterste del: *diskursiv praksis*. Dette har vi valgt, da vi finder det fordelagtigt at analysere det sagte med, hvad kontekst det foregår i på én og samme tid. Vi mener, at ved at opdele det i to, vil der forekomme gentagelser i analysen, når vi kommer til den *diskursive praksis*. Derefter vil vi analysere *social praksis* med hjælp fra Connells maskulinitetskategorier, hvilket vil foregå i de tre første dele i den ovenstående figur. Den sidste kasse i Figur 2 vil blive analyseret med Goffmans teori. Vi mener denne opdeling af vores analyse, vil medvirke til at give en udtømmende besvarelse på vores problemformulering.

KAPITEL 7:

Analyse

7. Analyse

Vores fremgangsmåde i analysen er, at vi vil opdele den i fire hovedemner ud fra vores problemstillinger: *Dreng i dag, drengenes forståelse af sundhed, forskellige hjælpeformer og udfordringer ved at søge hjælp.*

7.1 Dreng i dag

Første del af analysen har til formål at besvare følgende problemstilling:

Hvordan italesætter informanterne det at være en 14-15 årige dreng i dag?

I nedenstående analyse vil vi behandle vores empiri med fokus på, hvordan vores informanter italesætter det at være dreng i dag, herunder hvilke interesserer der særligt gør sig gældende i denne alder og hvilke diskurser, der er dominerende.

7.1.1 Tekst og diskursiv praksis

7.1.1.1 Handler før man taler

Nogle diskurstyper fylder mere end andre i vores *tekst*, hvorfor disse diskurstyper kan medvirke til at skabe en diskurs om det at være dreng i dag. Når vi taler med drengene om det at være dreng i dag, er det ofte i relation til det modsatte køn, de beskriver det ud fra. Derudover ses der en forskel på, hvor hurtig drengene kan besvare på spørgsmålet.

Gennem *teksterne* ser vi både nogle negative og positive gennemgående italesættelser fra drengene om det at være dreng, såsom ”doven”, ”sjov”, ”fjøllet” og ”laver dumme ting”. Nicklas udtrykker som det første, når han skal beskrive, hvad han kommer til at tænke på, når han hører ordet, dreng: ”Mmm... Doven” (Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 4, linje 156). Efterfølgende beskriver Nicklas også drenge som personer, der spiller computer og som er sportstyper. Hvis vi ser på *vokabularet* af ’doven’, kan vi i det efterfølgende citat forklare *ords betydning* af, hvorfor han mener, at drenge er dovne:

”Fordi drenge har det jo tit med sådan... Sådan ikke gider komme op i skole og sådan når det er tidligt. Og piger generelt, de skal sætte håret og jeg ved ikke hvad.”

(Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 4, linje 164-165).

Vi kan således udlede, at *vokabularet* 'doven' kommer fra hans *diskursive praksis*, hvor han trækker på sin *intertekstualitet* om, at drenge i hans omgangskreds fra skolen generelt er trætte og udmattet, når de møder i skolen klokken otte. Her er det tydeligt, at han sammenligner drenge med det modsatte køn, hvor hans overbevisning er, at pigerne er friske på grund af, at de har flere gøremål om morgenen. Ydermere udtrykker Nicklas:

"[...] der er nogen drenge, der går op i det, men... Ja, vi ser det ikke som et stort problem. Det er bare hurtigt, sæt håret og videre."

(Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 4, linje 173-174).

Vi kan ud fra dette påpege, at Nicklas anerkender, at der også er nogle drenge, som går op i deres udseende, men det ikke er en prioritering i hans omgangskreds. Vi anser, at han refererer til sin omgangskreds i skolen, i og med at han bruger "vi", når han udtrykker sig. Derudover er både Albert og Filip enige om, at drenge bliver forbundet med "at dumme sig", samt de laver ting, der ikke er gennemtænkt, før de begiver sig ud i det. Albert udtrykker sig således:

"Øhh det er nok sådan... Dumme ting... Eller sådan... De ikke rigtig tænker før, de gør det."

(Albert, 14 år, Sjælland, bilag 1, s. 3, linje 139).

Hvortil Filip siger: *"... Fjøllet, kan gøre mange forkerte ting ... [...]"*

(Filip, 14 år, Sjælland, bilag 4, s. 3, linje 121).

Fælles for disse to citater er, at drengene efterfølgende beskriver, at de refererer til deres egen hverdag, hvilket betyder at disse beskrivelser er påvirket af *intertekstualitet* og trækker på tidligere begivenheder. Når vi eksempelvis dykker ned i *vokabularet* 'forkerte ting', beskriver Filip *ords betydning* efterfølgende, at 'forkerte ting' indikerer, at drenge typisk taler før, de tænker. Yderligere når vi spørger ind til, hvad Filip mener, når han siger 'forkerte ting', beskriver han, at drenge ofte har en tendens til at formulere sig på en forkert måde. Han refererer her til sin *diskursiv praksis*, hvor han fortæller, at de i hans omgangskreds kan være tilbøjelige til at overdrive personlige historier, når de er sammen (Bilag 4, s. 3). Dette kan indikere, at man ikke skal tro på alt, hvad drenge fortæller, når man er i dialog med dem. Derudover udtrykker Filip også i det ovenstående citat, at drenge bliver forbundet med *vokabularet* 'fjøllet', hvilket Bobby udtrykker gennem *vokabularet* 'sjov'. Her finder vi en

sammenhæng mellem disse to ord, da begge drenge refererer til, at når de er sammen med venner af samme køn, er det præget af morsomhed og sjove ting (Bilag 2 & Bilag 4). Bobby udtrykker således: ”*Vi har det i hvert fald sjovt sammen, vi griner rigtig meget...*” (Bobby, 15 år, Nordjylland, bilag 2, s. 3, linje 135). Ud fra dette kan vi udlede, at *intertekstualitet* i høj grad har en betydning for, hvordan han beskriver drenge, da den kontekst Bobby kommer fra, er med til at definere, hvordan en dreng skal være. Disse forrige citater og ord om at drenge primært har det sjovt sammen, laver dumme ting samt de er fjollet, kan indikere, at der er en *diskursorden* om, at drenge primært har et positivt syn på tilværelsen og at der er en tendens til en legende diskurs ved drengene.

7.1.1.2 Sårbarhed er ikke for drenge

Ud fra vores *tekst* ser vi en tendens til, at drengene synes det kan være udfordrende at være åben om sårbarhed overfor deres omgangskreds. Da vi eksempelvis taler med Willy, om at bruge sin omgangskreds i tilfælde af mentale udfordringer udtrykker han således:

”[...] grunden til at man ikke vil snakke med ens kammerater om det, det er jo fordi det er ens kammerater, eller sådan det er jo pinligt [...]”

(Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 7, linje 338-339).

Herefter uddyber Willy, at han hellere vil tale med nogen personer, der ikke kender ham fremfor sin omgangskreds. Ud fra den *diskursive praksis* kan det tyde på, at der ikke umiddelbart er et miljø i Willys omgangskreds, hvor det er normen at vise sårbarhed overfor hinanden. Dette kommer særligt til udtryk, da han benytter *vokabularet* ’pinligt’, hvilket kan tyde på, at Willy har oplevet en situation, hvor det ikke har været acceptabelt at være sårbar overfor hinanden. Dette citat kan hermed sidestilles med både Tristan og Jeppe, som begge italesætter, at drenge ikke viser deres følelser til nogen, hvortil Tristan uddyber, at drenge ofte sætter en facade på (Bilag 8, s. 9 & Bilag 6, s. 16). Tristian beskriver, at han genkender det at sætte en facade på, hvilke giver os en forståelse af, at hans forklaring kommer fra *intertekstualitet*, da han udtrykker personlige ting, som han selv gør i hverdagen (Bilag 8, s. 9). Yderligere udtrykker Jeppe, at mange drenge forsøger at udvise, at de er ligeglade, hvis der er noget som påvirker dem og de helst ikke vil involvere andre i deres udfordringer. Samtidig lægger han vægt på, at der som en selvfølge også er mange drenge, der gerne vil tale om deres udfordringer. Hvis vi ser på den *diskursiv praksis* her, kan det give os en indsigt i, at Jeppe er bevidst om, at der er forskel på drenge, samt at det ikke er alle drenge, der

gemmer på sine følelser (Bilag 8, s. 16). Derudover beskriver Harald, at drenge er bedre til at komme ovenpå efter en ubehagelig situation såsom uvenskab, overfald eller mobning end piger er, hvilket han udtrykker således:

”Jeg tror drenge har sådan et mindset om at “sket er sket, det kan man jo ikke gøre så meget ved, nu skal du jo bare blive bedre igen”. Jeg tror mere sådan, at piger er sådan “aha, ej hvor sjovt det skete for den person og nu skal vi gøre grin med hende”.”

(Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 6, linje 253-255).

Dette kan indikere, at Harald oplever i sin *diskursiv praksis*, at hans omgangskreds ikke dømmer ham, når han laver fejl. Pigerne der befinder sig i hans *diskursiv praksis*, er modsat mere tilbøjelig til at hænge hinanden negativt ud, hvis de begår en fejl. Ligeledes kan Haralds beskrivelse om, at drenge tænker ”sket er sket” være et udtryk for, at drenge generelt ikke dykker ned i den ubehagelig situation, da han efterfølgende siger, at drenge hurtig skal komme ovenpå igen. Filip udtrykker hertil, at drenge kan være tilbøjelige til ikke at tage hinanden seriøst og de er fjollet overfor hinanden. Dette beskriver Filip også i forhold til hans *diskursiv praksis*, hvor han udtrykker, at det er nemmere at være seriøs, når han taler med pigerne i sin omgangskreds (Bilag 4, s. 3). Derudover udtrykker Filip:

”[...] vi er nok mere, hvad kan man sige, dumme, og hvad kan man sige, man tager det lidt mere useriøst og man tager det ikke så tungt [...]”

(Filip, 14 år, Sjælland, bilag 4, s. 4, linje 154-155).

Dette citat indikerer, at der er en *diskurstype* om, at drenge tager let på tingene i forbindelse med ubehagelige situationer, samt at drenge kan have svært ved at tage hinanden seriøst i disse tilfælde. Årsagen til denne *diskurstype* kan begrundes ud fra Willys forklaring om, at ungdomskulturen har en indvirkning på, at drenge taler mindre med hinanden om udfordringer, hvorfor de i højere grad løser udfordringerne selv (Bilag 10, s. 8). Ydermere kan *teksten* udlede, at drenge skal være hårde og rå overfor hinanden. Dette kommer eksempelvis til udtryk i *teksten* med Tristan, hvor han udtrykker, at drenge har en mentalitet, hvor man gerne skal være “rå” overfor hinanden. Hvis vi ser på *ords betydning* af *vokabularet* ’rå’, kan vi udlede, at han ved dette mener, at man har en facade på, der ikke indebærer følelser. Ovenstående bliver sat i relation til det modsatte køn, hvorfor vi endnu engang ser, at drengene benytter piger som en del af deres *diskursiv praksis*, når de skal

redegøre for, hvordan drenge egentlig er (Bilag 8, s. 9). Jeppe beskriver således, at drenge forsøger at efterligne en maskulin figur. Dette uddyber han med oplevelser, han selv har i sin egen omgangskreds, hvor man skal være den 'stærkeste' og 'store' overfor de andre. Han beskriver her, at denne status kan give retten til at sige noget i nogen grupper. Det er dog ikke kun i Jeppe's egen omgangskreds, han oplever denne form for magtkamp, idet han fortæller, at den finder sted i andre grupper på hans skole (Bilag 6, s. 6). Jeppe bruger *vokabularet* 'maskulin', som vi via *ords betydning*, kan tolke ud fra Jeppe's brug af ordet, er en figur, mange drenge forsøger at leve op til, da det giver en vis status. Vi kan med hjælp fra ovenstående citater udlede en diskurs, som vi kalder den følelseskolde diskurs. Årsagen til det er, at drengene i højere grad forsøger at skjule deres følelser over for omgangskredsen eller deres familie.

7.1.1.3 Drenge går kun op i sport og computerspil

Hvis man retter synet på drengenes interesser, som kommer til udtryk i *teksterne*, er det primært sport, der bliver talt om. Hele ni ud af vores ti drenge nævner en sportsgren, som én af deres førstnævnte interesser. Den eneste som ikke har en sportsgren som interesse, er Harald. Hertil udtrykker han, når vi spørger ind til hans interesser: "*Bare at være sammen med venner, jeg går ikke til nogen sport.*" (Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 1, linje 41). Han nævner her som det første, at han ikke går til nogen sportsgren, hvilket kan indikere, at han gerne hurtigt vil have klarlagt dette. Det kan således tyde på, at der i hans *diskursiv praksis* er en *diskursorden* om, at der er en forventning til, at drenge skal have en sportsgren som interesse. Dette udleder vi, da vi på daværende tidspunkt i interviewet ikke havde italesat, at drenge ofte går til en sportsgren. De øvrige drenge styrker i dette tilfælde også denne *diskursorden*, i og med alle andre går til en sportsgren. Herunder spiller både Frederik, Albert og Nicklas fodbold (Bilag 3, s. 2, Bilag 1, s. 2 & Bilag 7, s. 3). Fodbold betyder særligt meget for Nicklas, da han udover sin egen træning også møder ind tidligere på skolen for at dygtiggøre sig. Derudover bruger Nicklas primært sin fritid med sine venner fra fodbold, hvilket betyder, at det fylder en del af hans hverdag (Bilag 7, s. 3). Ydermere går både Bobby, Willy og Tristan til boksning, hvor Tristan udtrykker: "*[...] jeg vil gerne være professionel bokser [...]*" (Tristan, 15 år Nordjylland, bilag 8, s. 5, linje 185). Dette kan indikere på, at Tristan i højere grad går op i sin sportsgren, hvortil han fortæller, at han træner seks dage om ugen nogle gange to gange om dagen (Bilag 8, s. 2). Tristan udtrykker hertil, at boksning er en 'drenge sport', hvilket han begrundes ud fra en *diskursorden* om, at piger ikke kan lide at blive slået på. Denne ytring bekræfter Willy, da han udtrykker således: "*[...] Jo*

mere brutale de er, jo mindre ofte er der piger der går til det [...]” (Willy, 14, Nordjylland, bilag 10, s. 3, linje 106). Ud fra ovenstående kan vi udlede, at der både i Tristans og Willys *diskursiv praksis* er nogle *diskurstyper* om, at boksning ikke er for piger, samt at de har en forestilling om, hvordan piger er.

Filip går til svømning og ligesom Tristan og Nicklas også på et højt plan. Udover svømningen, styrketræner han ved siden af for at forbedre sig (Bilag 4, s. 1). Vi kan derfor udlede, at der ud fra drengenes beskrivelser af deres interesser er nogen *diskurstyper* om, at de fleste drenge er fysiske aktive i deres hverdag. Det er her forskelligt, om drengene går til en holdsport eller om det er en individuel sport, som eksempelvis boksning. Willy begrundet det med, at han har både gået til håndbold og fodbold og han savner til dels det fællesskab, der er deromkring. Han kan dog bedst lide den individuelle sportsgren, da det her udelukkende er ham selv, han skal arbejde med og han derved ikke kan give andre skylden for sine nederlag (Bilag 10, s. 4). Dette kan indikere, at Willy gerne selv vil bearbejde sine nederlag for derigennem at forbedre sin præsentation.

Det er derudover tydeligt i *teksterne*, at der blandt drengene er en *diskursorden* om, at man skal være online og tilgængelig. Sociale medier og computerspil har i høj grad en betydning for alle drengene. Den hurtige elektroniske kommunikation og interaktion er en del af de unges sprog og hverdag. Dette ses ved, at det i dag er naturligt, at unge besidder den fysiske identitet, men samtidig skal de fleste unge også have en identitet i den virtuelle verden (Jacobsen & Kristiansen, 2011, s. 67). Snapchat og andre sociale medier som drengene benytter i deres *diskursive praksis*, er en alternativ måde at kommunikere på uden at være fysisk til stede. Dog udtrykker både Willy, Tristan, Bobby, Jeppe og Filip, at de bruger Snapchat til at kommunikere med deres omgangskreds, samt de konstant er tilgængelige (Bilag 8, Bilag 2, Bilag 6 & Bilag 4). Dette kan indikere, at der er en kultur blandt drengene om, at man er nødsaget til at benytte sociale medier for at være tilgængelig for sin omgangskreds. Hertil udtrykker Willy:

”[...] Men det er mest Snapchat jeg bruger. Og det bruger jeg hele tiden, det er i stedet for SMS, normal telefon, der bruger jeg bare alt... [...]”

(Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 5, linje 184-186).

Hvorefter han uddyber, at de har en gruppe for hele klassen inde på Snapchat, hvilket igen bekræfter, at drengene skal være online hele tiden, for ikke at gå glip af noget. Yderligere nævner seks ud af vores ti informanter, at de bruger en del tid på computerspil eller spillekonsoller. Hertil beskriver Harald: ”[...] normalt sidder jeg bare og spiller og snakker med nogen venner over computeren.” (Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 2, linje 61-62). Dette bekræfter endnu engang, at hvis drengene ikke er online over deres mobiltelefoner, så er de online, når de spiller og konkurrerer med deres venner over computeren. Vi kan ud fra ovenstående udlede en tredje diskurs, som vi kalder for den konkurrerende diskurs. Årsagen til dette kan være, at drengene primært bruger deres tid og har interesse inden for computerspil, fodbold eller andre former for aktiviteter, hvor man konkurrerer imod hinanden.

7.1.1.4 Opsamling

Formålet med ovenstående analyseafsnit er at fremvise de forskellige opmærksomhedspunkter, som har en væsentlig betydning for de diskurser, vi kunne analysere os frem til. Dette er blevet gjort gennem drengenes italesættelser i forhold til at være dreng i dag. De tre diskurser som vi har fundet frem til er: *Den legende diskurs*, *den følelseskolde diskurs* og til sidst *den konkurrerende diskurs*. Nedenfor vil vi introducere i en tabel, hvor vi kort vil redegøre for de udledte diskurser:

Tabel 2: Dominerende diskurser.

Diskurs	Beskrivelse af diskurs
Den legende diskurs	Denne diskurs indebærer, at drengene primært ser det at være dreng som fjollet og sjove. Derudover udtrykker de, at drenge ofte handler før de tænker, hvilket giver et indtryk af, at drenge er drevet af lyst.
Den følelseskolde diskurs	Denne diskurs omhandler drengenes udtalelser om, at drengene ofte skubber deres følelser væk og de forsøger at udvise en hård facade, som ikke er påvirket af noget. Derudover indebærer denne diskurs

	også, at drenge synes, det kan være pinligt at udvise en følsom side til deres omgangskreds.
Den konkurrerende diskurs	Denne diskurs beskriver, at drengene i vores undersøgelse fremhæver at drenge ofte er forbundet med sport hvor man konkurrerer med hinanden. Ydermere forbinder de drenge med blandt andet computerspil, PlayStation. Her handler det også om at konkurrere med hinanden.

7.1.2 Social praksis

For at forstå det tredje niveau af Faircloughs tredimensionelle model som er *social praksis*, var det nødvendigt at inddrage minimum én sociologisk teori. Her har vi som tidligere nævnt, valgt at benytte Connells maskulinitetsteori og hendes teoriapparat i den yderste dimension af modellen *social praksis* (Figur 1). Vi har netop valgt denne teori for at undersøge drengenes svar i forhold til, hvilken maskulinitetskategorier de kan indskrive sig i. Analysen af den *social praksis* lader os her forstå *teksten* som en social handling, samtidig med at den sociale handling afspejler drengenes sociale normer. Yderligere ønsker vi at undersøge, hvordan de tre diskurser som vi ovenfor har analyseret os frem til, forholder sig i forhold til Connells teori. Vi vil starte med at forholde os på den legende diskurs:

7.1.2.1 Den legende diskurs

I den legende diskurs ser vi en tendens til, at drengene kan være useriøse og forsøge at lave sjov med de ting de omgås med, hvorfor det kan tyde på, at drengene i nogle situationer kan blive usikre på, om de er tilstrækkelige.

En af årsagerne til at de bliver 'useriøse' og 'fjollet', kan være, fordi de forsøger at efterstræbe *den hegemoniske maskulinitet*. Eksempelvis i det tilfælde hvor Albert udtrykker, at drengene laver dumme ting. Dette kan ses som et forsøg på at leve op til *den hegemoniske maskulinitet*, som er den stærke person, der har styr på alt. Dog kan det tyde på, at det ikke lykkes, hvorfor vi finder denne diskurs relevant for *den medløbende maskulinitet*. Vi ser her drengene befinde sig i denne maskulinitet, da de forsøger at være den hårde og upåvirkelige

person, men de kan forekomme usikre, da de ofte er fjollet, når de er sammen med deres omgangskreds.

7.1.2.2 Den følelseskold diskurs

Inden for den følelseskold diskurs analyserer vi os frem til, at drengene bevæger sig inden for *den hegemoniske maskulinitet*, idet de fremviser en udgave af dem selv, hvor de udviser den hårdhed, som denne maskulinitet indebærer. Dette gør drengene ved at holde deres følelser tilbage og de lader sig ikke gå på af ubehagelige situationer. Dog kan man udlede, at når drengene forsøger at udvise en vis hårdhed samt rå identitet, som de måske ikke besidder, kan dette karaktertræk skrive sig ind i den maskulinitet, der hedder *medløberen*. Dette kan påpege, at drengene ikke tør at vise sit 'sande jeg' og de tager derfor en facade på for at bestræbe sig efter at nå *den hegemoniske maskulinitet*, som udstråler selvsikkerhed. Endnu engang ser vi, at drengene er med til at understøtte *den hegemoniske maskulinitet*. Man kan omvendt sige, at de gør alt for ikke at imødekomme *den underordnet maskulinitet*, som ikke har noget imod at udvise sin emotionelle side. Dét at drengene ubevidst forsøger at efterstræbe *den hegemoniske maskulinitet*, kan til tider gøre, at de holder deres udfordringer tilbage ved ikke at dele det med nogen.

7.1.2.3 Den konkurrerende diskurs

Vi har kaldt den sidste diskurs for: den konkurrerende diskurs, da en overvægt af drengene beskæftiger sig med forskellige aktiviteter, hvor det handler om at være den bedste for derigennem at vinde. Når de ni drenge bruger deres fritid på at være fysiske aktive, sker det i ønsket om at være den bedste udgave af sig selv inden for den givende sportsgren. Disse egenskaber skriver sig ind i *den hegemoniske maskulinitet*, da den fokuserer på at være fysisk stærk og derudover også uddannet. Vi kan her relatere fysisk aktivitet med uddannelse, idet vi anser uddannelse, som en proces i at blive bedre og dygtiggøre sig inden for den given profession, man arbejder med. Indenfor de nævnte sportsgrene såsom fodbold, svømning og boksning, er det en forudsætning, at man er fysisk stærk, ellers kan det være vanskeligt at være den bedste. Derudover er der også nogle af drengene, der beskriver, at deres idoler er professionelle sportsudøver inden for deres egen sportsgren, hvilke kan tale sig ind i den maskulinitet der kaldes for *medløbere*. *Medløbere* er som tidligere nævnt en slags enhed med *den hegemonisk maskulinitet*. Drengene indskrives i denne kategori, da de ser op til mandlige sportsudøver, som besidder stærke egenskaber fra *den hegemoniske maskulinitet* uden selv at besidde disse. Drengene er på den måde medvirkende til at styrke og bibeholde

de privilegier, som *den hegemonisk maskulinitet* har. Ydermere bruger drengene i høj grad tid på online spil, hvilke også her indskrives i *den hegemonisk maskulinitet*. Her handler det udelukkende om at vinde over de andre inden for det specifikke spil.

7.2 Drengenes forståelse af sundhed

I nærværende analyse vil vi besvare vores anden problemstilling, som er:

Hvad er informanternes forståelse af sundhed, herunder mental sundhed?

Her vil vi med vores empiri have fokus på, hvordan drengene italesætter sundhed, samt hvilke faktorer de finder væsentlige for at være en sund dreng. Ydermere vil vores empiri medvirke til at besvare, hvilken opfattelse drengene har af mental sundhed.

7.2.1 Tekst og diskursiv praksis

7.2.1.1 De stærke drenge

Igennem vores indsamlede empiri, har vi fundet det relevant at undersøge, hvordan drengene anser sundhed. Som led i analysen vil vi heraf koncentrere os om de fællestræk og modsætninger, der forefindes i drengenes italesættelse af sundhed. Vi vil her se på *teksterne* i forhold til, hvordan drengene forholder sig til *diskursordnen* sundhed. Med fokus på sundhed ønsker vi at opnå en forståelse af det sagte og derigennem drengenes forståelse af sundhed hos sig selv og blandt andre. For at forekomme gennemsigthed i vores spørgsmål, spurgte vi drengene, hvad de ser som en sund dreng. Vi fravalgte at spørge dem direkte ind til deres egen sundhed, da vi var opmærksomme på, at det kan være et sårbart emne, hvorfor vi benyttede os af tredjepersons perspektiv for at få svar på ovenstående spørgsmål.

Størstedelen af drengene beskrev en sund dreng ud fra fysisk sundhed. Nicklas italesætter blandt andet en sund dreng som: "*Én som tager noget grønt på sin tallerken om aftenen og går lidt op i kost og sådan noget.*" (Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 5, linje 204). Hvis vi ser på den *diskursive praksis*, kommer denne forståelse fra *intertekstualitet*. Vi kan her ud fra hans valg af *vokabular* 'aften' referere til, at han derhjemme hos familien, spiser grønt til aftensmad og derfor har denne forståelse af sundhed. I forlængelse af Nicklas' valgte *vokabular* såsom 'kost' og 'grønt' om en 'sund dreng', påpeger Filip også:

”En der har styr på sin kost ... en tænker over hvad han spiser, det går også lidt ind under hans kost ... går op i sin træning ... oggg ikke spiser for usundt, men det går også ind under usund kost, så overordnede kosten og træningen...”

(Filip, 14 år, Sjælland, bilag 4, s. 6, linje 233-235).

Både Nicklas og Filip har den forståelse, at en sund dreng er lig med én, der tænker på sin kost. Da *vokabularet* 'kost' i sig selv ikke har en betydning, skal det ses i en kontekst. Her er det væsentlig at se på, at de her har en fælles forståelse af sundhed, hvilket også kan sættes i relation til deres sportsgrene og i hvor høj grad de går op i disse. Nicklas går både til floorball og fodbold fire gange om ugen, hvor Filip går til svømning seks gange om ugen (Bilag 4 & 7). Dette viser et klart billede af, at de begge er fysiske aktive, hvorfor de muligvis har fået tildelt en viden om vigtigheden af kost i forhold til deres træning. Dét fortæller Nicklas også er tilfældet, hvorfor han nu har mere fokus på kosten, da der er andre, der har fortalt ham, at grønt på tallerken giver mere energi. Otte ud af de ti interviewede beskriver også en sund dreng, som én der bevæger sig. Her bruges *vokabular* såsom 'motion', 'fysisk aktiv', 'god form' (Bilag 1, s. 5, Bilag 2, s. 6 & Bilag 10, s. 5, som alle er forskellige ord, men som vi mener, kan relateres til de fysiske aspekter. Det bliver påpeget, at fysisk aktivitet er med til at forebygge overvægt, da overvægt ifølge Max eksempelvis kan medvirke til at være usund:

”At være sund er i hvert fald, når man... Hvad hedder det... Når man får trænet noget, hvis du sidder meget ned... Holde sig i form... For det jo ikke sundt, hvis du er overvægtig eller noget...”

(Max, 15 år, Sjælland, bilag 5, s. 7, linje 335-336).

Hvis vi ser på *ords betydning* af *vokabularet* 'overvægt' fra ovenstående citat, understreger Max her, at overvægt er lige med at være usund, hvilket vil sige at fokuset er på det ydre. Da vi senere spørger ind til om Max kender *vokabularet* 'trivsel', forekomme det som et almindeligt ord for ham og hvor han således selv tilknytter det til ordet, mental sundhed. *Vokabularet* 'trivsel' har han hørt meget om i skolen og Max sidestiller det også med at have det godt i skolen. I og med han selv kommer ind på mental sundhed, nævner han at *ords betydning* sættes i relation til det samme som sin beskrivelse af trivsel. Dog fortæller Max også, at det er hans mor, som har fortalt ham om, hvad det indebærer. Her betegner han mental sundhed således:

”Mentalt er jo alt det, som du tænker oppe i hovedet og alt der foregår inde i dit hoved... Man kan sige... Man kan sige du er ikke mental sund, hvis du tænker alt muligt... Eller hvis du tænker, at du er en dårlig person og sådan noget... Hvis du har nogen grimme tanker om dig selv, så kan man godt begynde at få det meget dårlig og så kan man... Det kan potentielt være vejen ned til depression eller et eller andet...”

(Max, 14 år, Nordjylland, bilag 5, s. 10, linje 438-442).

Max benytter sig af *vokabularet* 'depression', der kan henstilles til *intertekstualitet*, da Max fortæller, hvordan moderen har fortalt om den mentale sundhed og depression og det derfor i høj grad kan refereres til hans hverdag (Bilag 5, s. 10).

I beskrivelsen af en sund dreng påpeger både Tristan og Willy, at dette indeholder andre aspekter end fysisk aktivitet og kost, uden vi først har spurgt ind til, hverken trivsel eller mental sundhed. Tristan udtrykker således:

”På grund af hvis du omringet af negative mennesker, så er du ikke sund i hovedet. Så altså man skal være sund i hovedet og i rundt om i kroppen.”

(Tristan, 15 år, Nordjylland, bilag 8, s. 3, linje 134-135).

Her pointerer Tristan vigtigheden af at være omgivet af positive mennesker for at være en sund dreng. For Tristan hænger hoved og krop sammen, samt han også var én af de få, der brugte andre *vokabular* end fysiske beskrivelser om sundhed. Derefter adspurgte vi ham, om han havde hørt ordet mental sundhed før, hvilket han gjorde og han beskrev det hos mennesker, som var glade og hvor de ikke var kede af det. Han har her en bevidsthed om, at man helst skal være glad og hvis man benytter sig af rusmidler såsom alkohol, rygning og så videre til at opnå dette, så er man ikke mental sund (Bilag 8, s. 5). Tristan anser sin mentale sundhed som en væsentlig faktor i forhold til, hvordan man ser sig selv, hvorfor han bruger sig selv og sin egen interesse i boksning som eksempel på dette. Her bruger han sine tanker til at forbedre sin præsentation og han har et ønske om at forbedre sig i så høj en grad, at han kan blive professionel bokser (Bilag 8, s. 5). Derudover er Willy også én af de drenge, der nævner andre ord end kost og fysisk aktivitet med henblik på en sund dreng. Han italesætter sund med at være sund i hovedet og således have nogle venner omkring sig. *Vokabular* 'sund i hovedet' er en sætning Willy bruger og hvorefter han forklarer *ords betydning*:

”[...] Jeg tænker det er meget afgørende, om man har det godt. Jeg tror også det er vigtigt man finder noget, hvor man en gang imellem, hvor man er dårlig til eller sådan. Eller man starter på noget nyt og hvor man kan se at man bliver bedre til det. Det tror jeg er med til at gøre en gladere. Hvis jeg ser mig selv i en gamle boksekamp eller i den stil og jeg kan se at jeg er blevet meget bedre, også bare tager sådan nogle små ting, lære et instrument”

(Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 5, linje 110-115).

Dette påpeger en tydelig forståelse fra Willy, der fortæller, hvordan mental sundhed har en påvirkning på hans boksning og hvordan han kan bruge succeser som målsætning på at være og blive gladere. Dette forekommer som værende en almindelig forståelse inden for bokseverden, da han i sammenhæng med det ovenstående bruger mange eksempler på, hvordan det negative kan vendes til det positive (Bilag 10, s. 5). Her har den *diskursive praksis* en tydelig påvirkning på, hvordan drengene der går til boksning, anser det som en styrke at bruge de dårlige tanker til noget konstruktivt. Det er i denne kontekst mere almindeligt at de begår sig blandt ældre boksere i forhold til dem, der går til fodbold, hvor de primært er jævnaldrende. Dette kan medvirke til at påvirke drengenes sprog, da de til hver boksetræning skal forholde sig til ældre træningsmakkere og dermed også deres måde at tale på.

Bobby er også en del af bokseverdenen, men han nævner ikke den mentale sundhed, da interviewer spørger ind til en sund dreng. Dog har vi, som interviewer, gjort ubevidst brug af *interaktionskontrol*, ved at Bobby ikke selv italesætter mental sundhed. Dette kan resultere i, at vi kan forekomme styrende i samtalen, for at be- eller afkræfte en forståelse af om han har en viden om mental sundhed, nu hvor han ikke selv nævner det. Hertil spørger vi ind til, om Bobby tror mental sundhed, kan påvirke ens lyst til træning:

”Det kan i hvert fald godt have en betydning på. Det ved jeg ikke, om du selv har prøvet, at man har en dårlig dag, hvor man ikke orker at gå ned at træne eller det har måske den modsatte, det ved jeg ikke hvordan det har været for dig.”

(Interviewer, bilag 2, s. 6, linje 284-286).

Vi er opmærksomme på her, at vi i en grad kan have styret samtalen hen imod den ønskede viden, hvorfor Bobbys forståelse af sundhed kan have ændret sig i interviewet.

Til spørgsmålet om hvad en sund dreng er for drengene, er Frederik først uvidende og han kan ikke svare på spørgsmålet. Han fik således betænkningstid, hvorefter han understregede, at han selv har en god sundhed, da de hjemme hos ham ikke spiser slik i hverdagene, men kun gør det om fredagen. Ved at Frederik fremhæver *vokabular* som 'ikke at spise slik', kan dette sættes i relation til kosten, som han mener er en væsentlig faktor i forhold til sundhed (Bilag 3, s. 8). Derudover er Frederik hurtig til at påpege, at hans egen sundhed er god, hvorimod de andre drenge udtrykker forståelsen af sundhed i tredjeperson. Det er her væsentligt at undersøge, om der er forekommet en *interaktionskontrol* i interviewet, altså om vi som interviewer, har påvirket interviewet. Frederik kan således have et ønske om at overbevise os interviewer, om at hans sundhed er god, idet han ikke spiser slik. Når vi spørger ind til trivsel, genkalder han sig ikke dette ord, hvorfor vi som interviewer kan forekomme styrende, da vi ønsker svar på spørgsmålet og vi derfor oplyser vores viden om ordet til Frederik (Bilag 3, s. 8). Hertil nævner Frederik også, at de heller ikke har talt om det i skolen. Efter vores beskrivelse af trivsel, spørger vi ind til, hvad Frederik tænker om det. Her påpeger han vigtigheden i at have gode venner, der bakker ham op, hvis han er ked af det. Således forhører vi ham om, han synes, der er en relation mellem trivsel og sundhed:

”Jaaa min familie lærer... Min mor og far lærer mig og jeg skal... Have et sundt liv... Og mine venner giver mig jo ligesom, min barndom... Jeg ved ikke lige, hvad det hedder... Men øhm... En god barndom...”

(Frederik, 14 år, Sjælland, bilag 3, s. 8, linje 352-354).

Hvis vi ser på den *diskursive praksis* her, har både hans forældre og venner en påvirkning på, hvordan Frederik anser sundhed. Det er således relevant at være opmærksom på, hvordan han først ikke kan forklare, hvad han tænker en sund dreng er, men længere inde i interviewet udvikler Frederik et sprog for det. Dette kan her tyde på, at Frederik ikke til dagligt taler om disse emner og det er derfor ikke ligger naturligt for ham at svare på, hvad en sund dreng er. Man kan her antage, at Frederik bliver mere tryk i interviewsituationen, da han efterfølgende uddyber sine tanker om sundhed.

I forlængelse af Frederiks valg af *vokabular* om 'ikke at spise slik' kan dette sættes i relation til Albert. Han fremfører også, at en sund dreng er lige med at spise sundt, hvortil han benytter sig af *vokabularet* 'motion'. *Ords betydning* heraf fortæller Albert, omhandler at komme udenfor i stedet for at sidde derhjemme hele tiden. Ydermere har Albert heller ikke

hørt om mental sundhed før og da vi via *interaktionskontrol* belyser, at mental sundhed sågar indebærer at have gode venner, nikker han forstående. Blandt andet nævner Albert:

”Ja, det er jo bedre at have nogen at lege med end ikke at have nogen at lege med. Og så er der også større chance for at man er sund, hvis man har nogen at lege og lege med. Sådan så man kommer uden for og sådan noget... Så man ikke bare sidder foran sin computer og spiller hele dagen.”

(Albert, 14 år, Sjælland, bilag 1, s. 5, linje 213-216).

Således kommer *ords betydning* af sundhed i form af gode venner til at handle om fysisk sundhed, da omgangskredsen medvirker til, at man kommer ud og således bevæger kroppen. Ligeledes nævner Albert også fysisk sundhed, som en afgørende del af sundhed ligesom størstedelen af de andre drenge. Dette kan være et tydeligt tegn på at Alberts sprog for sundhed, som kan forekomme værende på én måde, altså den fysiske sundhed i form af motion og sund mad. Haralds svar til spørgsmålet om hvad en sund dreng er for ham, bliver beskrevet ud fra *vokabularerne* såsom 'gå tidligt i seng', 'gå til noget', 'spise sundt' og 'ikke drikke for meget sodavand'. Nogle af ordene er gengangere fra de andre drenge, hvorfor Harald også har en forståelse af sundhed, som den fysiske. Via spørgsmålet om han kender til 'trivsel', har Harald stiftet bekendtskab med *vokabularet* før. Han nævner, at der er forskellige former for trivsel, men at hans opfattelse af trivsel indebærer at være sammen med folk, man har det godt med, samt man har en stor omgangskreds, som man kan tale med og ikke have det dårligt med (Bilag 9, s. 5).

7.2.1.2 Opsamling

Ud fra ovenstående afsnit som tager udgangspunkt i, hvordan drengene italesætter en sund dreng, kan vi udpege en sundhedsdiskurs, som er den mest styrende. Alle drengene vi interviewede, havde som fællesnævner at beskrive sundhed inden for det fysiske aspekt, blandt andet i forhold til kost, motion og rygning. Fysisk sundhed er et vigtigt aspekt, men det er også i høj grad et begrænset aspekt, hvis man kun definere sundhed ud fra dette. Her har drengene i vores speciale ikke fra start af en sundhedsopfattelse, der indebærer både den mentale, sociale og fysiske sundhed (jf. Afsnit 2.2, Begrebsafklaring), men den bliver dog udviklet i løbet af interviewet. Det er her væsentligt at være opmærksomme på, hvordan både deres viden om mental sundhed og ord for mental sundhed er begrænset, hvilket kan skyldes forskellige faktorer, eksempelvis manglende information om dette. Vi kan dog ikke udelukke,

at drengene muligvis kender til mental sundhed, men de anser det i andre termer, hvilket kan være årsagen til, de ikke kender til termen mental sundhed. Hermed anser vi kun ud fra drengenes sprog, hvilket ikke indebærer et hovedfokus på den mentale sundhed eller deres viden herom, er begrænset. Derfor udleder vi, at sundhedsdiskursen blandt drengene omhandler fysisk sundhed.

7.2.2 Social praksis

I forlængelse af *tekst* og *diskursiv praksis* vil vi her se på disse i relation til *social praksis*. Vi vil igen benytte os af Connells maskulinitetsteori for at forstå de usagte kategorier, som kan forekomme i *social praksis* og som drengene ubevidst indskriver sig i. Magtforholdet der er mellem de forskellige kategorier, kan være svære at gennemskue, idet det i høj grad kan forekomme at være normen. Dog er det væsentligt at have for øje, hvad det sagte kommer ud fra og hvorfor. De fire kategorier som vi tidligere har nævnt, medvirker til at udvikle en forståelse af diskursen, der kan ses igennem det sagte i ovenstående afsnit. Her er det især deres sundhedsdiskurs, som vi finder relevant i ønsket om at forstå, hvordan drengene anser sundhed. Dette sker blandt andet fordi størstedelen af drengene kun har blik for den fysiske sundhed, når de taler om en sund dreng. Dette kan sættes i relation til *den hegemoniske maskulinitet*, som anses for at være den fysisk stærke mand, både udseendemæssigt samt ved fysisk udholdenhed. I forhold til at ni ud af ti drenge er fysisk aktive, er kroppen en væsentlig faktor for at blive bedre og stærkere. Derfor har de også en forståelse af, at for at blive den bedste inden for deres sportsgren, kræver det en stærk fysik. Denne påvirkning kan allerede forekomme i de tidligere år af drengenes liv, hvor det ofte har været normen, drenge er aktive, samt piger er rolige.

Til spørgsmålet om hvad trivsel er, kan de fleste drenge enten genkende eller/og beskrive det. Her bliver dårlig trivsel gentagende gange belyst i samråd med drengenes *diskursiv praksis* i skolen, hvor man enten bliver mobbet, ikke har venner, er ensomme eller lignende. Det er således interaktion med andre, som påvirker deres trivsel. Drengene påpeger, at det er væsentligt at have mange gode venner for at trives, hvorfor det ofte kan handle om at passe ind for at opnå dette. Dette kan gå imod drengenes forståelse af sig selv, da de kan føle, at de skal gøre det samme som deres venner. Denne form for ulighed kan sætte drengene i kategorien som *medløbere*, da de vil gøre alt for at passe ind. Som tidligere nævnt er det en udfordring for drengene at fortælle, hvad mental sundhed er. Dog ses en tydelig

sammenhæng i Tristan, Willy og Bobbys udtalelser om mental sundhed, idet de alle har et ønske om at bruge den mentale sundhed til en fysisk styrke i boksning. Dette kan også relateres til *den hegemoniske maskulinitet*, da man her anser mænd som værende mentale stærke. Denne hegemoniske tilgang er uopnåeligt, hvorfor der kan opstå en frygt hos drengene om, at de forekommer svage, hvis de ikke bruger mentale udfordringer konstruktivt.

Ifølge Connells kategorisering kan den mentale sundhed i høj grad sættes i forbindelse med *den underordnede maskulinitet*, da den ofte indebærer at tale om sine følelser og tanker, som til dels kan anses som feminine træk. Vi påpeger, at *den underordnede maskulinitet* i drengenes optik bliver nedtonet ubevidst, da det er begrænset, hvor udvidet deres sprog er for den mentale sundhed. Max er under dette analyseafsnit det eneste eksempel, der indskriver sig i *den underordnede maskulinitet*, da han taler med sin mor om følelser og hun oplyser ham om mental sundhed. Vi kan ud fra ovenstående udlede, at der er en tydelig sammenhæng mellem sundhedsdiskursen blandt drengene og *den hegemoniske maskulinitet*, da de fleste drenge forbinder sundhed med fysiske aktivitet.

7.3 Forskellige hjælpeformer

I nedstående analyse vil vi belyse, hvor drengene søger hjælp i tilfælde af mentale udfordringer, samt hvad der kan begrænse dem i søgen efter hjælp. Vi vil derfor i dette afsnit besvare vores tredje problemstilling, som er:

Hvor vil 14-15 årige drenge søge hjælp i tilfælde af mentale udfordringer?

For at kunne besvare denne, vil vi pointere, hvilke forskellige *diskursordninger* som bliver nævnt og hvilke italesættelser, der kan forekomme ens for dem alle. Gennem vores arbejde med empirien er afsnittet blev tre-delt, for at belyse de forskellige former for hjælp drengene benytter sig af.

7.3.1 Tekst og diskursiv praksis

7.3.1.1 Drenge hjælper sig selv

For at få et indblik i, hvordan drengene håndterer de udfordringer, de måtte have, har vi spurgt ind til, hvordan de reagerer, når de oplever disse. Størstedelen af drengene fortæller, at

de ofte går for sig selv og deres søgning om hjælp varierer i forhold til udfordringens omfang. Dette kan blandt andet ses ved Frederiks italesættelse af, hvad han gør, hvis han har en øv-dag: ”Ja, så bliver jeg lidt ligeglad med dét, der er omkring mig” (Frederik, 14 år, Sjælland, bilag 3, s. 9, linje 390). Efterfølgende spørger vi ind til, om han taler med nogen om det, hvorefter han svarer: ”Jeg plejer at lægge mig op i min seng helt alene...” & ”Bare ligge og tænke over det...” (Frederik, 14 år, Sjælland, bilag 3, s. 9, linje 394 & 398). Her er det tydeligt at se, at Frederik ønsker at klare udfordringerne selv, hvorfor han lukker sig inde og tænker over det. Ydermere kan der i *teksten* ses den sammenhæng, at når han taler om dét at søge hjælp, er han ligeledes hurtig til at påpege, at han ikke selv har behov for det og han kan klare det selv. Dette sker med blik for at han ønsker at tænke over det selv, hvorfor han hverken taler med sine venner og familie om det der sker. Det forekommer således, at Frederik er en del af en *diskursiv praksis*, hvor venner og familie ikke deler det, der er svært. Denne form for udelukkelse af andre personer ved udfordringer er også gennemgående hos Jeppe, som nævner, at han ikke siger så meget og lukker sig inde, når han har udfordringer. Jeppe påpeger således, at der er flere forskellige øv-dage og hjælpen søges efter udfordringens omfang:

”Ja man kan også bare have øv-dage, hvis man er ked over et eller andet... Altså... Hvis man tænker på et eller andet derhjemme eller... Man har mistet en ven eller et eller andet... Eller slået op med sin kæreste... Eller et eller andet bare... sådan det går ind lidt psykisk agtig, kan man sige...”

(Jeppe, 15 år, Nordjylland, bilag 6, s. 10, linje 409-412).

Ved italesættelse af udfordringer bruger Jeppe *vokabularet* ’psykisk’, hvilket ved *ords betydning* er udfordringer, der kan sættes i relation med andre mennesker. Derudover udtaler han andre udfordringer som ’små bump’, der kan gøre hele dagen dårlig, men som han selv kan klare (Bilag 6, s. 9). Således forekommer der et skel ved, hvordan Jeppe søger hjælp, hvorfor han spørger om hjælp i slutning af det hele, hvis det relaterer til andre og ellers går han med det selv. Ligeledes går Willy med udfordringerne selv, hvilket han udtrykker således:

”Jeg har aldrig prøvet, at jeg blev nødt til at snakke med folk om det, jeg har bare ventet på at det blev bedre og sådan. Nogle gange er det også bare én dag, der er lort.”

(Willy, 15 år, Sjælland, bilag 10, s. 6, linje 263-264).

Dette understreger, hvordan Willy er tilbøjelig til at vente på, at udfordringerne bliver bedre og løser sig selv. Dette kan ydermere tyde på, at Willy heller ikke er bevidst om, at man kan dele sine udfordringer med nogle. Han prøver således selv at løse udfordringerne:

”Hvis det er én dag, så plejer jeg at være ligeglad, hvis det er længere tid, så prøver jeg selvfølgelig at lave om i ting, så det bliver bedre, prøver at lave om i min rutine. Hvis jeg ser på en normal dag, og ser at det er okay og meget jeg ikke behøver at gøre og som jeg hader. Så prøver jeg at... Der var også hvor jeg havde et par uger hvor jeg hadet mit liv, der prøvede jeg at sove lidt mere, det hjalp også.”

(Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 7, linje 269-273).

Igen understreger Willy, hvordan han håndterer udfordringerne, hvilket afhænger af længden på udfordringernes varighed, som både kan være i korte og lange perioder. Han benytter sig af *vokabular* såsom 'hader', hvilke i høj grad er et stærkt ord, som i *ords betydning* henstiller til, hvor store Willys udfordringer kan være og blive. Dette kan forekomme som en følelse, Willy anser som hadsk og en følelse, der helst skal glemmes hurtigst muligt, hvorfor det ikke virker naturligt for ham at tale om det, der er svært. Derfor bruger han disse følelser konstruktivt i sin sportsgren og det kan være denne *diskursive praksis*, der har medvirket til, at han er løsningsorienteret, da det kan bruges som en styrke i boksning. Dette er en tydelig *diskursorden* inden for drengenes bokseverden, da Tristan er inde på samme *diskursorden*, idet han fortæller at ens udfordringer, kan bruges som en styrke. Tristan benytter det således også, når han har en dårlig dag, idet han ændrer sin frygt til vrede og han bruger det her som brændstof til sin boksetræning (Bilag 8, s. 5). Tristan benytter sig af *vokabular* såsom 'frygt', 'ild' og 'død', som kan anses for, at have en stærk betydning, der ved *ords betydning* skal gøre ens svagheder til styrker (Bilag 8, s. 6). Vi kan her udlede, at man i Tristans *diskursive praksis* skal være hård og stærk. Alligevel er det noget andet, hvis det er hans venner, som oplever udfordringer. Her har han ofte mere fokus på dem fremfor sig selv, hvorfor han

nævner at: *"hvis de er glade, så er jeg glad"* (Tristan, 15 år, Nordjylland, bilag 8, s. 6, linje 254-255). Tristian vil klare sine udfordringerne selv, men det er således også vigtigt for ham, at være der for sine venner og hjælpe dem, hvis de har det svært. Dette sker, ved han spørger ind til, om de har en dårlig dag eller ved, at de laver noget sammen for at løfte humøret. Således er det nemmere for Tristan at hjælpe andre end spørge om hjælp selv, hvilket kan være en måde at beskytte sin omgangskreds på. Harald er således også én af de drenge, som klarer udfordringerne selv og ligesom Jeppe og Frederik bruger kræfter på, at diskuterer sig frem til en løsning med sig selv, når han oplever udfordringer. Dog er han opmærksom på, at dette ikke er den bedste løsning, da han har erfaret, at det at tale med andre mennesker kan medvirke til at få klargjort sine tanker:

"Altså det er ikke den bedste løsning. Den bedste løsning man kunne gøre, er at snakke med folk om det. Og sådan få det klart, altså få det udgjort."

(Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 6, linje 227-228).

Harald er her bevidst om, at den bedste løsning på ens udfordringer er at tale med andre mennesker, men det er ikke noget, han selv gør. Det kan tyde på, at der i Haralds *diskursive praksis* ikke eksisterer en *diskursorden*, hvor det er acceptabelt at tale om disse ting, hvorfor det ikke er noget Harald selv praktiserer. Det er ligeledes for Nicklas normen at gå med udfordringerne alene (Bilag 7, s. 7). Dog har han erfaret ud fra tidligere oplevelser, at det er rart for ham at dele sine tanker. Valget af *vokabular* 'rart' kan derfor i *ords betydning* forekomme som værende en tryk og behagelig måde, at dele sine udfordringer på, hvorfor det sågar kan virke lettende for Nicklas ikke at stå alene med dem (Bilag 7, s. 7). I samme sætning benytter Nicklas sig også af *vokabularet* 'prøvet', hvilke i *ords betydning* kan påpege at Nicklas har forsøgt at tale med sine forældre, men det muligvis har været svært for ham at udtrykke sig. Hvis vi ser på Nicklas' *diskursive praksis*, kan det påpege, at det ikke altid har været normen at tale om udfordringer i familien. Dette kan sættes i forbindelse med, at Nicklas finder det svært at tale om sine udfordringer, især med frygt for at blive misforstået og derfor er det for ham nemmere helt at lade være (Bilag 7, s. 7). Filip har også et ønske om at klare de udfordringer, han måtte møde selv. Dertil har han fundet måder at glemme sit dårlige humør på, ved han primært vælger at gøre ting for sig selv, som kun inkluderer ham.

Dette kan blandt andet være at gå en tur eller se en film, hvorfor Filip beskriver det som at ”[...] *cleanet mit mindset [...]*” (Filip, 14 år, Bilag 4, s. 8, linje 333). Dette *vokabular* kan i *ords betydning*, vise at Filip har mange tanker og følelser, som kræver ro for, at han kan få ryddet op i dem. Han kan dog ikke få lov at gå for lang tid med udfordringerne, da omgangskredsen i høj grad kan se på ham, når han har en øv-dag. Det kan forekomme som normen blandt Filips *diskursive praksis*, at de henvender sig til hinanden, hvis de kan se nogen, ændrer adfærd.

7.3.1.2 Venner og familie

Ovenstående *tekst* kan her sættes i relation med hjælp fra omgangskredsen og familie, idet en del af drengene påpeger, at de nærmeste kan se, hvis de har det dårligt. I og med størstedelen af drengene selv forsøger at løse deres udfordringer, er der i høj grad også en del af drengene, som får hjælp fra den nærmeste omgangskreds og familie, hvis de ikke kan klare dem selv. Især med blik for omgangskredsen er der et ønske om at lave ting, der får drengene i bedre humør, således de kan glemme udfordringerne. Her fortæller Bobby blandt andet, at han har to venner, han primært taler med, hvis det omhandler dybere emner. Ved sit valg af *vokabular* ’dybere emner’ er der ved *ords betydning* en forskel i, hvornår han søger hjælp i forhold til udfordringernes størrelse. For Bobby er det ikke svært at spørge om hjælp og han er heller ikke bange for at spørge ind til andre, hvis han kan se, de har det svært. Ofte sker det at nogen fra hans omgangskreds påpeger, at alt er fint, men idet han kan se, de er triste, så vælger han at spørge dem igen for at være sikker på, at alt er OK, hvor herefter åbner op. Bobby har således erfaret, hvordan hans venner ofte lukker sig inde, når de har det svært og han derfor kan tyde deres humør ud fra deres adfærd (Bilag 2, s. 9). Hvis vi ser på den *diskursive praksis* i Bobbys tilfælde, kan vi udlede, at hans venner kan have svært ved at spørge om hjælp ved udfordringer. Bobby er dog her bevidst om dette, hvorfor han gentagende gange spørger ind til om sin ven er OK, da Bobby ved han nok skal åbne sig op. Dette påpeger, at han i høj grad ønsker at hjælpe andre. Harald er således også tilhænger af at hjælpe sine venner med deres udfordringer, men det er kun de tætteste venner omkring ham. Han anser det som modigt, hvis man spørger andre. I hans valg af *vokabular* ’modigt’ anser Harald i *ords betydning*, at det kan være en udfordring, at spørge om andre har det godt på trods af, at han betegner det, som noget en god ven gør. Ydermere beskriver Harald:

“Jeg synes at hvis man ikke har haft det helt vildt godt, så bliver man inviteret over på skolen og bare være sammen med de andre [...]”

(Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 7, linje 279-280).

Dette citat belyser, at de i Haralds omgangskreds er opmærksomme på, at de skal være der for hinanden, hvilket de imødekommer ved at være sammen ovre på skolen. Vi kan her påpege, at der i Haralds *diskursiv praksis* er en *diskursorden* om, at de er opmærksomme på hinanden og de bakker hinanden op. Dette kan udlede, at de ikke præcis taler om deres udfordringer, men de forsøger at støtte hinanden ved at få personen på andre tanker.

Der er en gennemgående *diskursorden* i *teksten* om, at drengene og deres omgangskreds ofte laver en aktivitet, når de er sammen. Det kan eksempelvis være at spille fodbold, PlayStation eller cykling, hvor de kan tale om udfordringer imens. Dog kan aktiviteten også have en modsat effekt, idet drengene og deres omgangskreds kan have for travlt med aktiviteten, hvilket resulterer i, at de ikke får talt om andet. Det kan blandt andet ses hos Max, som ofte går med udfordringerne selv, selvom han dagligt er i kontakt med sine venner (Bilag 5, s. 11). Det er derfor ikke normen i Maxs *diskursive praksis* blandt hans omgangskreds at tale om svære ting, hvorfor det for Max i højere grad er mere normalt at tale med sin mor om disse (Bilag 5, s. 9).

Med blik for hvor drengene søger hjælp, er det især hos deres tætte venner. Dog er der også nogle af drengene, der taler om, hvordan de bruger deres familier, især deres mødre, når de oplever udfordringer. Både Bobby, Albert, Frederik samt Max fortæller, hvordan de gør brug af deres mødre, hvis udfordringer bliver for store til at klare selv. Ud fra den *diskursiv praksis* kan ovenstående indikere på, at der er en tendens til, at det kan være normen at henvende sig til deres mødre i disse tilfælde. Her kan det tyde på, at deres mødre i højere grad taler mere med drengene om deres udfordringer, da de ikke nævner deres fædre på noget tidspunkt.

7.3.1.3 Udefrakommende hjælp – nej tak

Ydermere har vi ønsket at opnå en viden om, hvilke rådgivningstilbud drengene kender til med blik for udfordringer, samt om de selv benytter sig af disse. Det er dog primært Børnetelefonen, som drengene kender til. De beskriver Børnetelefonen som værende et sted, man kan ringe til, hvis man oplever, at man har det dårligt i lang tid. Her var der få der kendte til rådgivningstilbuddet headspace og dem der kendte til det, kunne ikke rigtig forklare det. Således benyttede vi os i høj grad af *interaktionskontrol* i vores beskrivelse af headspace, da det var os som interviewer, som var de styrende. Dette kunne blandt andet ses på, hvordan vi beskrev tilbuddet og hvor vi lagde vores fokus. Eksempelvis beskrev vi tilbuddet i et af interviewene, ud fra at rådgiverne ikke var professionelle, hvilket endte med at informanten kun havde øje for dette (Bilag 7, s. 9). Det kan her tyde på, at vi til tider har været den styrende i interviewet og der kan være en øget risiko for, at informanten ikke har benyttet sine egne ord. Derefter spurgte vi ind til, om de havde en idé om, hvem der vil søge dette tilbud. Til at beskrive hvem der søgte dette tilbud, italesatte drengene det som børn og unge, der oplever udfordringer i en ekstrem grad, idet de benyttede *vokabular* såsom 'vold', 'mobning', 'voldtægt' og 'kriminalitet'. Disse ekstreme udfordringer kan ifølge drengene være grunde til, at man søger hjælp i eksempelvis headspace, hvorfor det ikke var relevant for drengene (Bilag 6, s. 14 & 16, Bilag 9, s. 8).

Ud fra det sagte er der en gennemgående diskursorden, som således kan kaldes for en pytkultur (Bilag 3, s. 10, Bilag 7, s. 10 & Bilag 9, s. 6). Da vi spørger drengene om, de tror, at der er flest drenge eller piger, som henvender sig til headspace, er der delte meninger. Vi fortæller således om headspaces procentfordeling af køn, hvor drengene har fælles forståelse om, hvorfor det i højere grad er pigerne, der henvender sig til headspace. Her er det især med blik for, hvordan pigerne håndterer udfordringer versus drengene, hvor eksempelvis Harald nævner:

“[...] fordi jeg tror piger er sådan mere brutale, kan man måske sige[...] men jeg tror piger vil hænge lidt mere fast i det”

(Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 6, linje 246-248).

Harald har således et indtryk af, at pigerne er forskellige i forhold til drengene, når det omhandler udfordringer. Derudover er Frederik blevet fortalt, at drenge generelt er bedre til at sige pyt end pigerne er: *"Det er noget vores gamle klasselærer sagde meget... Hun kunne godt se at os drenge, vi var bedre til at sige pyt..."* (Frederik, 14 år, Sjælland, bilag 3, s. 12, linje 527-528). Det tyder her at den *diskursive praksis* i form af skolen, har medvirket til at skabe en *diskursorden*, der påpeger at drenge har nemmere ved at sige pyt. Dette kan sættes i relation til pigerne, hvortil Max og Filip også fortæller, at pigerne forekommer mere dramatiske, samt de har mange flere udfordringer (Bilag 5, s. 14 & Bilag 4, s. 10). Dette er hermed nogle af drengenes forklaringer på, hvorfor de ikke bliver overrasket over, at der er flere piger end drenge, der opsøger hjælp hos headspace. Dette kan muligvis være årsagen til, at drengene ikke søger hjælp. Alligevel var der også nogle, som gættede på, at der var en del drenge, som henvendte sig i headspace. Grunden til dette kan, ifølge Max være den manglende egenskab til at kunne tale om udfordringer:

"Jeg tror, at mange af os godt selv kan lide at gå med problemer... Og måske nogle gange kan det blive for meget, så man har brug for at tale med nogen... Og ikke noget man vil tale med sine forældre om."

(Max, 15 år, Sjælland, bilag 5, s. 14, linje 686-688).

Max nævner hertil, hvordan udfordringer nogle gange kan blive for meget, hvorfor behovet for at dele sine tanker kan være vigtigt. Dette er væsentligt at have for øje, idet han tidligere har nævnt, at han ikke deler sine tanker, hvorfor den *diskursive praksis* giver et indblik i, hvordan han selv ikke søger hjælp, men han påpeger, at andre skal gøre det. For at kunne benytte sig af et rådgivningstilbud såsom headspace, lægger drengene vægt på forskellige ting, der kan medvirke til at drengene eller deres omgangskreds vil henvende sig.

"Ja, måske føler man sig mere tryk, hvis man snakker med en på sin egen alder, i modsætning til en der er ældre og som man ikke kender og selvom man ikke kender en på sin egen alder... [...]"

(Bobby, 15 år, Nordjylland, bilag 2, s. 11, linje 500-501).

Bobby påpeger her, at det kan være relevant at have nogen at tale med på sin egen alder i headspace, da han anser dem som mere trygge. Ved brug af *vokabular* 'tryk' kan dette sættes i modsætning til ældre, som således kan forekomme utrygge, hvilket kan være grunden til, at nogle drenge ikke søger hjælp hos headspace. Derudover fortæller Willy, hvad han mener, der skal til, for at der er flere drenge, der søger hjælp hos headspace. Her er anonymitet væsentligt for Willy og det vil sågar også være mere attraktivt for ham, hvis han kan komme derhen uden at kende nogen eller de kender ham (Bilag 10, s. 8). Dette sættes i relation til Willys *diskursive praksis*, da han nævner, at det er pinligt for ham at dele sine udfordringer med nogen, han kender, hvorfor det ikke virker som normen at dele udfordringer i hans omgangskreds. Dette kan være én af årsagerne til, at Willy finder anonymitet attraktivt.

7.3.1.4 Opsamling

Med blik for det ovenstående er der en fælles diskurs, som omhandler, at drengene ønsker at klare udfordringerne selv. Drengene benytter sig af den tætteste omgangskreds, hvis de har svært ved at klare det selv, men det sker typisk kun hvis de ikke selv kan finde en løsning, eller hvis omgangskredsen kan se på drengenes adfærd, at de har det dårligt. Det forekommer således ikke som en selvfølge at søge hjælp hos andre, idet det kan være svært for dem at gøre og de frygter at blive misforstået. Derfor er det vigtigt for drengene, at de deler deres tanker med nogen, som er dem nære og gerne så få som muligt. Når det omhandlede at søge hjælp fra rådgivningstilbud, kendte størstedelen af drengen kun til Børnetelefonen. Deres kendskab til andre rådgivningstilbud samt headspace var således begrænset. Derudover fortalte drengene, at det primært var børn og unge, der oplevede ekstreme ting i deres hverdag såsom vold, misbrug eller voldtægt, som vil henvende sig til headspace og drengene derfor ikke vil gøre det. Drengene var dog enige om, at anonymitet samt jævnaldrende rådgivere medvirkede til, at dem der benyttede sig af rådgivningstilbuddene, følte sig mere trygge i deres søgen efter hjælp. Vi kan således ud fra drengenes italesættelser udlede en diskurs om selvstændighed i form af selvhjælp, idet drengene i høj grad foretrækker at klare sig selv.

7.3.2 Social praksis

I forhold til *tekst* samt *diskursiv praksis* er det væsentligt at have for øje, hvordan *social praksis* er medvirkende til at skabe et overblik over, hvordan diskursen bliver påvirket.

Connells kategorisering er her interessant at sætte i samspil med, hvor drengene søger hjælp henne. Der er her en diskurs inden for hjælp, der kan relateres til en form for selvhjælp. Dette kan sættes i relation til *den hegemonisk maskulinitet*, idet en del af dem vil klare sig selv uden nogen form for hjælp. Det er normen inden for denne kategori, i og med den ses som værende stærk både fysisk, men også mentalt. Specielt med blik for Tristan, Bobby og Willy som alle bokser, er der en tydelig diskurs, at man ved udfordringer ofte klarer det selv og derfor bruger det konstruktivt til træning og i kampe. Dette kan sættes i relation til, at de ønsker at anse sig selv som mentale stærke, der ikke har udfordringer, de ikke kan løse selv.

På trods af at en del af drengene forsøger at leve op til *den hegemoniske maskulinitet*, kan det ændre sig for den enkelte i forhold til, hvilken *diskursiv praksis* de befinder sig i. Dette betyder, at i nogle situationer dominerer *den hegemoniske maskulinitet* for den enkelte dreng, hvor i andre situationer er den mindre dominerende. Eksempelvis hvis en af drengene er sammen med en stor del af sin omgangskreds, kan denne maskulinitet være ekstra dominerende end, hvis han er sammen med sin bedste ven. Drengene har dog ikke noget imod at hjælpe deres omgangskreds. Det kan sættes i relation til *medløberen*, da drengene i høj grad forsøger at opnå *den hegemonisk maskulinitet* ved at klare sig selv, men derudover også anser dét, at andre søger om hjælp, som en selvfølge. Denne åbenhed om at hjælpe deres omgangskreds står i kontrast til, at drengene i højere grad ønsker at hjælpe sig selv i forhold til at modtage hjælp fra andre.

Når vi spørger ind til, hvilke holdninger drengene har om rådgivningstilbud, beskriver de nogle ekstreme grunde for, at det er acceptabelt at søge hjælp hos disse. Dette kan ligeledes skrive sig ind i *den hegemoniske maskulinitet*, da det tyder på, at drengene skal vise en hårdhed udadtil og der skal hermed en del til, før det er acceptabelt at søge om hjælp. Derudover kan drengenes italesættelser indikere, at der er en pyt-kultur. Når drengene forsøger at leve op til pyt-kulturen, kan det forekomme i ønsket om at imødekomme *den hegemoniske maskulinitet*, fordi det i denne kultur er normen, at man har et stærkt sind, som ikke lader sig gå på af udfordringer.

7.4 Udfordringer ved at søge hjælp

I dette analyseafsnit ønsker vi at besvare vores fjerde problemstilling, som lyder således:

Hvilke udfordringer kan medvirke til, at drengene ikke søger hjælp?

Vi vil herigennem belyse, hvilke udfordringer der kan forekomme ved at søge hjælp til mentale udfordringer, samt hvordan disse kan begrænse drengene. Dette vil vi gøre med hjælp fra Goffmans begreber om *den faktiske sociale identitet* og *den tilsyneladende sociale identitet*. Her vil vi undersøge, hvordan drengene reagerer, når de oplever udfordringer. Dette gør vi for at blive klogere på, om det for drengene kan være vanskeligt at vise sin *faktiske sociale identitet* og hermed om de er bange for at blive *stigmatiseret*. Efterfølgende vil vi undersøge, om drengene benytter sig af *ansigtsarbejde*, når de omgås deres omgangskreds og familie.

7.4.1 Frygten for stigmatisering

7.4.1.1 Drengene har svært ved at tale

Hos hovedparten af drengene ser vi en diskrepans mellem deres *faktiske* og *tilsyneladende sociale identitet*. I dette speciale ser vi *den tilsyneladende sociale identitet* som en form for beskyttelse for omverden, hvor drengene har mulighed for at gemme sig bag denne og derigennem opretholde deres *linje*, som de har lagt. Denne *tilsyneladende sociale identitet* kan her være en beskyttelse for omverdenen, hvortil Nicklas således påpeger til spørgsmålet om, han taler med andre om sine udfordringer: ”[...] jeg synes det kan være sådan lidt svært nogle gange at snakke med andre om det. Få sagt det.” (Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 7, linje 298). Dette giver et indtryk af, at Nicklas udviser sin *tilsyneladende sociale identitet* over for sin omgangskreds, da han udtrykker, at det kan være svært at tale med andre om sine udfordringer. Årsagen til at Nicklas synes, at det kan være svært at få det sagt, kan her være på grund af, at han er bange for at blive *stigmatiseret* af omgangskredsen. Derfor viser Nicklas ikke sin *faktiske sociale identitet* over for sin omgangskreds. Dog beskriver Nicklas: ”jeg har talt om det med en af min helt, helt tætteste ven.” (Nicklas, 14 år, Sjælland, bilag 7, s. 7, linje 337). Dette påpeger her, at Nicklas har talt med sin tætteste ven om sine udfordringer, hvilket tyder på, at det er den eneste, i og med at han gentager, at det er hans helt, helt tætteste. Det kan her indikere på, at Nicklas’ ven er den eneste i hans omgangskreds,

der har set Nicklas' *faktiske sociale identitet*. Han udviser her tillid til sin tætteste ven, på trods af at han finder det vanskeligt og svært at vise sin *faktiske sociale identitet* til sin omgangskreds. Hertil beskriver Nicklas at han hos de fleste af sine venner, inviterer dem til at vise deres *faktiske sociale identitet* ved at være opsøgende, hvis han kan mærke at de har det dårligt (Bilag 7, s. 7). Derudover beskriver han efterfølgende: ”Jeg har prøvet at tale med mine forældre og der har det været rart, har jeg fundet ud af.” (Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 7, linje 312). Vi kan her udlede at han i situationer, hvor han har haft det svært, ikke altid har haft det nemt ved at åbne sig op, men han har nu forsøgt på det overfor sine forældre og dermed vist dem sin *faktiske sociale identitet*. Ydermere kan det tyde på, at Nicklas har fundet det vanskeligt at vise sin *faktiske sociale identitet*, men han er blevet bevidst om at det hjalp på sin situation, at han fik talt med sine forældre om udfordringerne og få andre perspektiver på det.

Ligesom Nicklas viser Max og Albert også deres *tilsyneladende sociale identitet* til deres omgangskreds. Maxs udtalelse påpeger, at han finder det svært at vise sin *faktiske sociale identitet* i forhold til, hvordan han har det til sine venner, hvis det ikke går godt. Således siger han:

”Altså hvis jeg har det svært, kommer det lige an på hvilket emne, man har det svært ved...
For ellers er det bare forældre eller lærer.”

(Max, 15 år, Sjælland, bilag 5, s. 12, linje 540-541).

Dette kan indikere, at hans forældre og lærer i skolen er personer, Max føler sig tryk ved, hvilket resulterer i, at han viser sin *faktiske sociale identitet* over for dem. Albert beskriver ligeledes, at han også primært benytter sin mor, når det handler om udfordringer, hvorfor hun er den eneste, der oplever Alberts *faktiske sociale identitet* (Bilag 1, s. 5). Det tyder på, at der i hans omgangskreds ikke er en kultur, hvor det er acceptabelt at vise ens *faktiske sociale identitet*. Dette udleder vi, da Albert beskriver, at han ikke ved, hvordan hans omgangskreds har det og han tror, de bliver hjemme, når de eksempelvis har udfordringer (Bilag 1, s. 5-6).

7.4.1.2 Fysisk aktivitet er løsningen på alt

Som tidligere nævnt fortæller Filip, at han kan finde på at trække sig tilbage, når han har en dårlig dag. Her bruger han tiden alene, hvilket han uddyber, at det hjælper ham med at kunne starte på en frisk (Bilag 4, s. 8). Dette kan indikere, at han helst ikke vil involvere andre i sin

faktiske sociale identitet. Da vi spørger ind til, hvad han gør, hvis alene-tiden ikke hjælper, udtrykker han således:

”Det er for det meste min gode kammerat William, det er sådan ham jeg sådan mest snakker om ting med. Jeg er ikke så vild med at snakke med min mor eller far. Jeg ved sgu ikke hvorfor. Så ja, det er nok mest ham jeg snakker med det om, hvis jeg har noget...”

(Filip, 14 år, Sjælland, bilag 4, s. 9, linje 366-338).

Dette citat indikerer, at det kun er hans ene ven, der får lov til at opleve Filips *faktiske sociale identitet*, og hans forældre kun bliver indvilliget i hans *tilsyneladende sociale identitet*. Det kan her tyde på, at der er en gensidig åbenhed i Filips venskab, og de to drenge kan her vise deres *faktiske sociale identitet* overfor hinanden. Det kan her forekomme en tryghed i deres venskab, da drengene i deres selskab ikke er bange for at blive *stigmatiseret* af hinanden, da de kender hinandens svagheder og styrker. Det tyder dog på, at Filip primært løser udfordringerne selv, når han støder på dem, hvilket kan sige noget om, at Filip er løsningsorienteret og han ikke vil belaste andre med sine udfordringer. Ligeledes beskriver Tristan en løsningsorienteret tilgang, når han har udfordringer eller har en dårlig dag:

”Hvis jeg har haft en dårlig dag, så vil jeg sige at jeg bruger det. Jeg laver det om til, eks. frygt, ikke. Hvis man tager frygt som eks. det kan laves om til ild, hvis man bruger det rigtig. Det kan laves om til brændstof. Eks. når jeg er til træning, hvis man er træt. Det er der det hele begynder at pumpe i en og alt sådan noget. Og det er lige som en snebold på toppen af et bjerg, man kan tage en snebold op på toppen af bjerge og lege med en, og hvis man lader den rulle ned og den bliver større og større, så vil den rulle over dig og knuse dig, og du vil dø. Så det er det samme jeg tænker over, så jeg bruger det som brændstof, så hvis jeg har haft en dårlig dag, så bruger jeg det til brændstof til træningen.”

(Tristan, 15 år, Nordjylland, bilag 8, s. 5-6, linje 217-224).

Ud fra dette kan vi udlede, at Tristan er vant til at arbejde med sig selv og hvordan han skal håndtere dårlige dage og perioder. Han er her bevidst om, at han bliver nødt til at gøre noget ved udfordringen, for at det til sidst ikke vælter for ham, som han beskriver ved metaforen om, at snebolden ruller over én og derefter knuser én. Dette kan derudover indikere, at Tristan primært diskuterer med sig selv, for derigennem at løse sine udfordringer. Ydermere tyder det på, at Tristan ikke involverer sin omgangskreds og forældre i disse tanker og han

viser dermed kun sin *tilsyneladende sociale identitet*. Tristan beskriver dog, at hans bedste ven og bedste vennens mor kender ham så godt, at de kan mærke når, Tristan har det skidt. Dette anser han som positivt, da han udtrykker, at det kan være vanskeligt selv at åbne sig op, når han har det svært (Bilag 8, s. 5). De får derigennem muligheden for at dykke ind i Tristans *faktiske sociale identitet*, fordi han tager imod deres hjælp og han åbner sig op for dem. Tristan tilføjer, at drenges mentalitet kan være årsagen til, at mange drenge finder det vanskeligt at udvise deres 'sande jeg' til omverden, hvilket kan relateres til deres *faktiske sociale identitet*. Dette kan her udledes, da han uddyber, at denne mentalitet er drevet af, at man skal være mere rå end de andre drenge og hermed skal man ikke udvise følelser. Han afslutter med, at han også er sådan selv (Bilag 8, s. 9). Tristans forklaring på, hvordan drenges mentalitet er, kan her forklare, hvorfor størstedelen af drengene kun viser deres *faktiske sociale identitet* til få personer i deres omgangskreds, når det handler om hjælp til udfordringer. Denne mentalitet kan medvirke til, at drengene er bange for at afvige, hvis de ikke gør som normen, hvilket kan resultere i, at de bliver *stigmatiseret*.

7.4.1.3 Er sårbarhed pinligt?

Gennem vores interviews blev det tydeligt, at nogle af drengene ikke taler åbent om deres udfordringer, hvilket betyder, at de altid udviser deres *tilsyneladende sociale identitet* overfor deres omgangskreds samt familier. Når vi spørger Harald om han taler med nogen, når han har udfordringer eller en dårlig dag, fortæller han:

”[...] Nogle gange så sætter jeg mig bare, og tænker over tingene. Så er jeg ikke sådan helt vildt meget udadvendt.”

(Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 6, linje 221-222).

Harald forsøger her at skjule sin *faktiske sociale identitet* for andre ved at være alene. Her er det ikke nødvendigt at påtage sig en rolle, der ikke stemmer overens med hans *faktiske sociale identitet*. Som nævnt i afsnit 7.3.1 udtrykker Harald herefter, at han er bevidst om, at den bedste løsning er at tale om tingene og komme ud med det der er svært, hvilket medvirker til at man viser sin *faktiske sociale identitet* frem. Da Harald fortæller, hvorfor det kan være vanskeligt at tale med nogen om sine udfordringer, beskriver han det således:

”Ja helt klart, det kan i hvert fald godt være svært at snakke om. Hvis man eksempelvis er blevet overfaldet, og der er ikke rigtig nogen der ved det, så sidder man bare og tænker på det i ens eget hovedet, og hvad man kunne have gjort bedre, og det er min skyld det hele [...]”

(Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 6, linje 233-235).

Harald giver her et eksempel på, hvorfor det kan være svært at vise sin *faktiske sociale identitet* frem og dermed fortælle ens omgangskreds, hvordan man har det. Vi udleder ud fra ovenstående citat, at hvis der er sket en voldsom situation, kan Harald godt være tilbøjelig til at *selvstigmatisere*. Denne *selvstigmatisering* går ud på, at han giver sig selv skylden for det, der er sket. Dette kan medvirke til, at Harald trækker sig tilbage for at undgå at vise, at der er uoverensstemmelse mellem hans *faktiske sociale identitet* og hans *tilsyneladende sociale identitet*, som er den identitet, omgangskredsen forventer af ham. Harald beskriver ydermere, at det kræver mod at invitere en person, som man ikke kender godt til at åbne op for sin *faktiske sociale identitet*, idet Harald anser det som en akavet situation. Han understreger dog, at man er en god og betænksom ven, hvis man gør det (Bilag 9, s. 7).

Willy udviser ligesom Harald også kun sin *tilsyneladende sociale identitet* overfor sin omgangskreds, når han er inde i en dårlig periode. Hertil kan det tyde på, at der skal en del til, før Willy søger hjælp hos omgangskreds. Willy arbejder ligesom Filip og Tristan på at rette op på udfordringerne selv, hvilket han eksempelvis gør ved at ændre sine rutiner (Bilag 10, s. 7). Her ser vi, at Willy er løsningsorienteret og han vil selv arbejde sig ud af sine udfordringer uden hjælp fra andre. Willy udtrykker også at årsagen til, at han ikke taler med sine omgangskreds om udfordringer, er på grund af, at han finder det pinligt (Bilag 10, s. 8). Vi ser her, at Willy frygter at afvige fra sin omgangskreds ved at være anderledes i form af at tale om sine udfordringer. Dette kan tyde på, at han er bekymret for at blive *stigmatiseret* af sin omgangskreds. Han finder det således nemmest at skjule sin *faktiske sociale identitet* og dermed viser han kun omgangskredsen sin *tilsyneladende sociale identitet*, da det bekræfter den *linje*, som Willy har med sin omgangskreds. Samtidig tyder det på, at Willys omgangskreds ikke udviser deres *faktiske sociale identitet*, da han udtrykker således:

”[...] Så prøver jeg at være mere sammen med ham, jeg tror ikke at jeg vil tale med ham om det. Det gør vi ikke rigtig, jeg tror bare jeg vil være mere sammen med ham.”

(Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 7, linje 290-292).

Dette citat kan her indikere, at det ikke er normen i Willys omgangskreds at tale om de udfordringer, man kan opleve i hverdagen. Derudover kan det tyde på, at man i højere grad er i risiko for at afvige fra de resterende i omgangskredsen og dermed blive *stigmatiseret*, hvis man ytrer sig om sine udfordringer og man viser sin *faktiske sociale identitet*. Willy påpeger, at kulturen kan være årsagen til, at drenge ikke viser deres *faktiske sociale identitet* overfor hinanden:

”Jamen altså der er meget sådan, at man ikke snakker om tingene, man plejer bare at finde ud af det på en anden måde, arbejde sig igennem. Snakke, eller sådan snakke om noget andet, prøve at være sammen med den person der har det dårligt. Og ikke rigtig snakke om det, så tror jeg måske også man bliver lidt vant til, at det bare er sådan det er. [...]”

(Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 9, linje 377-380).

Dette citat forklarer, hvorfor det kan være vanskeligt for drenge at udvise deres *faktiske sociale identitet*, som indeholder at udvise følelser og ytringer om deres udfordringer. Det kan indikere på, at der er et pres på drengene om at være på én bestemt måde. Her kan der opstå en bekymring om, hvis ikke man er på denne bestemte måde, er der en øget risiko for at blive *stigmatiseret* af omgangskredsen, hvilket de færreste ønsker.

7.4.2 ”Ansigtsarbejde”

I dette afsnit vil vi med hjælp fra Goffmans begreb *ansigtsarbejde* belyse, hvordan drengene forsøger at skabe kontrol over de indtryk, de giver i sociale interaktioner. Dette bliver gjort for at mindske risikoen for at blive *stigmatiseret* af omverden samt opretholdelse af deres eget selvbillede. I vores speciale benytter en del af drengene sig af *ansigtsarbejde*, for at bibeholde den *linje*, de har givet omverdenen ved første øjekast, hvilket vi finder relevant at undersøge for, at opnå en forståelse af de udfordringer drengene måtte møde.

7.4.2.1 Det forkerte ansigt overfor omverdenen

Når vi undersøger, om drengene benytter sig af *ansigtsarbejde*, anser vi, at drengene i høj grad ubevidst beskæftiger sig med det i deres dagligdag. Filip beskriver, at han sjældent taler med nogen, når han har en dårlig dag, hvilket resulterer i, at han forsøger at bære et *forkert ansigt* for ikke at blive konfronteret med det (Bilag 4, s. 8). Dog uddyber han, at det ofte kan mærkes og ses på ham, idet han ubevidst ændrer adfærd. Hertil forklarer han, at det ikke

påvirker ham, hvis en person opdager ham i at bære et *forkert ansigt* og han bliver dermed ikke flov over at *tabe ansigt* overfor personen. Han udtrykker således:

”Jeg vil bare sige sådan, ”at jeg har en dårlig dag, og det skal ikke så meget til for at irritere mig, hvis du har tænkt dig det?”. Altså ikke fordi jeg har tænkt at de vil gøre det direkte.”

(Filip, 14 år, Sjælland, bilag 4, s. 8, linje 344-346).

Dette tyder på, at Filip først forsøger at opretholde den *linje*, omgangskredsen har af ham for ikke at blive anderledes. Hvis han bliver opdaget, så er det ikke noget, Filip tager tungt.

Ydermere finder Nicklas det ikke komfortabel at involvere sin omgangskreds i hans udfordringer, hvilket betyder, at det kan være nødvendigt for ham at bære et *forkert ansigt*. Dette begrundes han således: *”Er bange for at de bare siger, ’Det går over’... Hvis man har det hver dag.”* (Nicklas, 14 år, Nordjylland, bilag 7, s. 7, linje 317). Det er her tydeligt, at der ligger en vis frygt i Nicklas om, at han er bange for, at hans omgangskreds ikke vil kunne forstå ham. Det kan derfor være mest trygt at bære et *forkert ansigt*, når han omgås omgangskredsen, hvorfor han hellere vil tale med sine forældre om sine udfordringer, da han har haft en god oplevelse med dem (Bilag 7, s. 7). Ydermere beskriver Nicklas, at han er nervøs for at *tabe ansigt* overfor sin omgangskreds, da han har en opfattelse om, at de ikke har nogen udfordringer og de dermed har det bedre end ham. Dette bekræfter endnu engang, at Nicklas finder det vanskeligt at vise sin *faktiske sociale identitet* overfor omgangskredsen, på trods af, at han forsøger at imødekomme sin omgangskreds’ op- og nedture (Bilag 7, s. 7). Harald og Tristan beskriver ligeledes, at de bærer et *forkert ansigt*, når de er inde i dårlige perioder i deres liv (Bilag 9, s. 6 & Bilag 8, s. 5). Tristan beskriver, at han forsøger at bære et *forkert ansigt* over for sin omgangskreds for at opretholde sin *linje*. Der er dog tilfælde, hvor det ikke lykkes at bibeholde det *ansigt* over for enkeltpersoner i hans omgangskreds, hvilket Tristan beskriver således:

”Det er tit det faktisk skal presses ud af mig, fordi min bedste ven og jeg er ligesom brødre og hans mor kender mig rigtig godt også. Så han kan mærke og hun kan også mærke, når der er noget galt, det er faktisk rigtig mærkeligt. Så ja... jeg synes faktisk det meget rart.”

(Tristan, 15 år, Nordjylland, bilag 8, s. 5, linje 209-211).

Det kan her udledes, at når Tristan har valgt at bære et *forkert ansigt* er det, fordi det er vanskeligt for ham at indrømme, hvad der er i vejen. Det påpeger, at Tristan ikke mener, at han *taber ansigt* over for sin bedste ven og hans mor, da det samtidig er dem, som Tristan viser sin *faktiske sociale identitet* overfor. Dog indikerer det ovenstående citat stadig på, at Tristan forsøger at undgå at involvere dem i alle sine tanker, da han beskriver, at det skal presses ud af ham.

I det ovenstående afsnit 7.4.1.3 indikerer det, at Willy ikke viser sin *faktiske sociale identitet* overfor sin omgangskreds. Dette resulterer i, at når Willy er inde i en dårlig periode, bærer han et *forkert ansigt* for at skjule overfor sin omgangskreds, at han ikke har det godt. Han fortæller her, at det vil være grænseoverskridende at tale om at være inde i en dårlig periode med sin omgangskreds (Bilag 10, s. 7). Det kan således forekomme nemmere for Willy at bære et *forkert ansigt* i stedet for at involvere sin omgangskreds. Ydermere tyder det på, at de i Willys omgangskreds ikke udfordrer hinandens *ansigter* med frygt for at *tabe ansigt*. Dette kommer til udtryk således: "[...] Men vi kan jo godt mærke på hinanden at der er noget, og så ikke snakke om det direkte, men bare hygge os." (Willy, 14 år, Nordjylland, bilag 10, s. 7, 303-304). Da de ikke taler direkte om det, kan det medvirke til, at de opretholder hinandens *ansigter* for at bibeholde den gode dialog, de har uden at involvere følsomme emner. En anden årsag til at Willy og hans omgangskreds undgår at tale direkte om udfordringer, der kan opstå, kan være at de ubevidst forsøger at opretholde den *linje*, de altid har haft imellem dem.

7.4.2.2 Gemmer sig væk eller er ligeglad

For at undgå at omgangskredsen opdager, at der er uoverensstemmelse mellem ens *ansigt* og *linje*, er der nogle af drengene, der vurderer, at den bedste løsning er at søge væk og være alene. Jeppe udtrykker sig således, når vi spørger ham, hvad han gør i tilfælde af, at han ikke har det godt:

"Jeg plejer bare at lukke mig inde på en måde, siger ikke så meget og sidder for mig selv... Jeg er ikke lige den type, der tager fat i hjælp artig... Så jeg sidder bare sådan for mig selv..."
(Jeppe, 15 år, Nordjylland, bilag, 6, s. 10, linje 424-425).

Ovenstående citat indikerer, at Jeppe undgår at benytte sig af *ansigtsarbejde* og dermed også blive konfronteret af omgangskredsen, for at opretholde den *linje* han har overfor dem. Jeppe

erkender dog, at det ikke er den bedste løsning for ham at gemme sig væk, idet det ofte resulterer i, at han kommer til at tænke på en masse andre negative tanker. Han uddyber derfor med dette:

”Det hjælper lidt sådan med det hele... Fordi så hører man jo tingene fra andres synsvinkler og andre punkter... Ellers så lader jeg det bare sådan... [...]”

(Jeppe, 15 år, Nordjylland, bilag 6, s. 11, linje 458-459).

Vi kan dog udlede af denne situation, at hvis Jeppe i første omgang havde erkendt, at han havde haft brug for andres perspektiver, havde det ikke været nødvendigt at gemme sig væk en hel dag (Bilag 6, s. 11). Derudover beskriver Jeppe, at hvis han ender med at bevæge sig ud blandt andre og hermed bære et *forkert ansigt*, opdager hans bedste veninde det:

”[...] hun plejer altid at sige, at hvis jeg lige pludselig ikke sige en dum kommentar inden for en dag, så ved hun, der er et eller andet galt...”

(Jeppe, 15 år, Nordjylland, bilag 6, s. 12, linje 487-489).

Jeppe kan på den måde ikke undgå at blive opdaget af sin bedste veninde, trods han forsøger at bære et *forkert ansigt*. Dog udtrykker han her, at selvom han *taber ansigt* overfor sin bedste veninde, er det på en positiv måde, da det får ham til at åbne sig op og de får talt om udfordringerne (Bilag 6, s. 12). En anden måde at undgå at benytte *ansigtarbejde* kan ses hos Bobby. Bobby beskriver, at han har oplevet at blive mobbet i skolen med sin hudfarve, hvilket går ind under *”tribal” stigma*. I sine tidligere år i skolen fandt Bobby det vanskeligt at søge hjælp i sådanne situationer, da det vil påvirke opretholdelsen af hans *linje* til andre. Dette resulterede i, at han blev vred og udadreagerende over situationen. Dog er dette ændret, og han fortæller således: *”Ja... Fordi nu går jeg bare væk. Jeg siger ikke noget til det, jeg hører det og så går jeg bare, fordi...”* (Bobby, 15 år, Nordjylland, bilag 2, s. 8, linje 341). Han beskriver herefter, at han godt kan finde på at søge hjælp ved en lærer, hvis de fortsætter (Bilag 2, s. 8). Dette beskriver, at Bobby hellere forlader situationen, hvis han ikke kan leve op til sin *linje* og der er en øget risiko for at *tabe ansigt*. Bobby undgår her, at skulle bære et *forkert ansigt* overfor nogen.

7.4.2.3 Drengene er ”gode” til ansigtsarbejde

Interviewene med drengene giver som tidligere nævnt et indtryk af, at drenge generelt har en forståelse om, at de skal være gode til at sige pyt til de udfordringer, de måtte have. For at kunne imødekomme denne pyt-kultur, kræver det, at drenge i højere grad skal være gode til *ansigtsarbejde*, da omverdenen ikke skal kunne gennemskue og derved opdage, at udfordringer kan påvirke drenge lige så vel som piger. Frederik fortæller her, at hans klasselærer har fortalt dem, at drenge er bedre til at komme over udfordringer og de ikke lader sig gå på af det, hvilket kan forstærke denne kultur (Bilag 3, s. 12).

Harald understreger således, at når drenges mentalitet bliver påvirket af en negativ situation, skal de bare tænke ”*sket er sket*” (Harald, 14 år, Nordjylland, bilag 9, s. 6, linje 253). Her kan der indirekte blive lagt et vis pres på drenge, som omhandler, at de ikke må lade sig gå på af udfordringer. Dette kan resultere i, at de hurtig skal kunne bære et *forkert ansigt* for at skjule deres oprigtige *ansigt* og dermed opretholde deres *linje* for omgangskredsen. Nicklas belyser derudover, ligesom Frederik og Harald, at drenge hurtigt skal videre og drenge skal være ligeglade (Bilag 7, s. 10).

7.4.3 Opsamling

I de foregående to analyseafsnit 7.4.1 og 7.4.2 har vi analyseret, hvorledes drengene befinder sig i sin *faktiske sociale identitet* eller *tilsyneladende sociale identitet*, når de omgås omverden og samtidig oplever udfordringer. Her var det tydeligt, at nogle af drengene oplevede, at det kunne være svært at tale om udfordringer. Dette resulterede i, at de befandt sig i deres *tilsyneladende sociale identitet*. Samtidig var der også nogle drenge, der befandt sig i denne position, grundet de fandt det mere brugbart at løse udfordringerne selv. Her anser vi, at disse drenge er løsningsorienteret, da de ikke benytter sig af deres omgangskreds til at komme igennem deres udfordringer. Blandt drengene i undersøgelsen fandt vi yderligere en tendens til, at det kan være pinligt eller grænseoverskridende at udtrykke sig om sin *faktiske sociale identitet*. Årsagen til dette kan være, at de er bange for at blive *stigmatiseret*, hvilket kan medføre, at de tager afstand til deres omgangskreds. Dette kan således være svaret på, hvorfor drengene i høj grad finder det gavnligt at løse udfordringerne selv. Derudover analyserer vi os frem til, at størstedelen af drengene forsøger at undgå *stigmatiseringen* ved at benytte sig af *ansigtsarbejde*. Vi ser her både bevidste og ubevidste handlinger for at undgå reaktioner fra omgangskredsen. Dette kan anses som værende et pres for drengene, grundet det er nødvendigt at benytte sig af *ansigtsarbejde* for at opretholde deres *linje* over for

omgangskredsen, samt det selvbillede de har af dem selv. Ydermere hvis man *taber ansigt* over for omgangskredsen, kan der være en risiko for at ens selvbillede bliver svækket, samt man kan blive usikker på, om man passer ind i omgangskredsen. Det kan samtidig forekomme som et pres for de drenge, der i overvejende grad kun befinder sig i den *tilsyneladende sociale identitet*, da de konstant skal opretholde en facade for ikke at vise deres 'sande jeg'. Dette kan her medvirke til, at de ikke vil lære deres omgangskreds at kende fuldstændigt, da de ikke åbner sig op over for hinanden, men kun for de tætteste personer, hvis overhovedet nogen.

KAPITEL 8:

Diskussion

8. Diskussion

Vi vil i nedenstående kapitel pointere og diskutere refleksioner og resultater, som er tilkommet i vores undersøgelse. Dette sker for at imødekomme læseren, således vores tilgang til specialet forekommer gennemsigtigt.

8.1 Hvorfor drenge?

Som nævnt i starten af vores speciale har mænd ikke været vant til at se sig selv som et køn, hvorfor viden om deres tanker, mentale sundhed samt handlemønstre er begrænset. Derfor kan man således sætte spørgsmålstegn ved, hvor væsentligt det er at have blik for køn i arbejdet med sundhed. Skal vi ikke bare se på det hele menneske? Og medvirker vi til at gøre skellet mellem mand og kvinde større ved at have fokus på det? Disse spørgsmål har vi stillet os selv gennem vores undersøgelse og som vi også finder væsentlig at diskutere, da emnerne mænd og sundhed er forholdsvis nye, men de er desuden også komplekse. Viden herom er således begrænset, hvorfor vi påbegyndte vores speciale med en opmærksomhed rettet på vores forforståelse, idet vi har ønsket at være gennemsigtige og derfor ikke antog noget, men vi har forholdt os nysgerrigt til feltet. Vi kan heraf heller ikke komme udenom, at køn ud fra statistikker har en væsentlig faktor, der påviser forskel blandt mænd og kvinder og deres sundhed. Især med blik for den tre gange så høje selvmordsrate samt misbrug sammenlignet med at mænd/drenge oplever en høj livstilfredshed, anser vi dette som et skel, der for os har været relevant at undersøge. Dette sker, da vores ønske er at forandre og formindske uligheden i sundhed og vi deraf kan påpege, hvilke faktorer, der kan medvirke til at drenge ikke søger hjælp, når de oplever udfordringer. Her kommer vi ikke udenom, hvor væsentligt drengenes kontekst er for deres forståelse af dem selv og hvordan de anser deres udfordringer. Det er tydeligt, at denne pyt-kultur kommer til udtryk blandt drengene, men det er også en kultur, som vi selv kan genkende i vores færden i samfundet. Dette kan sættes i relation til vores forforståelse om, at drenge er lettere til at være ligeglade, hvis der noget der går dem på. Ved vores undersøgelse udledte vi diskurser, der påpegede at drenge har tendens til at forekomme følelseskolde, konkurrerende og fysiske stærke. Disse er genkendende diskurser, som vi ofte får fortalt i forskellige kontekster såsom uddannelse, arbejdsmarkedet, familie og organisationer. Fortællinger om drenge bliver ofte fortalt ud fra, hvordan drenge/mænd enten befinder sig i toppen af ledelsen eller i bunden, som arbejdsløse. Disse fortællinger er fortalt ret ekstreme, men er derudover også sande, idet det er mænd, der oftest befinder sig i toppen eller bunden, når det omhandler deres færden i samfundet.

Ved vores undersøgelse er det især den traditionelle maskulinitet i form af *den hegemoniske maskulinitet*, der er den dominerende. Det er den mest forekommende blandt drengene, hvor denne form for maskulinitet har en forestilling om, at drenge/mænd skal udholde udfordringer og forblive stærke både fysisk samt mentalt. Der var således en stor del af drengene, der ikke delte deres udfordringer, hvilket vi kan sætte i relation til vores forforståelse inden selve specialets opstart. Denne forforståelse gik på, at vi havde en forståelse af, at drenge oftest går med udfordringer selv for at fremstå stærke og seje, for derigennem at blive accepteret af deres omgangskreds. Dette kunne vi også med blik for Johansson et al. 2007, understrege via vores resultater, da den undersøgelse således påpegede at drenge i høj grad har samme udfordringer som piger, men at det er ikke nær så acceptabelt at tale om, blandt drenge. Ved dette maskulinitetsideal mener vi, at det kan medvirke til, at udfordringer kan blive større og de således først blive behandlet, når det kan ses gennem deres adfærd af andre og det bliver farligt for dem selv. Det var desuden én af årsagerne til, vi valgte målgruppen 14-15 årige, idet vi som tidligere nævnt ønsker at arbejde forebyggende og vi mener, at man skal imødekomme drengene, når de er i en alder, som konstant er i forandring. Vi er dog opmærksomme på, at maskulinitet i højere grad er blevet mere mangfoldigt samt maskulinitet og femininitet bliver mindre fastholdt. Det er derfor væsentligt at påpege, at når man arbejder med dette felt, står man i et konstant flygtigt felt, hvor man på den ene side kan, skal og må anse at der er kønsforskelle, men hvor man på den anden side således ikke må fremstille køn, stereotypisk. Derfor har vores hensigt heller ikke været at komme med et entydigt resultat, der påviser, hvordan drenge er og hvorfor de ikke søger hjælp. Vi ønsker derimod at undersøge, hvilke diskurser, der forekommer blandt drenge og hvor det eventuelt kommer fra. Her kan vi ikke komme udenom, at det er tydeligt ud fra vores empiri, at den traditionelle *hegemoniske maskulinitet* stadig er den dominerende og det kan således forekomme som normen, at man forsøger at opnå det uopnåelige bevidst eller ubevidst. Med blik for at drengene eksempelvis ikke kan opnå denne maskulinitet, kan det give en følelse af at blive stigmatiseret af omgangskredsen. Denne følelse mener vi, kan gøre mere skade end gavn hos drengene, da det kan medvirke til, at de føler sig utilstrækkelige og forkerte. Derfor er det relevant at tydeliggøre, at man kan være dreng/mand på diverse måder. Men hvordan bliver drenge/mænd så opmærksomme på sit køn og på at man kan være sit køn på mange måder? Og hvordan skal drenge vide, at de har behov for hjælp og hvor skal de søge det hen, når viden om dette er begrænset? Dette var i så fald tilfældet, da vi adspurgte drengene om de kendte til nogle rådgivningstilbud, hvor man kan søge om hjælp, hvis man

har det svært. Størstedelen af drengene kendte Børnetelefonen, men de mente, at de primært blev brugt af børn og unge, der oplevede ekstreme ting i hjemmet såsom vold, misbrug og så videre. I headspace er der 30,5 procent drenge, der søger hjælp versus 68,0 procent piger. Hos drengene i specialet er der en overvægt af, at de har nogle tæt på sig, som de kan tale med, hvis udfordringerne bliver for store for dem. Dog skal der meget til og det er ofte dem, som er helt tæt på, der kan se på drengene, hvis de har det svært. Dette bekræfter vores forforståelse om, at drenge i høj grad ikke vil belaste deres omgangskreds med udfordringer, hvorfor de ikke selv tager kontakt til dem, når de har udfordringer, men at de tætteste skal tage fat i dem. Dette kunne vi også se var gennemgående i undersøgelsen af Sabaj-kjær og Madsen, 2016, der fremviste at mændene hellere vil gå med udfordringerne selv, frem for at belaste andre. Det er således vigtigt, at drengene bibeholder disse relationer eller i så fald har nogle tæt på sig. Dette kan skyldes, at 25 procent af alle mænd ender alene, hvorfor de som oftest ender med at stå alene med alle udfordringerne og det kan i værste tilfælde være årsagen til, de eksempelvis ender i et misbrug eller med selvmordstanker. Derfor anser vi det som et stort oplysningsarbejde for de professionelle såsom rådgivere i headspace, lærer og lignende, da de skal oplyse og imødekomme drenge på en mangfoldig og anerkendende måde. Dette sker, for at drenge bliver oplyst om vigtigheden af, at maskuliniteter kan forekomme på mange måder og især med blik for at forebygge. Dette skal medvirke til, at drengene ikke anser sig selv som svage eller unormale ved at se op til andre værdier end de hegemoniske, da det i sidste ende kan komme dem og samfundet til gode. Her kan vores undersøgelse støtte op om WHO's målsætning om *God sundhed og trivsel* samt *Ligestilling mellem kønnene*, da den understreger vigtigheden af dette fokus. Især når drenge bliver til mænd er der i højere grad flere mænd end kvinder, som ender med selvmord, misbrug og arbejdsløshed. Derfor kan man også sætte spørgsmålstegn ved om mænd, så skal blive til kvinder, der i de fleste tilfælde er bedre til at tale om udfordringer og dertil søge hjælp. Svaret er nej, idet mænd skal være køn på deres måde, men vi ser en vigtighed i, at udfordre *den hegemoniske maskulinitet*, tale om mangfoldighed og således uddanne de professionelle til at se efter andre faktorer hos drenge, der i højere grad kan relateres sig til deres adfærd. Som tidligere nævnt i problemfeltet, udviser drenge ofte deres udfordringer gennem en udadreagerende adfærd, hvilket påpeger, at de kan være svære at tale om. Det er et kompleks felt og ud fra en optimal tilgang til drenge, skal man have blik for det hele menneske. Det er dog ikke altid en mulighed og derfor er der også et vigtigt arbejde i, at uddanne de professionelle i, hvad ændret adfærd kan være et symptom på. Derfor er ønsket ikke kun at konfrontere drengene, når de udviser en ændret adfærd, men således oplyse og påvirke dem til et kritisk perspektiv

til kønnet, der stiller spørgsmål til, hvordan fortællingen om drenge kan forandres og der ikke findes 'en rigtig dreng'. Dette skal medvirke til, at det bliver en selvfølge at bede om hjælp i tilfælde af udfordringer og drenge derfor ikke er bange for at blive stigmatiseret. Det er dog en årelang kulturel og samfundsmæssig kønsforhold samt kønsforståelse, man skal gøre op med, men vi kan se den er i forandring, hvorfor vi med dette speciale ønsker at belyse og oplyse forandringens vigtighed.

8.2 Kritisk blik på vores teoretiske tilgange

Vi har valgt vores teorier med henblik på at udforske vores forskningsfelt på et dybere plan. Dog er det væsentlig for os som forskere at stille os kritiske til vores valg af disse, da det kan medvirke til at belyse de eventuelle huller, som vi finder i brugen af teorien. Vores primære teoretiske valg faldt på Fairclough, da vi vurderede, at den var relevant, for at kunne udforske de diskurser, der eksisterede blandt drenge. I vores tilfælde var det den mest oplagte teori, idet den tredimensionelle diskursmodel var en tilgængelig og overskuelig måde, at arbejde med vores indsamlede empiri på, da den både tager udgangspunkt i et individuelt, socialt samt samfundsmæssigt niveau. Her var *tekst*, *diskursiv*- samt *social praksis* en del af denne, hvorfor vi alligevel valgte at sætte *tekst* og *diskursiv praksis* sammen. Vi vurderede som nævnt tidligere, at man ikke kan se *teksten* uden at se på den *diskursiv praksis* og da vi ikke har observeret, var det begrænset, hvor meget vi kendte til den *diskursive praksis*. Derfor gav det mening for analysen at anse *diskursiv praksis* med blik for det sagte. Dette kan dog også have bidraget til, at vi ikke har givet *teksten* den opmærksomhed, den skulle have, i og med vi også skulle have blik for den *diskursive praksis*. Der er således en grund til, at den tredimensionelle diskursmodel er delt op, som den er, men vi har anset det mere som en selvfølge hos en artikel, tale eller lignende, hvor man kender til konteksten og ikke hos de interviews, som vi har lavet. Vi valgte at slå de to dimensioner sammen, da vi fandt det relevant at skrive om det sagte ud fra *tekst* og i sammenhæng med deres *diskursive praksis*, altså hvor det sagte eventuelt kommer fra. Det mener vi, har styrket vores speciale ved at gøre det muligt for læseren at anskue, hvordan *tekst* og *diskursiv praksis* er centrale for at udvikle en forståelse af diskurserne. For at sætte diskurserne i et samfundsmæssigt aspekt er det her væsentligt at have blik for den *sociale praksis*. Vi valgte Connell for at belyse, hvilke maskuliniteter, der kan identificeres ud fra det sagte. Dog kan Connells kategorisering til dels forekomme snævert og fastlåst. Vi har derfor været opmærksomme på at tydeliggøre, hvordan der kan forekomme nogle fællesstræk hos drengene, der kan påpege, at der er en

diskurs om, at en dreng er stærk og selvstændig, men at der ikke eksisterer én måde at være dreng på. Det har således været en teori, vi har fundet spændende at udforske og udfordre. Specielt når det omhandler drenge, er det netop ofte i relation til piger, hvorfor vi her har haft fokus på den forståelse, der kan forekomme blandt drenge. Dette sker især med blik på, at når det omhandler køn, bliver drengen/manden sågar præsenteret, som det stærke og magtfulde køn, hvilket en del drenge/mænd ikke kan identificere sig med. Derfor har det været konstruktivt for os at undersøge, hvad forskellen er blandt drenge og således påpege, at kønsdebatten også skal medvirke til at belyse udviklingen af drenge og deres behov for nye idealer. Derudover blev Goffmans begreber *stigma* samt *ansigtsarbejde* benyttet for at belyse, hvilke udfordringer drenge kan møde i deres søgen efter hjælp. Dette kan vi sætte i relation til vores allerede tilkomne viden fra Lynch og Long, 2018, da undersøgelse her også påpegede at mænd ofte fravalgte at søge hjælp i frygt for at blive stigmatiseret. Vi har i vores undersøgelsen nogle af de samme antagelser, da drengene i høj grad ikke viste deres 'sande jeg'. Dog påpeger Goffmans begreber ikke, hvilke konsekvenser, det kan have på ens mentale sundhed, hvis man ikke viser sit 'sande jeg', hvilket vi havde anset som værende relevant i vores analyse. Det medvirkede til, at vi selv kunne videreudvikle begreberne og således komme med eksempler på, hvad der kunne ske, hvis drengene bibeholdte deres udfordringer for sig selv.

8.3 Perspektivering til andre teoretiske tilgange

I tilfælde af at vi skulle benytte en anden teoretisk tilgang end Fairclough, Connell og Goffman, kunne det have været relevant at tage udgangspunkt i Pierre Bourdieu (Wilken, 2006). Her finder vi det særligt interessant at tage udgangspunkt i hans teori om *habitus* og *felt* samt *symbolsk vold*. Ved at benytte os af begreberne: *habitus* og *felt*, ville det kunne give os et dybdegående indblik i, hvilken baggrund drengene kommer fra. Drengenes baggrund vil her være interessant at undersøge i relation til, hvordan drengene italesætter det at være dreng i dag samt deres mentale sundhed. Ved at kombinere disse perspektiver vil dette give os en bredere forståelse for deres opvækst, forældrenes baggrund, familiesammensætning og eksempelvis hvilken normer og værdier drengene er opvokset med. Alle disse punkter har indflydelse på, hvordan drengene italesætter det at være dreng i dag og deres syn samt viden om mental sundhed. Det kunne derfor være relevant at undersøge *habitus* og de *felter* drengene begår sig i, da der er en del faktorer, der påvirker drengenes forståelse. Ved at benytte os af *habitus* og *felt* i stedet for Faircloughs model, kunne vi opnå en bredere

forståelse for, hvorfor drengene udtaler og mener det, de gør. På trods af at disse begreber vil være relevante for vores speciale, finder vi samtidig disse begreber krævende i forhold til vores målgruppe. Vi begrundet dette med, at det ville kræve at drengene giver os en del information om eksempelvis deres forældre, familie og opvækst. Dette finder vi ikke fordelagtigt, idet vi vil rekruttere ti drenge samt at vores interviews kun skulle vare max 30-40 minutter, for at drengene ikke mistede koncentrationen. Et alternativ for at imødekomme denne teori kunne være, at vi supplerede interviewet med spørgeskema om deres baggrund eller et interview med én af drengenes forældre. Ydermere kunne det være interessant at undersøge Bourdieus begreb: *symbolsk vold*. Dette begreb kunne være relevant for vores speciale, da det undersøger, hvordan dominerende grupper i samfundet, kan medvirke til at bestemme, hvad andre grupper skal mene og gøre for at blive accepteret. Her kunne det eksempelvis være interessant for os at undersøge, hvilken magtfulde samt dominerende grupper, der befinder sig i drengenes hverdag. Vi vil her kunne opnå en indsigt i, hvordan grupperne påvirker drengene til at være dreng på, samt om de påvirker hvordan drengene italesætter det at være dreng i dag. Vi mener dog, at for at vi kunne undersøge dette, vil det kræve at vi lavede feltarbejde, da *symbolsk vold* ofte sker ubevidst og det skal anses i konteksten. Vi havde således ikke mulighed for at være der fysisk, hvorfor vores interviewguide skulle forekomme detaljerede og målrettet til at besvare spørgsmål inden for *symbolsk vold*, da det er et komplekst begreb, hvorfor det kræver udtømmende besvarelser.

Derudover kunne en anden mulighed være, at vi fortsat brugte Faircloughs tredimensionelle diskursmodel, men vi havde benyttet os af Thomas Ziehes (Ziehe, 2004) teori om den kulturelle frisættelse i stedet for Connells maskulinitetsteori. Ziehe er særligt interesseret i det senmoderne samfund med blik for, hvordan moderniteten og den kulturelle frisættelse har påvirket ungdommen. Her ville det have været interessant at undersøge, om drengene blev påvirket af, at ungdommen i højere grad skal forme deres eget liv og de ikke er afhængige af traditionelle normer. Dette kan her ledes hen til de kulturelle og samfundsmæssige strukturer, der har påvirket kønsforholdene i mange år og nu er i forandring. Vi ville ydermere med blik for individualisering, kunne undersøge, om drengene ikke benytter sig af hjælp fra omgangskredsen og familie, fordi de i højere grad anser det som værende deres egen skyld, hvis de har det svært og de derfor skal klare det selv. Ziehe taler om, at ungdommen er underlagt en del valg i deres rejse til at være et individualiseret individ, hvorfor dette også medfører lige så mange fravalg. Med blik for dette perspektiv kan det eksempelvis medvirke til at opnå en øget forståelse for, hvorfor drengene i højere grad ikke vælger at opsøge hjælp.

Derudover vil vi med denne teori få et indblik i, hvordan drengene til tider kan føle sig utilstrækkelige i deres søgen efter selvstændighed, når de skal træffe valg, eksempelvis om fremtiden. Dette er her nogle af vores overvejelser om, hvordan vi kunne benytte Ziehes begreber i stedet for Connells i Faircloughs sidste dimension *social praksis*. Det var således de teoretiske tilgange ud af mange, vi ellers kunne benytte til vores speciale.

8.4 Kritisk blik på vores metodiske valg

I dette afsnit stiller vi os kritisk til nogle af vores metodiske valg. Som beskrevet i afsnit 6.4 var vores første tanke med dette speciale, at vi skulle undersøge drenge fra én kommune, én by eller én skole, da vores håb var at kunne fremanalysere noget generelt om de drenge, vi fandt i den given kommune eller by. Vi var grundet COVID-19 nødsaget til at søge væk fra denne idé og søge informanter gennem de sociale medier, hvilket resulteret i ti drenge fra forskellige byer. Vores perspektiv forekom således i højere grad nationalt, da der var mindre mulighed for at anse det i en lokal kontekst, da det var vidt forskellige byer i Nordjylland og på Sjælland, informanterne kom fra. Derudover kan det være svært at sige noget generelt, når vores undersøgelse ikke er større og den ikke omfatter flere informanter end ti drenge. Hvis tiden og rammerne var til det, kunne vi have styrket vores undersøgelse ved at finde flere informanter i de to regioner. Dette kunne medvirke til at give et mere repræsentativt billede af, hvordan drenge i de to regioner ser ud. Derudover kan man diskutere, om det havde givet det generelle billede af diskurserne, hvis det havde lykkedes os at finde frem til ti drenge i samme by eller skole, som vi først havde i tankerne. Vi tvivler dog på, at det kunne medvirke til, at vi kunne udlede noget om, hvordan den generelle dreng er i den såkaldte by. Vi begrundet dette ved, at selvom drengene vil komme fra samme by, er der mange parameter, som vil spille ind i forhold til, at kunne sige noget generelt om vores målgruppe. De parameter der kan have indflydelse, vil eksempelvis være, hvilken bydel drengene er vokset i, hvilken skole de går på samt hvad de foretager sig i deres fritid.

I starten af specialeprocessen gik vores overvejelser ud på, at vi ønskede at styrke vores undersøgelse med feltarbejde, hvilket også blev benyttet i Sabaj-kjær og Madsen, 2016. Her kan feltarbejde give en mere dybdegående forståelse af feltet end interviews kan, da det giver os en mulighed for at skabe en relation til vores informanter. Denne relation kunne her gavne os i forhold til vores interviewsituation, da vi her ikke vil fremstå som fremmede for drengene. Derudover er vi bevidste om, at det sagte ikke altid er fyldestgørende, når vi vil

have en forståelse af drengenes hverdag og baggrund, hvorfor et feltarbejde havde være gavnligt i dette tilfælde. Her kan vi med feltarbejde således observere, hvordan drenge interagerer med omverden og om det stemmer overens med det sagte. Dog blev vi igen her begrænset af praktiske årsager, da alle skoler, klubber og rådgivningstilbud var lukket ned grundet COVID-19, hvilket fratog os muligheden for at møde drengene i virkeligheden og især da de kom fra ti forskellige byer. Set i bakspejlet vil denne metode inden for specialets rammer også være urealistisk, hvis drengene kom fra samme by, men forskellige skoler. Dette kræver mange ressourcer og meget empiri for hvert feltarbejde, hvorfor det vil være urealistisk med ti forskellige steder. Vi vurderer derfor, at metoden kun vil være relevant, hvis vi fik drenge fra samme skole eller klasse, da det kun ville være muligt at lave feltarbejde på den valgte skole.

I forhold til vores empiriindsamling var der en del overvejelser om, hvordan dette skulle foregå, da vi undervejs blev forhindret i rekrutteringen af drenge, som er beskrevet ovenfor. Vores første tanke var en kombination af egne ønsker og State of the arts metoder, hvor vi havde et mål om at imødekomme enkeltmandsinterview og fokusgruppeinterview. Fokusgruppeinterview har den styrke, at vi vil få muligheden for at interviewe flere informanter på samme tid, hvilket hurtigere øger vores empiriindsamling og derfor er mere effektivt. Vi vil derudover gennem et fokusgruppeinterview få muligheden for at observere, hvordan drengene agerer i samspil med hinanden, hvilket vi også finder relevant og spændende at undersøge, hvis det var muligt. Her vil det være spændende at undersøge, om der var enkelte drenge, der tog styringen i interviewet og derigennem var dem, som satte dagsordenen. På trods af at der er mange fordele ved at benytte sig af denne metode, er vi ikke ærgerlige over at det ikke skete. Vi finder her en del svagheder i metoden, hvilket vi mener kunne have en negativ påvirkning på vores empiriindsamling. Da vores speciale også omhandler mental sundhed, var vi derfor nødsaget til at spørge ind til følsomme emner i vores interviews med drengene. En bekymring om metodens svaghed er her, at vi kunne risikere ikke at få nogle brugbare svar. Der kunne her være en risiko for, at drengene ikke vil tage interviewet seriøst, fordi de vil spille smarte overfor hinanden. Denne refleksion kommer i samspil med vores empiriindsamling, da vi både gennem vores problemfelt og analyse er blevet opmærksomme på, at det kan være grænseoverskridende at tale om disse emner. Vi kan derfor være bekymret for, at hvis vi brugte denne metode, vil det medvirke til at drengene holdt deres meninger og tanker tilbage for at tilpasse sig. Dog mener vi stadig, at det kunne være spændende at undersøge, hvordan drengene vil interagere samt reagere med hinanden i

et fokusgruppeinterview netop om disse emner. Med blik for efterrefleksion vurderer vi, at vi skabte den mest optimale interviewsituation, som var enkeltmandsinterview med én dreng og én interviewer. Vi har således nævnt, at det kan forekomme grænseoverskridende og utrygt for drengene at blive interviewet af fremmed personer, hvorfor man kan sætte spørgsmålstejn ved vores brug af dette. Vi anser dog det som en fordel, at vi har benyttet os af virtuelle interview, idet vi som interviewer kan forekomme som fiktive personer ved, at vi taler med dem gennem en computer. Dette kan sættes i relation med, at mange personer ofte hellere vil skændes eller konfrontere andre over eksempelvis sociale medier, da det på den måde er mindre grænseoverskridende og farligt, fordi man har mulighed for at gemme sig og lukke programmet ned. Derudover er der heller ikke den mulighed, at vi møder drengene igen og vi derigennem kan hænge dem op på deres fortællinger. Med blik for computerunderstøttede interviews vurderede vi derfor, at det ikke vil påvirke vores empiri, at vi benyttede os af kamera under vores interview. Vi benyttede således kamera for at imødekomme et ”almindeligt” fysisk interview, samt for at vi kunne se drengenes reaktioner. For at vi kunne imødekomme en behagelig dialog med drengene, fandt vi det som en væsentlig faktor at, kunne se deres reaktioner på vores spørgsmål, da vi derigennem kunne vurdere om, de følte sig trygge i situationen.

Ydermere vil det også være relevant at se kritisk på vores interviewguide. Vi benyttede os af ét enkelt pilotinterview, for at sikre os at én jævnaldrende dreng forstod den måde, vi havde formulerede vores spørgsmål på. På trods af at vi benyttede os af pilotinterviewet og det var tilfredsstillende, foretog vi os alligevel en del ændringer i interviewguiden midtvejs i interview perioden. Dette blev foretaget, idet vi anså, at vores besvarelser ikke var fyldestgørende til de specifikke problemstillinger vi havde, hvorfor vi valgte at tilføje flere spørgsmål samt opfølgende spørgsmål i interviewguiden. Her var det især de opfølgende spørgsmål, som var mangelfulde i de første interviews, da de drenge vi havde rekrutterede ikke var af mange ord, hvilket medførte kortfattet svar. Dette kunne vi eksempelvis have undgået, hvis vi havde foretaget flere pilotinterviews, hvor vi i højere grad arbejdede med svarene i forhold til de problemstillinger, vi skulle besvare. Derudover var en mulighed også, at vi efter første og andet interview stoppede op og lavede en foreløbig kodning af de to interviews, for at sikre os at de besvarede problemstillingerne. Vi gjorde dette efter femte interview, hvorfor vi valgte at revurdere interviewguiden. Her kunne en løsning være, at vi kontaktede de fem første drenge igen, for at få besvarede de opfølgende spørgsmål. Vi vurderede dog, at det ikke var nødvendigt, da de efterfølgende fem interview kunne vejes op

med de fem første. Ydermere ønskede vi, at det skulle være så autentiske som muligt, hvilket vil have været svært, hvis vi skulle gøre det hele igen på ny. En anden måde vi kunne have styrket vores interviewguide på, var enten ved at tale med drengenes forældre eller skolelærere, som kender drengene. Tanken var her, at de skulle medvirke til at komme med nogle forslag til relevante spørgsmål, som vi kunne stille drengene.

Som det sidste i vores diskussion om vores metodiske valg og overvejelser, vil vi reflektere over, at vi kun valgte at interviewe drenge til vores speciale. Det kunne her have været relevant også at interviewe enten rådgivere, skolelærere eller forældre for derigennem at benytte dem i vores analyse. Vi kunne på den måde få et andet perspektiv i specialet, hvor vi undersøger om, de har den samme forståelse af det at være dreng i dag og mental sundhed. Eksempelvis hvis nogle forældre tænkte, at deres sønner ikke har nogle udfordringer og at de altid er glade, kunne vi her undersøge om den forståelse stemte overens med sønnernes italesættelser. Vi kunne derudover undersøge om rådgivernes strategier for at imødekomme drengene, blev opfattet hensigtsmæssigt af de drenge, det skulle nå ud til. Et andet perspektiv i specialet vil være, at vi havde valgt at interviewe fem drenge og fem piger, for at anse om der er en forskel på besvarelsene, samt hvordan de italesætter mental sundhed. Yderligere kunne det være relevant at undersøge om, der er nogle forskelle i, hvordan drenge og piger benytter og bruger deres omgangskreds i tilfælde af udfordringer. Vi valgte dog at have fokus på drengene og deres italesættelser. Dette finder vi særligt interessant, da vores forforståelse derfor ikke blev påvirket af nogen udefrakommende personer, som allerede kendte drengene. Derfor er vores forforståelse kun påvirket af vores tidligere erfaringer gennem praktikker og uddannelser, hvorfor vi har tilgået feltet med et åbent blik.

Dette var et indblik i de overvejelser og diskussioner, som vi har foretaget foruden vores metodiske valg. Som beskrevet er nogle af vores valg bevidste og selvvalgte, hvorimod der er nogle valg, som er blevet taget på grund af andre omstændigheder. Herunder var det særlig COVID-19, som var en begrænsning i mange af vores metodiske valg.

Hvis vi havde haft endnu et år til videre forskning, havde vi taget udgangspunkt i denne undersøgelse og vores empiriske fund. Denne undersøgelse havde vi udvidet således:

- Feltarbejde i én by, således vi kunne tage udgangspunkt i denne og derved styrke relations arbejde til drengene samt agere som deltagende observatører.

- Fokusgruppeinterviews for at undersøge de interaktioner der sker blandt drengene og hvordan maskulinitetskategorier fordeler sig i den kontekst.
- Fysiske interviews således det i højere grad kan forekomme som en almen samtale med direkte øjenkontakt og mulighed for at tyde kropssprog.
- Flere pilotinterviews for at kunne tilpasse interviewguiden, idet vi nævnte at drengene svarede kort på spørgsmålene, hvorfor man kan se kritisk på, om det var grundet interviewguidens udformning.
- Interviewe rådgivere i headspace for udvide vores forståelse af headspace og de fremgange samt erfaringer, de opererer med i deres tilgang til drenge.
- Formidle vores resultater til rådgivningstilbud for at belyse de væsentlige og relevante resultater, som skal medvirke til diskussion og udformning af en hensigtsmæssig tilgang til drengene.

8.5 Praktiske implikationer

Hvad kan vi så bruge den tilkomne viden til? Det omhandler ikke kun, at drengene har behov for hjælp, men også udvide og afmontere de stereotypiske maskulinitetsidealer, idet det udsender et billede af, at drenge skal være de bedste og stærkeste. Derfor er der, som tidligere nævnt, et stort oplysningsarbejde i arbejdet med drenge/mænd som køn, hvilket vi mener er et forandringspotentiale, som er værd at tage højde for. Der er således en del fordele ved at sætte fokus på sundhed i relation til køn, da køn er en relevant faktor. Dette sker med blik for at en del af drengene heller ikke kendte til mental sundhed, hvorfor det således også kan forekomme fjernt for dem. Vi mener her, at oplysningsarbejdet om mental sundhed skal foregå som en del af børn og unges daglige virke i de kontekster, som de befinder sig i. Det skal aftabuiseres og normaliseres, at drenge og mænd også kan have behov for rådgivningstilbud såsom headspace. Hertil vurderer vi, at vi kan benytte dette speciale til at påpege, at der i høj grad stadig forekommer ulighed i sundhed og som især kommer til udtryk i den magtrelation, der er blandt drenge/mænd. Vi må således imødekomme den forståelse, der dominerer og deraf italesætte det med en forståelse og åbenhed. Der kan her muligvis udledes to forskellige holdninger herfra, hvor den ene anser, der er en udfordring, men skal anerkende den og deraf arbejde med den, hvortil den anden er uvidende om, hvordan han har det og hvilke konsekvenser det kan få. Derfor er det væsentligt at omfavne begge typer og her tage med i overvejelserne, hvordan man skal imødekomme køn eksempelvis i headspace. Her kan man sætte spørgsmålstejn ved, om det giver mening at headspaces slogan er: ”Nogen at

tale med”, når vi nu i undersøgelsen påviser, at drengene kan have svært ved at tale om udfordringer. Derudover ønsker drengene i højere grad at gå med udfordringerne selv, hvilket kan gøre det svært at gennemskue, at de har udfordringer. Det er derfor relevant at belyse adfærdens betydning og især da headspace er kommet på Finansloven, understreger dette vigtigheden af, at tilbuddet skal imødekomme drenge/mænd, som ikke altid taler om deres udfordringer. Derfor vil vi anbefale, at headspace tilpasser deres tilbud, således at drenge/mænd kan afspejle sig i det og det ikke kun er tilpasset piger/kvinder, som oftere taler om det. Her har vi fundet inspiration fra Lynch og Longs undersøgelse, hvorledes vi har udformet disse handlingsrettede måder :

- Flere mandelige og mangfoldige rådgivere.
- Billeder af drenge/mænd på de formidlende materialer.
- De professionelle skal uddannes i, hvordan man skal være opmærksom på sin egen forforståelse med blik for at forehold sig åbent til feltet.
- Nyttænke samtalekonteksten, eksempelvis hvor samtalen kan foregå på gåben eller mens man laver noget andet.
- Tilpasse sproget, således fortællingen om den stereotypiske dreng bliver udforsket og udfordret.

På trods af at vi har disse opmærksomhedspunkter, er vi bevidste om, at det er årslange kulturelle og samfundsmæssige strukturer om drenge og mænd, der er i forandring og det kan her være udfordrende at anskue disse strukturer. Her handler det om, at pointere at drenge er forskellige og de kan få hjælp trods udfordringernes størrelse. Derfor mener vi, at headspace skal revurdere deres tilgang til drenge. Hertil konkretisere de fællestræk der kan være blandt drenge og oplyse derudfra og i kontekster, hvor drengene føler sig trygge.

9. Konklusion

I dette speciale har vi undersøgt:

Hvilken diskursiv forståelse har 14-15 årige drenge i Danmark om det at være dreng i dag med blik for sundhed, herunder mental sundhed og hvilke udfordringer kan drengene opleve ved at søge hjælp?

Med afsæt i Faircloughs kritiske diskursanalyse har vi analyseret os frem til, at der især er tre diskurser, der kan forekomme som værende dominerende i forhold til at være dreng i dag. Disse tre er således:

Den legende diskurs, hvilket vil sige, at drengene i høj grad tager let på tilværelsen og de kan forekomme useriøse i deres tilgang til, hvordan de har det.

Den følelseskolde diskurs inkluderer, at drengene ofte ikke viser deres følelser, hvorfor de er tilbøjelige til at fremstå hårde udadtil.

Den konkurrerende diskurs indebærer, at drenge ofte går til en sport eller spiller computerspil, hvor de kæmper imod hinanden og her er fokuset at være den bedste og stærkeste.

Derudover har vi i vores speciale afdækket, hvilken diskurs inden for sundhed og især med blik for den mentale, der forekom som den dominerende blandt drengene. Her var den dominerende diskurs, at sundhed primært omhandlede kost og fysisk aktivitet, som vi anser som den fysiske sundhed. Ydermere konkluderer vi, at drengenes viden om mental sundhed er begrænset, hvorfor årsagen muligvis kan findes ved, at det ikke er normen at tale om det i deres *diskursive praksis*, eller de genkender mental sundhed ved andre formuleringer.

Det var tydeligt, at drengene ofte gik med udfordringerne selv og de forsøgte selv at løse dem. Drengene påpegede, at de ved for store udfordringer kun delte dem med deres tætteste omgangskreds samt i nogle af drengenes tilfælde, deres mødre. Nogle af drengene fandt det dog stadig svært at dele deres udfordringer med andre. Dette påpeger vi som værende et pres for drengene, da de konstant skal holde deres 'sande jeg' tilbage for at være en del af omgangskredsen. Vi kan derfor med hjælp fra Goffman udlede, at drengene ofte ubevidst viser en facade overfor omgangskredsen for ikke at blive stigmatiseret. Hos nogle af

KAPITEL 9:

Konklusion

drengene var det tydeligt, at deres adfærd i høj grad afslørede deres udfordringer over for deres tætteste omgangskreds, hvorfor de var nødsaget til at åbne sig op. Drengene havde dog en fælles forståelse for, at de altid vil hjælpe deres omgangskreds, på trods af at de selv bibeholdt en facade, hvor de klarede udfordringer selv. Vi kan ud fra dette udlede, at drengene anser det at søge hjælp som værende acceptabelt, selvom de selv har svært ved det og de ønsker at fremstå selvstændige. Vi kan ud fra ovenstående konkludere, at drengene kan opleve en del udfordringer i søgen efter hjælp, hvilket kan medvirke til, at der opstår begrænsninger for dem. Dette kan være nogle af årsagerne til, at drengene primært søger hjælp ved dem selv, når de skal have løst en udfordring.

Idet vores speciale omhandler drenge, fandt vi det relevant at undersøge, hvordan diskurserne muligvis bliver påvirket af maskulinitetskategorier. Vi kan konkludere, at drengene forsøger at passe ind under en maskulinitet, som indebærer at være fysisk og mental stærk, konkurrence- samt løsningsorienteret, hvorfor de ubevidst søger *den hegemoniske maskulinitetsideal*. Denne form for ideal er i høj grad uopnåeligt, hvorfor man ved søgen efter dette aldrig opnår en fuldstændig tilfredshed med sig selv. Dette kan således også medvirke til, at drengene begrænser sig selv, da de ikke vil vise deres omgangskreds samt familie, at de ikke besidder de egenskaber *den hegemoniske maskulinitet* forudsætter. I og med *den hegemoniske maskulinitet* er uopnåeligt, tilgår en del af drengene sig derfor under *medløberne*, da de er med til at støtte op om de privilegier *den hegemoniske maskulinitet* besidder.

Vi vil med dette speciale, gøre læserne opmærksomme på, at drengene i undersøgelsen befinder sig ubevidst i bestemte diskurser og maskulinitetskategorier, som vi påpeger, kan begrænse dem i at italesætte og udforske mentale udfordringer. Vores håb er, at vi kan bidrage med refleksion til, hvordan vi og eksempelvis headspace kan udfordre og imødekomme de dominerende diskurserne, der kan forekomme i samfundet. Vi ønsker derfor med dette speciale, at det i højere grad bliver legitimt og acceptabelt at søge hjælp til ens mentale udfordringer på tværs af køn og i alle kontekster.

Tak, fordi du læste med ☺

KAPITEL 10:

Litteraturliste

10. Litteraturliste

Alvesson, M. (2003). *Methodology for close up studies - struggling with closeness and closure*. Higher Education 46: 167–193.

Bom, A., K. (2015). *Diskursanalytisk metode*. Forlag: © Samfundslitteratur

Brinkmann, S. (2020). Etik i en kvalitativ verden. I: Tanggaard, L. & Brinkmann, S. *Kvalitative metoder*. (s. 581-600). Forlag: ©forfatterne og Hans Reitzels Forlag.

Børnerådet. Lokaliseret d. 16.03.2021:

https://www.boerneraadet.dk/media/238461/BRD_Ha%CC%8Andbog_i_boerneinddragelse_Web.pdf

Christensen, K., Graugaard, C., Bonde, H., Helge, J., W & Madsen, S., A. (2015). *Kend din krop, mand - sundhed, sex, sport, sind*. Forlag: Aschehoug Egmont.

Cicourel, A., V. (1964). *Method and Measurement in Sociology*. New York: The Free Press.

Connell, R., W. (1995). *Masculinities*, University of California Press, 2. Udgave

Connell, R., W. (2000). *The men and the boys*. Forlag: Allen & Unwin

Connell, R., W. & Messerschmidt, J. W. (2005). Hegemonic masculinity – rethinking the concept. I: *Gender & Society*, vol. 19, no. 6

David, D., S. & Brannon. R. (1976). *The Forty-nine Percent Majority: The Male Sex Role*. Reading, Mass: Addison-Wesley Pub. Co.

Dendanskeordbog. Lokaliseret d. 15.04.2021: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=normer>

Esmark, A., Laustsen, C.B. & Andersen, N.Å., (2005). Poststrukturalistiske analysestrategier – en introduktion. I: A. Esmark, C.B. Laustsen & N.Å. Andersen (red.). *Poststrukturalistiske Analysestrategier*. (1. udg., s. 7-40). Forlag: Roskilde Universitetsforlag.

Esmark, A. og Lausten, C. (2015). Strukturalismen og poststrukturalismen. I: Jacobsen, M., H., Lippert-Rasmussen, K., & Nedergaard, P. *Videnskabsteori - i statskundskab, sociologi og forvaltning*. (3. udg., s. 477-512). Forlag: ©forfatterne og Hans Reitzels Forlag

Fairclough, N. (1992). *Discourse and social change*. Cambridge: Polity Press.

Fairclough, N. (2003). *Analysing Discourse – Textual analysis for social research*. New York, United States: Routledge.

Fairclough, N. (2008). *Kritisk Diskursanalyse*. Forlag: Hans Reitzels forlag.

Fairclough, N. (2010). *Critical Discourse Analysis - The Critical study of Language*. Pearson Education Limited.

Folkeskolen 1. Lokaliseret d. 07.03.2021:

<https://www.folkeskolen.dk/61596/drenge-er-til-hurtige-loesninger--piger-til-foelelser>

Folkeskolen 2. Lokaliseret d. 06.03.2021:

<https://www.folkeskolen.dk/618162/billedet-af-de-svage-drenge-er-fordrejetv>

Forum for mænds sundhed. (2020). *Kommune, kend din mand*. Lokaliseret d. 03.04.21 på:
<https://indd.adobe.com/view/7eb113ed-0f07-4a8d-a144-bff0e4949fca>

Gadamer, H. (2007): *Sandhed og Metode Grundtræk af en filosofisk hermeneutik*. 2. udgave
1. oplag. Forlag: Academica,

Goffman, E. (2004). *Social samhandling og mikrosociologi – en tekstsamling*. Forlag: Hans Reitzels Forlag.

Goffman, E. (2009). *Stigma – om afvigeres sociale identitet*. 2. Udgave, 2. oplag. Forlag: Samfundslitteratur.

Goffman, E. (2014). *Hverdagslivet rollespil*. Forlag: Samfundslitteratur

Görlich., A., Pless, M., Katznelson., M., & Graversen., L. (2019). *Ny udsathed i ungdomslivet* (s. 63-77). Forlag: © forfatterne og Hans Reitzels Forlag.

Hasse, C. (2011). *Kulturanalyse i organisationer*. Forlag: Samfundslitteratur.

headspace – Evaluating. (2019). Lokaliseret d. 07.04.21 på:
<https://sum.dk/Media/B/6/evaluering-af-headspace%20publikation.pdf>

Jacobsen, M., H. & Kristiansen, S. (2004). Indledning: Social samhandling og mikrosociologi. I: Goffman, E., *Social samhandling og mikrosociologi* (s. 9-33). Redigeret af S. W. Jørgensen, M. H. Jacobsen og S. Kristiansen. Forlag: Hans Reitzel, København

Jacobsen, M., H. & Kristiansen, S. (2011). Erving Goffman – det situationelle selv og selvets dramatiske effecter. I: Petersen, A. (red), *Selvet, sociologiske perspektiver* (Kapitel 2). Forlag: Hans Reitzels Forlag. København.

Jacobsen, M., H. & Kristiansen, S. (2014). Forord til den danske oversættelse: Dramaturgisk sociologi – om Erving Goffmans metafor om vores rollespil i hverdagen. I: Goffman, E., *Hverdagslivets rollespil*. Forlag: Samfundslitteratur

Jensen, M., D. & Kvist, J. (2016). Hvordan laver man en stærk analysestrategi. I: Kristensen, C., J. & Hussain, M., A. (red). *Metoder i samfundsvidenskaberne*. (s. 39-47). Forlag: Samfundslitteratur

Jeppesen., P., Obel., C., Lund., L., Madsen., K., B., Nielsen., L., & Nordentoft., M. (2020). *Mental sundhed og sygdom hos børn og unge i alderen 10-24 år – forekomst, fordeling og forebyggelsesmuligheder*. Lokaliseret d. 25.03.21 på:
http://www.vidensraad.dk/sites/default/files/boern_unge_mentale_digi_01_0.pdf

Johansson. A., Brunnberg. E., & Eriksson. C. (2007). Adolescent Girls' and Boys' Perceptions of Mental Health. *Journal of Youth Studies*, 10(2), 183-202.

Jyllandsposten. Lokaliseret d. 22.03.21 på:
<https://jyllands-posten.dk/indland/ECE11313979/skolepiger-har-daarligere-mentalt-helbred-end-drenge/>

Jørgensen, M., W. & Phillips, L. (1999). *Diskursanalyse som teori og metode*. Forlag: Samfundslitteratur.

Jørgensen, M., W. & Phillips, L. (2013). *Diskursanalyse som teori og metode*. Forlag: Samfundslitteratur

Kock, I. (2010). Unge og ungdomsproblemer/mistrivsel. I: Nielsen., J., C., Sørensen., N., U., Katznelson., N., & Lindstrøm., M., D, *Den svære ungdom*. (19-34). Forlag: © forfatterne og Hans Reitzels Forlag

Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015). *Interview: det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. (3. udg.) Forlag: Hans Reitzels Forlag.

Lynch, Louise & Long, Maggie. (2018). *Young Men, Help-Seeking, and Mental Health Services: Exploring Barriers and Solutions*”. Lokaliseret d. 01.03.2021:
<https://journals.sagepub.com/doi/pdf/10.1177/1557988315619469>

Madsen, S., A. (2014). *Mænds sundhed og sygdomme*. Forlag: © Samfundslitteratur

Mik-Meyer, N. & Villadsen, K. (2007): *Magtens former – sociologiske perspektiver på statens møde med borgeren*. Forlag: Hans Reitzel, København

Mølholt, A. & Kristiansen, S. (2020). Kvalitative forløbsstudier. I: Brinkmann, S. & Tanggaard, L., *Kvalitative metoder* (3. udg.). Forlag: Forfatterne og Hans Reitzels Forlag.

Ottosen., M., H., Andreasen., A., G., Dahl., K., M., Hestbæk., A., Lausten., M., & Rayce., S., B. (2018). *Børn og unge i Danmark – Velfærd og trivsel 2018*. Lokaliseret d. 25. marts 2021 på: <https://www.vive.dk/media/pure/10762/2240313>

Petersen, K., S. (2017). Det dukkegestaltede interview. I: Kampmann., J., Rasmussen., K. & Warming., M., *Interview med børn*. (1. udg., s. 17-32). Forlag: ©forfatterne og Hans Reitzels Forlag.

Pollack, W. (1995.). *A New Psychology of Men* (s. 11-32). New York: Basic Books.

Reinicke, K., (2012). *Drenge og mænd i krise? – perspektiver og indsatsområder*. Forlag: © forfatterne og Hans Reitzels Forlag

Retsinformation. Lokaliseret d. 16.03.2021:
<https://www.retsinformation.dk/eli/ft/201712L00068>

Sabaj-Kjær, I. & Madsen, S. A. (2016). *Mænd og psykiske problemer*. Lokaliseret d. 01.04.21 på:

<https://sundmand.dk/PDF-filer/M%C3%A6nd%20og%20psykiske%20problemer%20B.pdf>

Stormhøj, C. (2010). *Poststrukturalismer - videnskabsteori, analysestrategi, kritik*. (1. udg.) Forlag: Samfundslitteratur.

Storr-Hansen, A. & Ditlevsen, K. & Studstrup, T. (2019) *Køn og ligestilling i et samfundsperspektiv* (1. udg.). København Ø: Forlaget Columbus og forfatterne.

Studieordning. (2017). Lokaliseret d. 02.02.2021 på:

<https://studieordninger.aau.dk/2019/17/837>

Sundhedsstyrelsen. (2008). Lokaliseret d. 01.04.21 på:

<https://www.sst.dk/da/udgivelser/2008/~media/D18225F86E194FCAA767C8F2FD80B374.ashx>

Tanggaard, L. & Brinkmann, S. (2020). Interviewet: samtalen som forskningsmetode. I: Brinkmann, S. & Tanggaard, L., *Kvalitative metoder – En grundbog* (3. udg., s. 33-63). Forlag: ©forfatterne og Hans Reitzels Forlag.

Tænketanken. Lokaliseret d. 14.05.2021:

https://bureau.dk/wp-content/uploads/2019/12/VM_30-forslag.pdf

Ziehe, T. (2004). *Øer af intensitet I et hav af rutine*. Forlag: Politisk revy, København.

Warming, H. (2019). Tillid til systemet. I: Görlich., A., Pless, M., Katznelson., M., & Graversen., L., *Ny udsathed i ungdomslivet* (s. 63-77). Forlag: © forfatterne og Hans Reitzels Forlag

WHO. Lokaliseret d. 15.04.21 på: <https://www.who.int/>

WHO. (2018). *The health and well-being of men in the WHO European Region: better health through a gender approach*. Lokaliseret d. 13.04.21 på:

<https://www.euro.who.int/en/publications/abstracts/the-health-and-well-being-of-men-in-the-who-european-region-better-health-through-a-gender-approach-2018>

WHO. (2019). *Mental health: Fact sheet*. Lokaliseret d. 03.02.2021 på:
https://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0004/404851/MNH_FactSheet_ENG.pdf

Wilken, L. (2006). *Pierre Bourdieu*. Forlag: © Roskilde Universitetsforlag.

NOGEN AT TALE MED, ELLER?

En invitation til refleksion om hvorfor drenge i aldersgruppen 14-15 år ikke rækker ud efter hjælp
Af. Sofie Petri og Mille Krogh, stud.cand.mag I Læring og forandringsprocesser, AAU CPH.

Det opsigtsvækkende skel ved drenge/mænds manglende deltagelse hos rådgivningstilbuddet headspace, motiverede os til at undersøge, om dette kunne sættes i relation til den høje selvmordsrate, misbrug samt dødelighed, hvor drenge/mænd fører over det modsatte køn. Denne formidlingsartikel vil derfor tage udgangspunkt i vores undersøgelse om drenge og hvilke årsager der kan medvirke til, at drenge ikke søger om hjælp til mentale udfordringer.

Nogen at tale med

Nogen at tale med er sloganet hos headspace, som er et rådgivningstilbud til børn og unge mellem 12 og 25 år. Her har man mulighed for at booke en samtale i et af de 28 centre fordelt i Danmark, hvor der kan tales om stort og småt, og hvor den enkelte er i fokus. I headspace er fordelingen således, at det er 68 procent piger/kvinder og 30,5 procent drenge/mænd, der henvender sig, hvilket påpeger et stort skel i køn. Spørgsmålet, som denne undersøgelse har koncentreret sig om er, hvad det er, der gør at kun 30,5 procent drenge/mænd, som benytter sig af headspace. Er behovet der ikke på samme måde for drenge? Passer tilbuddet ikke til drenge? Ved drengene, at det eksisterer? Er det pinligt? Eller har drengene i højere grad en tendens til at lade udfordringer gå i sig selv? Formålet med headspace er, at det skal forebygge udviklingen af mistrivsel og psykiske udfordringer hos børn og unge. Tal fra 2019 viser, at headspace-centrene sågar har sparet samfundet for mellem 200.000 og 1.6 millioner kroner ved

eksempelvis at undgå uddannelsesfrafald, psykologhjælp eller kontakt til praktiserende læge (headspace, 2019). Yderligere er headspace blevet en del af Finansloven, hvilket gør det væsentlig at headspace imødekommer alle børn og unge i Danmark, på tværs af køn, religion, etnicitet og seksualitet. Det har derfor undret os, hvorfor der er denne forskel mellem kønnene, som henvender sig. Denne undren tager udgangspunkt i, at statistikker viser, at der er flest drenge/mænd, som begår selvmord, ender i misbrug og eller dør tidligere sammenlignet med piger/kvinder. For at sammenholde disse tal med headspace, finder vi det interessant, at antallet af drenge/mænd der søger hjælp, er så lavt. Vi har derfor ønsket at undersøge og belyse, hvorfor så få drenge og mænd rækker ud efter hjælp.

Er det overhovedet et problem?

Formålet med vores undersøgelse har været at stikke en finger i jorden og undersøge, om der er nogle fællestræk hos unge drenge, som kan give

en forklaring på, hvorfor man ikke søger hjælp. Undersøgelsen tager udgangspunkt i ti drenge på 14-15 år, der har ladet sig interviewe om, hvordan det er at være dreng i dag, deres mentale sundhed, samt hvilke udfordringer der kan være ved, at søge om hjælp til mentale udfordringer. Dette har medvirket til at udvide vores horisont, og det har givet os et billede af, hvad der kan begrænse drengene i at søge om hjælp, når de har det svært. Nedenfor vil vi forklare de vigtigste fund i undersøgelsen, som vi anser for at være en del af forklaringen på den store forskel mellem piger og drenge hos headspace. Vi ønsker, at denne undersøgelse kan bidrage til refleksion og eventuel revurdering af tilbuddet hos headspace.

Man skal være den bedste og stærkeste

Drengene i undersøgelsen var hurtige til at forklare, at de brugte meget tid på at være fysisk aktive i deres fritid, men også så snart der var mulighed for det i skolen. Når det ikke var fysisk aktivitet de brugte deres tid på, brugte de tiden bag deres computerskærm, for at spille online spil med deres venner. Ved alle drengenes interesserer, var der én fællesnævner, der primært handlede om at være den bedste og stærkeste, hvilket også gjorde at det var det eneste drenge talte om. Det opsigtsvækkende her var, at lige meget hvor dårligt humør man var i, så skulle man stadig fremstå som værende den bedste og stærkeste. Her foretrak drengene at klare udfordringerne selv, hvorfor de ikke involverede deres venner eller familie i dem. Dette anser vi som værende én af årsagerne til, at drengene ikke finder det relevant at søge hjælp hos headspace.

Mental sundhed, hvad er det?

Nogen af drengene i undersøgelsen vidste slet ikke, hvad mental sundhed betød. Andre gav deres bud på, hvad de troede det betød, men de var ikke helt sikre. Til sidst var der få drenge, som var klar over begrebets betydning, og som brugte det aktivt i deres sportsgren. Det blev her tydeligt, at de fleste af drengene ikke i høj grad ikke kendte til mental sundhed og især ikke deres egen. Man kan her sætte spørgsmålstegn ved, hvordan drengene så overhovedet skal kunne søge hjælp til mentale udfordringer, når de ikke ved, hvad det er?

Det handler om at blive accepteret

Vi udledte fra vores undersøgelse en anden årsag, som vi finder væsentligt i forhold til forskellen mellem piger og drenge hos headspace. Det var i undersøgelsens resultater gennemgående, at der var en tendens til, at drengene fandt det grænseoverskridende og pinligt, at bede om udefrakommende hjælp. Dette udsprang af, at de var bange for ikke at blive accepteret af deres venner og familie, eller at de ikke ville kunne forstå deres situation. Dette medvirkede til, at drengene ikke fandt det naturligt at søge hjælp hos eksempelvis headspace. Derudover havde drengene den forestilling, at et sådant tilbud kun var til meget ekstreme udfordringer såsom vold, misbrug og voldtægt, hvilket drengene aldrig havde prøvet og hvorfor det ikke henvendte sig til dem. Det blev her klart i undersøgelsen, at drengene fandt det vanskeligt at tale om udfordringer. Det kan derfor være ekstra svært for drengene at åbne op om deres udfordringer, og især når de heller ikke kender til mental sundhed. Således kan vi ud fra undersøgelsen antyde, at

dette skel kan opstå ved, at drengene forsøger at leve op til et ideal, som ikke finder det naturligt, at udvise følelser gennem sproget.

Opsamling af problemet

Vi har udledt tre årsager til, hvorfor drenge muligvis ikke henvender sig til et rådgivningstilbud såsom headspace. Her kan vi ikke komme udenom, at drengene ofte er fysisk aktive, selvstændige og ikke taler så meget om udfordringer. Disse årsager bliver konstant påvirket af den kontekst, som drengene befinder sig i, hvor idealet er at være stærk, og hvor det at bede om hjælp er et tegn på svaghed. Det ses også hos drengene, hvor de stræber imod idealet, som er beskrevet som den stærke og dén, der kan klare sig selv. Vi mener, at der er et behov for en forandring i dette idealbillede. Det skal være legitimt for drenge også at spørge om hjælp, og vi skal som voksne, være opmærksomme på, at drenge kan have sværere ved selv at bede om det, hvorfor vi i højere grad skal være opmærksomme på drengenes adfærd. Der kan dog være andre måder at have behov for hjælp på, end at tale om det. Og hvordan skal drengene også tale om det, når deres sprog er begrænset og de heller ikke har en viden om mental sundhed. I så fald kan man stille spørgsmålstegn ved, om headspace' slogan: "Nogen at tale med" egentlig bare skræmmer drengene væk, idet de ikke er trygge ved, at skulle tale om det?

Løsning

Men hvad er så den rette løsning? Der er mange faktorer, der spiller ind og særligt fortællingen og idealet om drenge skal forandres.

Ønsket er at oplyse, at der er mange forskellige måder at være dreng på, og alle skal imødekommes forskelligt. Derudover er det væsentligt at fortælle bredt om, at der er et tilbud som headspace, der kan rumme alle former for udfordringer, således drengene ikke har en forudantagelse om, at det kun er til børn og unge med ekstreme udfordringer, der kan søge hjælp. Vi ønsker med denne artikel at igangsætte refleksioner om, hvordan ens tilgang kan påvirke den måde, man imødekommer drenge på, men sågar også den måde rådgivningstilbuddene markedsfører sig selv på. Dog mener vi også, at denne artikel kan medvirke til at sætte en refleksion i gang i selve samfundet.